

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BORGAZ

UZAYLILAR NASIL KAZANILDI

HONEY PHILLIPS

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17 Sonsöz
Yazarın Notu
Diğer Başlıklar
Yazar Hakkında

C H A P T E R 1

Mary yüzüncü kezmiş gibi gelen bir hisle mektubu cebinden çıkardı. Bu hırpalanmış mektup, ailesinin Port Cantor'a ilk geldiklerinde kiraladıkları mütevazı evden, lekeli halısı ve her sesle sarsılan duvarlarıyla şimdiki küçük odasına kadar beş farklı yerde neredeyse dört ay boyunca onu takip etmişti. Gemi yakındaki uzay limanından ayrıldı. Uzay limanının yakınındaki konutlar, mürettebatın geçmesi için aceleyle bir araya getirilmiş prefabriklerden biraz daha fazlasıydı, ancak karşılayabileceği tek şey buydu.

Şehre ilk taşındıklarında çok büyük umutları vardı. Ailesi, komşu toprak sahibinin artan açık tehditleri karşısında çiftliklerini satmak zorunda kalmış olsa da, gelecek konusunda iyimserdi. Sadece şehirdeki hayatın gerçeklerine hazırlıklı değildi. Güzel bir mahalledeki ilk ev bile, penceresinin hemen dışındaki komşular, sürekli trafik uğultusu ve şehrin ışıkları tarafından engellenen yıldızlarla bir şok olmuştu.

Uyum sağlamakta zorlanmış, ardından anne ve babası korkunç bir maglev tren kazasında ölmüş ve tüm dünyası başına yıkılmıştı. Ona sağlamaya çalıştıkları eğitimi bitirme şansıyla birlikte kredilerin de tükenmesi uzun sürmedi. Buna pek aldırmamıştı - bir sınıfa hapsolmaktan nefret ediyor ve ders çalışmaktan tiksiniyordu - Ancak iş ararken çok az kaynağa sahipti.

Bir çiftlikte büyümüştü; bir ineğin nasıl sağılacağını biliyordu, bir çoğaltıcıyı programlamayı değil. Ayrıca aptallıkla karşılaştığında fikrini söylemek gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. Sonuç olarak iş bulmak zor ve kaybetmek kolaydı - iki gün önce bir kez daha fark ettiği gibi. Eski patronu ne onun tekliflerini reddetmesini ne de ona sallamaya cüret ettiği o zavallı küçük aletle ne yapabileceğine dair açık sözlü önerisini hoş karşılamıştı. Haklı bir öfke onu başını dik tutmaya itmişti ama umutsuzluğun onu takip etmesi uzun sürmemişti.

Mektup aynı gün gelmişti. Mektubu düzelterek bir kez daha okudu.

SEVGİLİ MARY,

Seni görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi görünüyor! Umarım sen ve ailen iyisinizdir.

Çok heyecan verici haberlerim var. Evlendim! Hem de bir uzaylıyla. Adı Harkan ve o büyük, güçlü ve koruyucu - bazen biraz fazla koruyucu! - Ve olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutluyum. Umarım onunla tanışırsınız - bu da beni ikinci haberime getiriyor.

Eski Wainwright çiftliğini ele geçiren gizemli uzaylı grubunu hatırlıyor musun? Sen gittikten sonra kasabada görünmeye başladılar ve şimdi hepsi de evli! Harkan onlardan yardım istemeye giderken kendini benim ahırda buldu. Uzun lafın kısısı, ona yardım etmekle kalmadılar, Matthew Johnson'ı edindiği tüm mülkleri Harkan'a satması için "teşvik ettiler"!

Harkan çiftlikleri, eski askerlerin toprakta çalışarak ve eski çiftlikleri devralarak huzur bulmaları ve iyileşmeleri için bir yol olarak kullanmayı planlıyor. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum, ancak sizin ve ailenizin ayrılmak istemediğinizi biliyorum. Eğer geri dönmek isterseniz, araziye size geri devredeceğimiz konusunda anlaştık. Muhtemelen şehirdeki heyecan verici yeni hayatınıza devam ettiğinizi anlıyorum, ancak bu teklifi yapmak istedik.

Lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin. Geri dönmek istemesen bile, umarım bir gün tekrar karşılaşırız. Seni hala özliyorum!

Sevgilerimle,

ROSIE - BİR UZAYLIYLA EVLİ. ESKE MARY OLSA ÇOK ŞAŞIRIRDI AMA ŞEHİRDE O KADAR ÇOK UZAYLI VARDI Kİ, Özellikle de uzay limanı çevresinde, bu fikir eskisi kadar uzak görünmüyordu. O zamanlar çiftliği satın alan, kız gibi hayallerle dolu ve çiftlik dışındaki hayat hakkında gerçek bir fikri olmayan gizemli erkekler hakkında nasıl da spekülasyon yapmışlardı.

Ağzı buruştu. O zamanki saf kıزدan çok uzaktaydı. Tekrar eve dönmek mümkün müydü? *Eve*. Bunca zaman sonra bile çiftlik hâlâ evi gibi geliyordu. Ama mutlu anılara rağmen, ne kadar çok çalıştıklarını da hatırlıyordu. Bunu tek başına yapabilir miydi? Biriktirmeyi başardığı birkaç kredi geri dönüş yolculuğunu karşılayabilirdi, özellikle de biraz iş takası yapabilirse, ama başlamak için ihtiyaç duyduğu hisseyi toplamaya yetmeyecekti. Tabii...

Ayrıca yüzüncü kez annesinin kolyesini çıkardı. Büyükannesi onu Dünya'dan bir kolonist olarak ilk geldiğinde getirmişti ve sahip olduğu tek değerli şeydi. Bunca zaman onu saklamıştı ama ne için? Çiftliği yeniden inşa etmek ailesine bir mücevher parçasından çok daha iyi bir hediye olmaz mıydı?

Giden bir geminin gürültüsü duvarları titretti ve gökyüzüne doğru süzölen gemiyi bir anlığına görebilmek için küçük pencereye doğru ilerledi. Bazıları gemiyi özgürlüğün sembolü olarak görebilirdi ama onun tek yaptığı evini özlemesine neden olmaktı. *Ev*, diye tekrar düşündü, bir ağaç korusunun içinde yer alan ve yeşil tepelerle çevrili küçük beyaz evi hayal etti. Evet. Eve gitme zamanı gelmişti.

Kolyeyi dikkatlice kutusuna geri yerleştirirken, "Üzgünüm anne," diye fısıldadı. "Umarım anlayışla karşılırsın."

ALTİ HAFTA SONRA MARY TOZLU YOLDAN ÇİFTLİĞİNE DOĞRU YÜRÜDÜ. BİR GÜN DAHA BEKLEYEBİLİRDİ VE Wainwright'taki dükkân sahibi Bay Armstrong'dan satın aldığı bir araba dolusu erzakla yola çıkmıştı ama bekleyemeyecek kadar sabırsızdı.

Birlikte seyahat ettiği kervanın vagon şefi olan iri, yeşil uzaylı S'kal da ona evine kadar eşlik etmeyi teklif etmişti ama onu da reddetmişti. Korkutucu görünüşüne ve huysuz tavırlarına rağmen yeterince nazikti - geçiş ücretinin bir kısmını ödemeyi kabul etti ve kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin oldu - ama bunu kendi başına yapması gerekiyordu.

Yolları çevreleyen tarlalar baharın belirtilerini yeni yeni göstermeye başlamıştı, kış kahverengisini örten belli belirsiz bir yeşil pus vardı. Hava hâlâ serindi ama güneş parlıyordu ve yürüdükçe moralinin yükseldiğini hissediyordu, kervanda geçirdiği uzun haftalardan sonra egzersiz yapmaktan memnundu. Uzun eteği ayaklarının etrafında küçük toz girdapları yaratıyordu ama Wainwright'a varmadan önce üstünü değiştirdiği için memnundu. Birkaç kadının pantolon giydiğini fark etmesine rağmen kasabada hâlâ geleneksel kıyafetler hakimdi. Wainwright'a değişim geliyor olabilirdi ama bu çabuk oluyordu.

Yol ileride ikiye ayrılıyordu; bir yol Rosie'nin çiftliğine, diğeri ise kendi çiftliğine gidiyordu. Bir an tereddüt etti, sonra kendisini eve götüreceğ kolu seçti, dere boyunca yürüdü ve sonra ailesinin evini koruyan koruluğa doğru küçük bir yükselti aştı. Aniden durmadan önce son virajı dönerken adımları hızlandı.

"Lanet olsun sana, Matthew Johnson. Cehenneme kadar yolun var."

Komşu arazi sahibi arazilerini almak için o kadar hevesliydi ki anne ve babasını satmaya zorlamıştı, ama ne için? Belli ki araziyi kullanmak ya da bakımını yapmakla hiç ilgilenmemişti. Evin etrafındaki tarlalar kırık çitlerle çevrili yabancı otlardan başka bir şey değildi ve ahır çöküyordu. Sevdği küçük beyaz ev zar zor tanınır hale gelmişti - dış cephe boyası soyulmuş, sundurma çatısı bir tarafa doğru eğilmiş ve eski yatak odasının kemerli beşik penceresindeki camlar kırılmıştı.

Çiftliği eski haline getirmek için yapılması gereken işlerin miktarı onu aniden bunalttı ve dizlerinin bağı çözölme tehlikesi geçirdi. Bir zamanlar gelişen çiftliğin yıkık dökük kalıntılarına bakarken yolun yanındaki kırılan çimlerin üzerine çöktü. Geri dönmekle korkunç bir hata mı yapmıştı?

Orada otururken başı dizlerine düştü, gözyaşlarıyla savaştı ama sonunda etrafındaki sessizlik içine sızdı. Ne havalanan uzay gemileri, ne de yabancı dillerde bağırarak garip sesler vardı. Tek ses, yakındaki bir ağaçta cıvıldaayan küçük mor bir kuştu - Cresca'nın az sayıdaki yerli yaşam formlarından biri -. Derin bir nefes aldı ve eteklerinin tozunu alarak ayağa kalktı.

Tahmin ettiğinden daha fazla iş olabilirdi ve çiftliği kârlı hale getirmek daha uzun sürebilirdi ama şimdi pes etmeyecekti. Belki de buradan görüldüğü kadar kötü bile değildi. Çantasını alarak kararlı bir şekilde yola koyuldu.

C H A P T E R 2

Borgaz, arkadaşı ve eski komutanı Temel yeni mülkleriyle ilgili planlarını anlatırken dikkatli görünmek için elinden geleni yaptı. Şahsen tüm bu fikrin saçma olduğunu düşünüyordu - gerçek bir medeniyetten uzak, izole bir topluluk bir yana, savaşçıların bir çiftlikte ne işi olabilirdi ki? Yine de maden gezegeninde onlar için bir yer yoktu. Ne güvenlik için çalıştıkları yerde ne de Cresca'daki uzay limanında.

Savaş biteli yedi yıl olmuştu ve her gün hâlâ bir mücadele gibi geliyordu. Her gece tanıdık kâbuslar uykusuna musallat oluyor, onu bitkin ve acı içinde bırakıyordu ama artık hayatının bu olduğu gerçeğini kabullenmişti. Eğer bunu çok fazla içki ve çok fazla kavgayla telafi etmeyi seçtiyse, bu kimin için ne fark ederdi ki?

Temel dışında herkes, yani. Ya da belki Temel ve savaşçı arkadaşları. Naffon, insanların elma dediği yuvarlak meyvelerden üç tanesiyle hokkabazlık yapmaya çalışıyor, kocaman sırtışı onu çığlık çığlığa uyandıran kâbuslarını gizliyordu. Kalpar, her zamanki sıkılmış alaycı ifadesiyle tezgâha yaslanmış, her geçen yıl daha da soğuklaşıyor. Ve Temel, uğruna ölecekleri lider, endişelerini bu çılgın girişim için yaptığı detaylı planların arkasına saklamaya çalışıyordu.

"Anlaşıldı mı?" Temel sordu.

"Kuraklık, sel ya da böcekler tarafından yok edilebilecek ve aslında kâr getirmeyebilecek bir mahsulün belirsiz vaadi için el işçiliği yapmamızı beklediğiniz açık mı?" Kalpar dudak büktü. "Ne yazık ki evet."

Temel boynuzlarının arasına kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen kaş çatma çizgilerini

ovuşturdu. "Gelmeyi kabul ettin, Kalpar."

"Maalesef."

Borgaz sinirlendi, ancak diğer erkeğe meydan okuyamadan Kalpar doğruldu ve kapıya yöneldi, elini Temel'in omzuna bırakacak kadar uzun süre durakladı.

"Bu yüzden işe, edindiğimiz bu hayvanları tanımakla başlayacağım." Kalpar uzandı ve Naffon'un elmalarından birini kaptı. "Gel bakalım delikanlı. Belki de her zaman övündüğün o tılsımlar hayvanlar üzerinde işe yarar - dişiler üzerinde kesinlikle işe yaramıyorlar."

"Kıskanıyorsun çünkü hiç caziben yok - ya da hiç dişin yok."

Naffon kalan elmaları yakalayıp ceplerine doldururken sırtı ama Borgaz, Kalpar'ın yüzündeki gölgeyi gördü ve gizli bıçaklarından birini çekip odanın diğer ucuna savurdu. Bıçak sert bir *gümbürtü*yle Naffon'un yanındaki ahşap tezgâha *saplandı* ama Naffon'un sırtışı daha da genişledi, yüzündeki ifade meydan okur gibiydi.

"Ya da belki de ilgilenmek için çok yaşlısınızdır?"

Kalpar diğer koluna uzanırken Temel yorgun bir sesle, "Yeter," dedi. "Hayvanları kontrol ettiğin için teşekkürler Kalpar. Herkesin veri tabletine ihtiyaçlarının bir çizelgesini indirdim. Naffon, git yem envanterini kontrol et."

Naffon selam vermeye başladı ama sonra başını sallayıp gitti. Kalpar bıçağını alıp onu takip etti ve kapıda durup arkasına baktı.

"Merak etmeyin. Beni kışkırtmasına izin vermeye hiç niyetim yok."

Temel başını sallamış. "Biliyorum."

Kalpar'ın yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi.

"Ama bu onu gübre serpmenin zevkleriyle tanıştırmaktan mutluluk duymayacağım anlamına gelmiyor." Kalpar giderken Temel içini çekmiş ve sandalyesine geri oturmuş.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini sormayacağım çünkü zaten duygularını belli ettin, ama en azından neden denemenin gerekli olduğunu düşündüğümü anlıyor musun?"

"Hepimiz kendi yöntemlerimizle berbat olduğumuz için mi?" diye sordu kuru bir sesle, sonra omuz silkti. "O kısma katılıyorum." "Artek sıkı çalışmanın ve doğal çevrenin savaşçılarına gerçekten yardımcı olduğunu söyledi."

Tekrar omuz silkti.

"Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum, belki de öyledir. Ama bu hiçbirimiz için tedavi olduğu anlamına gelmez." Ya da savaşın yol açtığı hasar için bir tedavi olduğu anlamına gelmez. "Ama ben buradayım, değil mi?"

"Öylesin." Temel sonunda gülümsemiş. "Bu da demek oluyor ki seni işe koymanın zamanı geldi. Harkan orijinal on dört çiftliğin bu haritasını verdi. Söylediğine göre, bu arsa ve çevresindeki dört arsa önceki sahibi tarafından aktif olarak işletilmiş. Geri kalanını incelemenizi ve hangi altyapının kaldığını görmenizi istiyorum. Kullanışlı binalar ya da kullanılabilir varlıklar var mı?"

Harkan da eski bir savaşçı olan bir Riasi'ydi ve şu anda yaşadıkları arazinin tamamının sahibiydi. Kendisi ve eşi en yakın çiftlikte çalışıyordu ancak diğer çiftlikleri de en az beş yıl boyunca toprağı işlemeyi taahhüt ettikleri sürece diğer eski savaşçıların kullanımına açmayı planlıyorlardı. Harkan kendi çiftliği ve hamile eşiyle meşgul olduğu için projeyi Temel'in ellerine teslim etmekten mutluluk duymuştu.

"Gerçekten herhangi birimizin küçük çiftliklerden birine gideceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Bu olasılık onu dehşete düşürdü - anıları ve kâbuslarıyla tamamen yalnız kalmak mı? Bir ürpertiye zorlukla bastırdı.

Temel omuz silkmiş. "Belki de. Ya da belki de onları başkaları için hazır hale getireceğiz. Burada hepimizin birlikte olması için yeterince yer var - ve ayrı olmak için de yeterince yer var."

Arkadaşı oldukça haklıydı. Ev, eski sahibi tarafından zenginliğinin bir ifadesi olarak inşa edilmişti ve Borgaz'ın ana gezegeni Erythra'daki bazı evlerden çok daha az büyük olsa da, Cresca standartlarına göre oldukça büyük bir konuttu.

"Naffon, Kalpar'ı kışkırtmaya devam edecekse ayrı kalmak kesinlikle tercih edilir," diye mırıldanınca Temel içini çekti. "İşte bu yüzden seni bir teftiş turuna gönderiyorum."

"Anlaşıldı. Bu gece ya da belki yarın tekrar rapor vereceğim," diye ekledi.

Sürekli olarak tek başına kalmak istemese de, bir süre yalnız kalmak hoşuna gidecekti. Mülke taşınma kararı ve gerekli tüm ayrıntılar son birkaç aydır zamanının çoğunu almıştı.

"Pekâlâ. Yanınıza bir telsiz alın." "Peki, matma."

Temel başını salladı ama tanıdık lakap karşısında sıırttı. Bir matma, yavrularını bir çemberin içine toplama alışkanlığına sahip bir kuştı ve hepsi hesaba katılana kadar endişeyle gıdaklıyordu.

"Bıçaklarımı çekmeye başlamadan önce sen de git."

Borgaz güldü, selam verdi ve oradan ayrıldı. Sağmal hayvanların bulunduğu ahırdan Naffon'un yüksek sesle itiraz ettiğini duyabiliyordu ama yapıdan kaçındı ve onun yerine padoğa gitti. İnsanların at dediği hayvanlar kendi gezegenlerindeki hayvanların genetik olarak değiştirilmiş bir versiyonuydu ama kendi gezegenindeki binek hayvanları olan zebardlardan pek de farklı değillerdi. Çocukluğunda onlara binmişti ve birini eyerleme görevi beklenmedik bir şekilde tanıdık gelmişti. Kısa bir süre sonra yola koyulmuş, ana evi geride bırakırken bineğinin ritmine kolayca uyum sağlamıştı.

Araştırmasına başlarken güneş tepesinde yükseliyor, her şeyi berrak bir altın ışıyla yıkıyordu. Atını sürerken alışık olmadığı bir huzur duygusu içine yerleşti ve aşağıya, arazinin dibinden akan nehre baktı. Nehirden ayrılan birkaç küçük dere çeşitli çiftliklere su sağlıyordu, ancak en azından bir tanesinde dere baraj yapılarak su kaynağı kesilmişti. Bir not aldı ve yoluna devam etti.

Bunun tatsız olmadığına karar verdi. Girişimin başarılı olacağına ya da başarılı olsa bile kalmayı seçeceğine hâlâ ikna olmamıştı ama belki de burada geçireceği zaman korktuğu kadar sefil olmayacaktı. İleride yol birbirinden ayrılıyordu, o da ana çiftliğe en yakın yolu seçti. Öğleden sonra dışarı çıkacak ve dış çiftliklerden birinde kamp kuracaktı.

Sınırın ötesine geçip küçük araziye girdiğinde, bakımsızlık ve ertelenmiş bakımın birçok belirtisini fark etti. Eğer tüm küçük çiftlikler bu durumdaysa, bir erkeğin bir tanesini restore etme görevini üstlenmesi için kendini çok adanmış olması gerekirdi. Çiftlik evinin önünde durdu ve kısa bir incelemeden sonra, yıkık dökük durumuna rağmen yaşanabilir olduğuna karar verdi. Bir not daha aldı ve yoluna devam etmek üzereydi ki binanın içinden bir gürültü duydu.

Ne oluyor lan? Vücudu hemen savaş moduna geçti, attan sessizce inerken duyuları keskinleşti. Onu bir çalının arkasına bağladı ve eve yaklaştı, eli otomatik olarak artık taşımadığı blaster'a uzandı. Silahı olmamasına rağmen yüzünde şiddetli bir gülümseme belirdi, şimdiden bir savaş beklentisi içindeydi.

Sundurma zemininin eğri tahtaları, üzerlerinden geçip açık ön kapıdan içeri girerken zar zor gıcırdıyordu. Geniş bir koridor evin önünden arkaya doğru uzanıyordu, bir tarafta bir merdiven yükseliyordu. Koridorun iki yanında odalar açılıyordu ama pencereleri ağır perdelerle örtülmüş, gölgeler içindeydiler. Kapı aralığından giren ışık havada uçuşan tozları aydınlatırken evin arka tarafındaki kapalı kapının arkasından bir gürültü daha geldi.

Sinsi ayak sesleri onu kapıya doğru götürdü ve durakladı. İçgüdüleri ona sert ve hızlı bir şekilde içeri girip düşmanını ezmesini söylüyordu ama birçok savaş önce fevrliliğinin yerini ihtiyat almıştı.

Kapının arkasından çanak çömlek düşmesine benzer bir ses geldi. Mutfak olabilir mi? Herhalde kimse bu harap enkazda yiyecek malzemesi olduğunu düşünecek kadar aptal değildi.

Merak uyandıran yumuşak ayak sesleri bulunduğu yere doğru geldi ve kapı açıldığında vücudu beklentiyle uğuldayarak bekledi.

"Yakaladım seni," diye homurdanarak kollarını davetsiz misafirin etrafına doladı ve ellerini arkasına götürmeye zorladı.

Hayır - elleri arkasındaydı. Göğsüne bastırıldığı yumuşacık, tatlı göğüsleri, esirinin bir kadın olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Ne narin yüz hatları, ne irkilerek *oh* çeken pembe dudaklar, ne de onu kışkırtan ve daha yakına çekmeye teşvik eden tatlı koku.

Benimkini.

C H A P T E R 3

D ılık atma.

Kendisini esir tutan devasa uzaylı erkeğe bakarken uyarı Mary'nin kafasında yankılandı. Yırtıcı bir hayvanın kehribar rengi gözleri loş salonda parlıyordu ve Mary hareket edemeyecek kadar korkarak içgüdüsel olarak donakaldı. Kırmızı bir teni ve pürüzsüz bir kafa derisi vardı, başının iki yanında kıvrılmış küçük boynuzları ona şeytani bir görünüm veriyordu. Adamın eli kadının bileklerini sıkıca kavradı, acı vermiyordu ama onu o devasa bedene biraz daha yaklaştıırken kaçınılmazdı.

Korku bacaklarını titretmekle tehdit ediyordu ama ailesinin ölümünden sonra öğrendiğı ilk derslerden biri asla korktuğunu belli etmemektir.

"Beni hemen bırak ve çiftliğimden defol git."

Sesi şaşırtıcı derecede sert çıkmıştı ama adam bunu duymuyor gibiydi, bakışları hâlâ onun yüzüne odaklanmıştı. Kalbi kaburgalarına öyle sert çarpıyordu ki midesi bulanıyordu ama kaçma şansı olmayan bir tutuşa karşı koymaya çalışmayı reddetti. Sonra sırtıttı, hınzırca bir sırtış, midesinin garip bir şekilde takla atmasına neden oldu.

"Ne kadar da vahşi bir dişi."

Onu daha da yakına çekti ve Tanrım, bu bir ereksiyon muydu, aniden ellerini bırakıp geri adım attı, gülümsemesinin yerini korkunç bir kaş çatma aldı.

"Davetsiz misafir sensin, kadın. Burada ne işin var?"

"Sana söyledim, burası benim çiftliğim." Öyle değil miydi? *Önce Rosie'yi görmeye gitmeliydim*, diye düşündü ama hiç şüphe göstermeyerek ona ters ters baktı. "Rosie bana aile çiftliğimi bana geri vereceğini söyledi."

"Rosie? Harlan'ın eşi mi?"

"Evet." Parçalar aniden bir araya geldi ve gerginliğinin bir kısmı kayboldu. "Yardım etmeye çalıştıkları askerlerden biri misiniz? Çünkü üzgünüm ama bu arazi müsait değil."

Kaşları çatıldı.

"Ben bir savaşçıyım, asker değil ve kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Sadece komutanım ona eşlik etmemi istediğı için buradayım."

Omzunun üzerinden gergin bir bakış atmaktan kendini alamadı. "O da mı burada? Nerede?"

"O burada, arazide ama bu yolculukta bana eşlik etmedi. Yalnızız."

Bu bir tehdit miydi? Boş evin içinde ne kadar yakın olduklarını fark ettiğinde nabızı yeniden hızlanmaya başladı.

"Neden buradasın?"

Sesinin hafifçe titremesine engel olamadı ama yüzündeki sert ifade devam etmesine rağmen bir adım daha geri çekildi, elleri iki yanında açıldı.

"Sana zarar vermek istemedim, kadın," dedi huysuzca. "Çiftlikleri tek tek incelemek ve nelerin kurtarılabileceğini görmek için gönderildim. Bu durumda çok az şey var."

Onun küçümseyici ses tonuna duyduğu öfke korkusunu unutturdu.

"Katılmıyorum, ama her halükarda bu sizi ilgilendirmez. Başka kimseye ait olmayan çiftliklere odaklanmalısınız." "Bu çiftliği restore etmeye mi niyetlisiniz? Bir eşiniz var mı?"

Son soruda tuhaf bir yoğunluk vardı ama o bunu görmezden gelmeyi seçti, çenesini kaldırdı ve ona baktı.

"Hayır, yok. İhtiyacım da yok."

Kehribar rengi gözler vücudunda gezindi ve birden kıyafetinin -ya da kıyafetsizliğinin- farkına vararak kızardı. Uzun yürüyüşün sıcaklığıyla ağır elbisesini çıkarmış, üzerinde ince pamuklu kaşkolu ve dizlerine kadar uzanan donu kalmıştı. Adam onu takdir ettiğinden emin olduğu bir ifadeyle inceledi ama sonra yine kaşlarını çatı.

"Sen çok küçüksün. Bunu tek başına yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Şimdi git teftişini başka bir yerde yap. Hadi, kışt."

"Kışt mı?" diye tekrarladı, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Ayrılmak, ayrılmak, gitmek anlamına geliyor."

Onu görmezden gelerek mutfak kapısına baktı.

"Duyduğum çarpışma neydi?"

"Önemli bir şey değildi," dedi kararlılıkla. "Şimdi, lütfen

gidin." "Sen kötü bir yalancısın, kadın."

Yanıt beklemeden kapıyı iterek açtı ve kuyruğunu arkasına takarak mutfaka girdi. *Kuyruk mu?* Bir başka faydasız protestoyu daha bastırarak onu takip etti.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diye mırıldandı onun dehşete düşmüş bakışlarını odanın içinde takip ederken.

Bir zamanların hoş mutfakçı tam bir felaketti. Gezegene özgü küçük haşarat belli ki odaya girmenin bir yolunu bulmuş, yere dağılmış çöp yığınları bırakmıştı. Lavabonun altında uzun ve yavaş bir sızıntıdan kaynaklanan koyu bir leke vardı ve kiler dolabı şimdi kırık tabak yığınıyla birlikte yerde parçalanmıştı.

"Görünüşe göre dolabı açmaya çalışmışsın ve onu üzerine çekmişsin." Yine kaşlarını çatmıştı. "Yaralanmış olabilirdin."

"Öyle bir şey olmadı." Aynen öyle oldu. Üstüne düşmek yerine yana devrilmişti. "Ve ben yaralanmadım, yani gördüğünüz gibi her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil," diye tersledi ve dolabı korkutucu bir kolaylıkla dik konuma getirdi. "Burası yaşanabilir bir yer

değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Tamamen yaşanabilir durumda. Sadece iyi bir fırçalamaya ihtiyacı var - ki siz gider gitmez bunu yapacağım."

Bakışları çapraz kollarına kaydı ve bu pozisyonun göğüslerinin kaşkorse yakasının üzerinden kabarmasına neden olduğunu fark etti. Hızla kollarını indirdi ama adam çoktan başka tarafa bakmıştı, görünüşe göre sahip olabileceği kadınsı cazibeye karşı başışıklığı vardı.

"Temizlik ekipmanlarınız nerede? Bana hiç olmadığını söylemeden önce, az önce bu alanı temizlemek istediğinizi söylediğinizi belirtmek isterim."

Mutfakın ortasındaki bir kaya parçası kadar büyük ve hareketsiz bir şekilde cevap bekledi ve sonunda içini çekerek arka verandaya açılan kapıyı işaret etti.

"İçeride. Madem hizmetçi oynamaya bu kadar kararlısın, ben gidip evin hanımına daha uygun bir şeyler giyeceğim."

Son sözü söylediği için zafer kazanmış bir edayla odadan çıkmak üzere

döndü. "Tam tersine, ben bunu çok uygun buluyorum."

Sert sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"Ne dedin sen?" diye kekeledi, etrafında dönerken yanakları kızarmıştı.

Bu kez bakışlarındaki takdir kesinlikle yanlış değildi ve midesi altüst oldu, ancak bir kez daha ifade bir kaş çatmanın arkasında kayboldu.

"Üstünü değiştirmelisin," dedi huysuzca. "Kışt."

Tartışamayacak kadar tedirgin olan kadın arkasını

döndü ve kaçtı.

C H A P T E R 4

W Borgaz süpürgeyi bulup mutfak zeminindeki döküntülere saldırmaya başlarken, "*Neyim var benim,*" diye düşündü. Çiftliğin içler acısı halini not etmişti ama dışisinin sahiplenip sahiplenmemesinin bir önemi yoktu. Yoluna devam etmeli ve görevini tamamlamalı. Kesinlikle burada kalmamalıydı.

Açıkça istemediği ve bir o kadar da ihtiyacı olan yardım.

Ordunun ona aşıladığı düzen duygusu, etrafını saran kaostan rahatsız olmuştu ama bundan da öte, onun güvenliği için endişeleniyordu. *Her şeyin güvende olduğundan emin* olduktan *sonra gideceğim,* diye karar verdi son kırılan tabak çanağı toplarken. Birkaç parça çarpışmadan kurtulmuştu ve onları yıkanmak üzere tezgâhın üzerine koydu, yerdeki koyu lekeye kaşlarını çatarak baktı. Ve belki de sızıntısının icabına bakacaktı.

Temizlik malzemelerinin yanı sıra arka verandada bazı ilkel aletler de vardı ve dolabı duvara sabitlemek çok kısa sürdü. Menteşelere sürdüğü biraz yağ dolabın açılmasını kolaylaştırdı ve sızıntıya geçmeden önce memnuniyetle başını salladı. Kadın yeniden ortaya çıktığında kafasını lavabonun altına sokmuştu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Onun ayak seslerini ve nefis tatlı kokusunun bir ipucunu yakalamıştı, bu yüzden yaklaştığında irkilmedi. Bunun yerine bakışlarını sıkı sıkıya görevine odakladı.

"Tesisatınızı tamir ediyorum. Bu borular tam bir rezalet."

"Bir savaşçı su tesisatından ne anlar?"

Kadının sesindeki şüpheciliği görmezden geldi. Yıllar boyunca pek çok farklı şeye el atmıştı. "Bunun en iyi ihtimalle geçici bir onarım olacağını bilecek kadar. Tüm boruları değiştirmek daha iyi olur."

Belki de ana evde bazı ek malzemeler vardı...

"Yeni borulara param yetmediği için bunlar işimi görecek. Onlara baktığınız için teşekkür ederim," diye ekledi isteksizce. "Ama eminim şimdi gidecek başka yerleriniz vardır."

Son eklemi sıkı ve lavabonun altından kayarak dışarı çıktı ve onu kaşlarını çatmış kendisine bakarken buldu. Daha önce giydiği ince beyaz giysiler yerine, şimdi kıcının ve bacaklarının tatlı kıvrımlarını vurgulayan ağır mavi bir kumaştan pantolon giymişti. Gömleği de daha ağır bir kumaştandı ama göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkaracak kadar vücuda oturuyordu.

Kıyafet değişikliği onun çekiciliğini azaltacak hiçbir şey yapmamıştı. Daha da kötüsü, görkemli saçları, onu sikinin üzerine doğru çekerken yumruğunun etrafına sarmak için mükemmel olacak kalın bir iple tutturulmuştu. Şaftı bu görüntü karşısında hemen esnedi ama ayağa kalkarken yüzünü sakın tutmak için elinden geleni yaptı.

"Bu çiftliğin yeniden yaşanabilir bir işletme haline getirilmesi için kapsamlı bir çalışma yapılması gerekeceğinin farkındasınız, değil mi? Ayrıca bu evin güvenli olduğunu da düşünmüyorum."

Omuzları geriye gitti, göğüslerini dar kumaşa doğru itti ve adamın aleti tüm iyi niyetine rağmen sertleşti. "Ayrılana kadar bu evde oturduk ve o kadar da uzun zaman olmadı."

"İşgal edilmiş ama bakımı yapılmamış. Sizin herhangi bir hatanız olduğunu ima etmek istemem, bayan. Ama burası düzgün bir şekilde bakılsaydı

Sonra, yaşanabilir hale getirmek için yapacak bu kadar çok işiniz olmazdı."

İfadesinin doğruluğu onu daha da mutlu etmedi. Bir an için mutfağa kararsızca baktı, sonra çenesini kaldırdı.

"Matthew son birkaç yılı ailem için zorlaştırdı."

Kadının yorumu karşısında içi beklenmedik bir öfkeyle doldu. Belki de önceki sahibinin çoktan gitmiş olması iyi olmuştu, yoksa o şerefsiz masum bir kadını ve ailesini taciz etmenin sonuçlarını öğretmek isterdi.

"Ama nasıl görüldüğünden bağımsız olarak," diye devam etti, "bu ev bana ait ve burada yaşamak niyetindeyim. O yüzden lütfen siz çıkın, ben işimin başına döneyim."

"Bunu tek başına yapacak güce sahip değilsin."

Kaşları birbirine yaklaştı, o mükemmel küçük dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Benim hakkımda çok şey bildiğinizi düşünüyor gibisiniz. Senden tavsiye ya da yardım istediğimi

hatırlamıyorum." "İstemediniz. Bu, burada kalmanıza izin vermenin akıllıca olmayacağı gerçeğini değiştirmez."

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, kadın topuklarının üzerinde dönüp gitti. Adam, kadının arka kapıyı çarpıp çıkmasını, ama sonra tepinerek geri gelmesini biraz şaşkınlıkla izledi.

"İzin vermek mi? Bu ne cüret! Benim hayatım ve seçimlerim seni ilgilendirmez."

Tüm vücudu öfke ve kızgınlık saçıyordu, yumrukları iki yanında sıkılıydı ve aniden ona bir fojii'yi hatırlattı - gezegenine özgü, daha büyük ve daha korkutucu görünmek için kürkünü şişiren küçük bir hayvan - ve dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kızın gözleri kısıldı.

"Bana mı gülüyorsun?" "Tabii

ki hayır, kadın."

"Ve bana kadın demeyi kes! Benim adım Mary."

"Mary." Dilindeki tadı hoşuna gitmişti. "Ben Borgaz, Carnak Hanesi'nden."

Kendini onun elini tutarken ve eğilirken buldu, kuyruğu birleşen ellerinin etrafını sararken uzun zamandır unutulmuş bir görgü kuralı dersi su yüzüne çıktı. Küçük parmakları onunkilerde titriyordu ve birdenbire kızgın olmaktan ziyade kararsız görünmeye başladı.

"Borgaz..."

Adı daha önce hiç bu kadar kulağa hoş gelmemişti ama kendini onun güvenliği gibi daha önemli bir konuya odaklanmaya zorladı. Konuşmaya devam edemeden, bilek telsizi Temel'den gelen bir aramayı işaret eden bir sesle çaldı. Elini isteksizce bırakıp cevap verirken nefesinin altından küfretti.

"Evet?"

Temel'in görüntüsü küçük ekranda belirdi.

"Araştırma nasıl gidiyor?"

"Peki, Komutan. Arazinin bu kısmında geri alınabilecek çok az şey var," dedi, Mary'nin sert figürüne bakmadan.

"Biz de bunu bekliyorduk. İlk taramanızı bitirdiniz mi?"

"Henüz değil. Yarın tamamlayacağım. Bir şey vardı..." duraksadı. "*Ne* vardı?" Temel sertçe sormuş.

"Hiçbir şey, Komutan. İşim bittiğinde rapor vereceğim." Temel

ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı.

"Güzel. Yarına kadar dönmeyi düşünmediğinizi biliyorum, ancak bu gece hepimizle bir toplantı yapmak istiyorum.

Harkan ve Rosie. Eğer o zamandan 6nce d6nebilirsiniz, l6tfen

d6n6n." "Pekâlâ," diye kabul etti ve iletişimi sonlandırdı.

"Neden ona çiftliğimi geri aldığımı s6ylemedin?" Mary sordu. "İtiraz mı edecek?"

Onun endişesini k6çük bedenindeki her gergin kasta hissedebiliyordu ama ona rahatlık -ve başka şeyler- sunma arzusunu acımasızca bastırdı.

"Tabii ki hayır. Bunu y6z y6ze konuşmak daha uygun g6r6nd6." "Yani ben burada dururken mi?"

Kollarını tekrar g6ęs6nde kavuşturdu ve ek giysilerine rağmen bu da aynı derecede kışkırtıcı bir pozisyonda.

"Kesinlikle." Teredd6t etti. "Temel bu akşam i6in bir toplantı ayarladı. Belki de talebinizi sunmak i6in sizin de katılmanız en iyisi olur."

"Bu bir iddia değil. Bu bir ger6ek."

"Arkadaşın da orada olacak." Y6z

ifadesi sonunda yumuşadı. "Rosie?"

Onu g6rmek istiyorum ama..."

Kadın tekrar mutfağa baktı ve adam onun anlamlı k6çük y6z6nden ge6en d6ř6nceleri kolayca okuyabildi.

"D6nd6ę6nde evin daha uygun olması i6in temizliğini bitirmene yardım edeceğim."

Yine de onu bu uygunsuz konuta d6nmek yerine ana evde kalmaya ikna etmek i6in elinden geleni yapacaktır.

6enesi tekrar kalktı. "Buna

gerek yok."

"G6venli hale getirilene kadar sizi binadan uzaklaştırmamı mı tercih edersiniz?" "Buna c6ret edemezsin!"

"Kesinlikle isterim." G6zleri onunkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Dudakları ayrılmıştı, inanılmaz derecede cazipti ama pozisyonunu netleştirmesi gerekiyordu. "Hata yapma k6çük fojii, hi6bir koşulda kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

K6çük beyaz dişleri dolgun alt dudağına kenetlendi ama başını salladı. Tatmin olmuş bir şekilde doğruldu ve kuyruğunun kısa bir s6reliğine kadının beline dolanmasına izin verdi.

"şimdi, birlikte 6alışalım mı yoksa seni doğruca ana eve mi g6t6reyim?" Kendi

kendine onun sinirli bakışlarını hi6 de sevimli bulmadığını s6yledi. "Peki," diye

tersledi sonunda. "Yatak odasından başlayacağım."

"Burada işimi bitireceğim ve sonra size yardımcı olacağım."

"Yardımaınıza ihtiya6ım olmadığını s6ylememin bir yararı olacağını sanmıyorum." "Hayır."

Mutfaktan 6ıkmak i6in d6nerken, "Senin adın Borgaz yerine Patroni6e olmalıydı," diye mırıldandı. Patron mu? Kelimeyi 6evirirken dudaklarında bir g6l6mseme belirdi.

"Senden sorumlu olmaya itirazım yok." Kız tepki

veremedi adam lavaboya d6nd6.

C H A P T E R 5

W Mary, yatak odası olarak kullanmaya karar verdiği ön odayı temizlerken, *bunu hak edecek ne yaptım*, diye düşündü. Evin geri kalanı gibi, orijinal mobilyalarının çoğu da hâlâ tozlu çarşafların altında duruyordu. Ayrılırken yanlarında sadece bir vagon dolusu eşya götürmüşlerdi ama Matthew eşyalarını satma zahmetine bile girmemişti. kaldı.

Burada yaşadıkları dönemde ön oda nadiren kullanılan resmi bir salondur ama yeterli bir yatak odası olabilecek kadar geniştir. Kırık pencere olmasa bile, eski yatak odası bir zamanlar olduğu kızı çok fazla hatırlatıyordu ve ailesinin odasını kullanmayı hayal bile edemiyordu. Aşırı büyümüş sarmaşıkları kestiğinde salonun çevredeki tepelere bakan güzel bir manzarası bile olacaktı.

Borgaz'ın ona budama makasıyla güveneceğini varsayarsak. İmkansız erkek.

Gerçi sızıntıyı tamir etmesi iyi oldu. *Belki de o buradayken sıcak su jeneratörüne bakmasını istemeliyim...* Hayır. Bir daha başkasına bağımlı olma hatasına düşmeyi reddetti.

Anne ve babası öldükten sonra, komşuları William formaliteleri halletmeye yardım etmek için devreye girmişti. Keder ve şoktan o kadar sersemlemişti ki her şeyi onun halletmesine izin vermişti. İki ay sonra elektrikler kesilince anne ve babasının kendisine bıraktığı kredilerin yok olduğunu fark etti.

Kadın cesaretini toplayıp onunla yüzleştiğinde, adam ona bu paraların sadece onayladığı harcamalar için kullanıldığını söyledi - hatırlamadığı harcamalar. Bu da sadece ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu kanıtlıyordu, dedi ona ve o kişi olmaya niyetliydi. O kadar ikna ediciydi ki neredeyse kabul edecekti ama içinden bir ses onu dinlememesi konusunda uyarıyordu.

Ertesi sabah sessizce evden çıkıp bankaya gitmiş ve adamın hesabındaki her şeyi transfer ettiğini görmüştü. Ancak tüm bunlar onun imzası altındaydı ve banka müdürü anlayışlı olsa da işlemleri tersine çevirememişti.

O andan itibaren sadece kendine güvenmeye karar vermişti. Alacak hiçbir şeyi kalmamıştı - çok istediği bu topraklar dışında hiçbir şeyi - ama işini şansa bırakmayacaktı. Borgaz ne kadar çabuk giderse o kadar iyiydi.

Eşyaları kaldırmayı ve yerleri süpürmeyi henüz bitirmişti ki, adam kapıda belirdi; iri, heybetli ve kaşları çatıktı.

"Eğlence için bir oda mı hazırlıyorsunuz?" diye sordu, kadının ortaya çıkardığı resmi kanepe ve sandalyelere bakarak. "Ziyaretçi bekliyor musunuz?"

O konuşurken kuyruğunu salladı ve kız ona oflamadan önce büyülenmiş bir bakış

fırlattı. "Tabii ki hayır. Bu odayı uyumak için kullanacağım."

"Yatak yok."

"Bunu fark ettim. Şimdilik kanepeye kıvrılacağım."

Kadife kaplı kanepeyi incelerken kaşları daha da çatıldı. Zengin kumaşı ve özenle işlenmiş oymalarıyla bu parça annesinin gurur ve neşe kaynağıydı ama rahatlıktan ziyade görünüm için tasarlanmıştı.

"Tek başına senin için bile çok küçük. Bunun arkasında uyumak için gayet yeterli bir oda var. Neden onu kullanmıyorsun?"

"Çünkü orası ailemin odasıydı."

Onun tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine ona düşünceli bir bakış attı, sonra aniden başını salladı ve tekrar ortadan kayboldu. Gerçekten de son sözü onun söylemesine izin mi verecekti? Zafer kazanmışçasına, sarmaşıkların arasından süzülen güneş ışığı temiz camda parlayana kadar pencereleri temizlemeye koyuldu. Adam büyük bir şilte ile döndüğünde işini henüz bitirmişti.

Kız itiraz edemedi, "Havalandırdım ve içini taze yatak takımlarıyla doldurdum," dedi. "Sizi rahatsız edecek hiçbir şey olmamalı."

Şilte kanepeden çok daha rahat olacaktı ve kadın isteksizce başını salladı. Onun onayını beklemediğinden değil - yatağa yer açmak için kanepayı bir kenara çekmişti bile.

"Battaniyeler de havalandırılıyor ama haşarat yastıkları yuva yapmak için kullanmış. Bu gece döndüğümüzde yenilerini getireceğiz." "Dönmüyoruz. *Ben* dönüyorum ve yastıklarınıza ihtiyacım yok. Eğer istersem Bay Armstrong'dan sipariş ederim."

Ya da kısıtlı parasıyla kendi parasını kazanabilirdi ama bu onu ilgilendirmiyordu.

Bir kez daha sessizce ona baktı, sonra gözden kayboldu, ama bu sefer kendini o kadar da muzaffer hissetmiyordu. Adamın çoktan kendi planlarını yaptığından ve sadece tartışmamaya karar verdiğinden şüpheleniyordu.

Salondaki işi bitince banyoya yöneldi, ancak banyoya girdiğinde banyonun son damlasına kadar temizlenmiş olduğunu ve sıcak suyun çalıştığını gördü. Lanet olsun. Ondan tamir etmesini istememiş olsa da, sıcak suyu olduğunu bilmenin rahatlatıcı olduğunu inkar edemezdi. İç çekerek onu bulmaya gitti.

Verandadaki gevşek tahtaları yerlerine çakıyordu. Gömleğini çıkarmıştı ve güçlü bir darbeyle bir çiviye yerine çakarken kaslı sırtı batan güneşte parlıyordu. Aman Tanrım. Daha önce çok korkmuş ve sonra da dikkatini veremeyecek kadar sinirlenmişti ama tüm bu erkeksi güce takdir dolu bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Kuyruğunu ona doğru salladı ama başını kaldırıp bakmadı.

"Bu tahtalar değiştirilmeli, ancak bu şimdilik onları güvenli hale getirecektir. Yaptığım ön incelemede başka bir yapısal zayıflık tespit etmedim. Tesisat çalışır durumda ve haşarat deliklerini geçici olarak kapattım. Eğer geri dönmekte ısrar ederseniz, sanırım yeterince güvenli olacaktır."

"Onaylaman ne kadar hoş," dedi kuru bir sesle ve adam topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak kehribar rengi bakışlarıyla onu kısırdı. "Ben onaylamıyorum. Bu konut narin bir kadın için rahat bir ortam sağlamayacaktır."

Gözlerini devirdi.

"Hassas olduğum son şey. Ma Cantor'un Kozmik Yatılı Evi'nin zevkleriyle kıyaslandığında, benim evim rahattan da öte."

"Orada mı yaşıyordun?" Adamın yüzünde belirgin bir korku ifadesi belirdi ve yerini artık tanıdık olan kaş çatmaya bıraktı. "Aptal kadın."

Tam olarak aynı fikirde değildi ama başka bir seçeneği de yoktu. Eve geri dönmek için döndü ama adam uzanıp elini tuttu. Parmakları onunkilerin etrafında büyük, sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve kadın hoş olmayan bir ürpertiye bastırdı.

"Ana evi ziyaret etmeye hazır mısınız?"

"Sanırım hazırım."

"Görünüştünüzde bir değişiklik yapmak istemiyor musunuz?"

"Görünüşümün nesi varmış?"

Sinirlenerek elini çekmeye çalıştı ama demir bir kelepçeden kaçmaya çalışmış gibi oldu.

"Seni eleştiriyor olsaydım, bunu bilirdin fojii." İfadesi ciddiydi ama sesinde bir eğlence izi yakaladığından emindi. "Ben sadece bu kadar yorucu bir temizlik faaliyetinden sonra giysilerinizi yenilemeyi tercih edebileceğinizi söylüyordum."

Bakışları gömleğinin üzerinde gezindi ve oyalandı. Adamın göğüslerine mi yoksa kumaşın rengini bozan toz izlerine mi baktığından tam olarak emin olamıyordu. Belirsizliği, meme uçlarının bu yoğun inceleme altında sertleşmesini engellemedi ama o

onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Elini tekrar çekti ve bu sefer gitmesine izin verdi. "Peki. Gidip üstümü değiştireceğim. Sanırım kıyafetlerini tekrar giyeceksin?"

Çabucak maskelenmiş olsa da bu kesinlikle bir eğlenceydi.

"Maalesef," diye kabul etti ve yanakları yanarak eve geri döndü.

Birkaç dakika sonra temiz bir kot pantolon ve gözlerindeki maviyi ortaya çıkaran geniş yakalı, soluk mavi bir bluz giyerek döndü. Wainwright'ta elbiseler hâlâ daha kabul edilebilir gibi görünse de, sadece bir elbisesi daha vardı ve Rosie'nin bunu umursayacağını sanmıyordu. Neden en güzel bluzunu seçtiğini düşünmemeyi tercih etti.

Borgaz verandanın basamaklarının dibinde bekliyordu, gömleğini tekrar giymişti ama üzerine tam oturduğu için kaslı vücudunu gizlemeye yetmiyordu. Kuyruğunu arkasına atmış, gözleri kehribar rengi parıldayarak onu süzüyordu ama sesi hırçındı.

"Daha iyi. Gelin, karanlık çökmeden gidelim."

Onu ahıra doğru yönlendirmek için bir elini sırtına koydu. Onun dokunuşundan yayılan sıcaklığı ve omurgasından aşağıya doğru inen küçük karıncalanmayı görmezden geldi.

"Neredeyiz - Oh!" Büyük, siyah bir aygır eğri çatının altında sabırla bekliyordu. "Ne muhteşem bir at. Adı nedir?"

Elini uzattı, burnunu çekmesine izin verdi ve bir havucu olmasını diledi.

"Bilmiyorum. Çiftlikle birlikte geldi."

"Matthew piçin tekiydi ama atlardan iyi anlardı."

Yumuşak burnunu okşadı, ata mırıldandı, sonra birden tek bir atın ne anlama geldiğini fark etti ve geri adım attı. "Benden daha iyi zaman geçireceksin ama en kısa zamanda orada olacağım."

Yine kaşlarını çatıyordu. "Aptal olma. Ata bineceksin." "Yani yürüyecek misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Tabii ki hayır. İkimiz de bineceğiz. Hayvan ikimizi de taşıyabilecek kapasitede."

Kız itirazlarını saçma gelmeyecek bir şekilde dile getiremeden, adam onu kaldırdı ve bir yastığı kaldırır gibi kolayca atın sırtına yerleştirdi. İri elleri beline uzandı, dokunuşundan yayılan o merak uyandırıcı sıcaklık daha da arttı ve bir an için oyalanır gibi oldular. Ama sonra onu bıraktı ve kolayca arkasındaki eyere atladı.

Umutsuzca kendini ondan biraz uzak tutmaya çalıştı ama adam sadece içini çekti ve atı harekete geçirirken onu kendine doğru çekti. Bir mücadelenin hem onursuz hem de faydasız olacağına karar vererek ona karşı koymadı ama omzunun üzerinden ona dik baktı.

"Beni öylece alıp istediğin yere koyamazsın!"

Omuz silkmeden önce kehribar rengi gözlerinde bir an için sıcaklık parladı, göğsü kadının sırtında lezzetli bir şekilde dalgalanıyordu. "Neden olmasın? Bu durumla başa çıkmanın en uygun yolu buydu."

Daha önce bir kez gördüğü hınzır sırıtış yüzünde parladı, normalde asık suratlı olan bu adamda şaşırtıcı derecede çekiciydi. Kolları kısa bir süreliğine kucaklanabilecek şekilde sıkılaştı. Adamın onu istediği yere yerleştirmekten zevk aldığını hissetti ve yutkundu. Sert.

"Sakin ol, küçük fojii. Bu sadece bir yolculuk."

Nefesi boynunun yan tarafındaki hassas deriye değerek meme uçlarının yeniden gerilmesine neden oldu. Adam kabaca kıkırdayıp atı harekete geçirdiğinde tüm vücudu kızarmış gibiydi.

C H A P T E R 6

Borgaz, at Meryem'in çiftliğinden uzaklaşan engebeli yolda kolayca ilerlerken, *hiç şüphesiz bir aptal olduğuma* karar verdi. Her adımda, Meryem'in kışının yumuşak kıvrımı Borgaz'ın ağrıyan sikine kışkırtıcı bir şekilde sürtünüyordu. Bir kadına ilgi duymayalı ne kadar olmuştu? Savaş bittikten sonraki o ilk acılı, şaşkın günlerden beri. Savaşın sona ermesinin kâbuslarının sona ermesi anlamına gelmediğini fark etti. Rüyalarındaki dehşetten umutsuzca kaçmaya çalışmış ve çeşitli kadınlarla teselli bulmaya çalışmıştı.

Hiçbiri yardımcı olmamıştı ve üçüncü kez uyandığında bir tanesinin odanın öbür ucuna sinmiş, karabasanlarından korkmuş olduğunu görünce denemeyi bırakmıştı. Kaba limanlara ve kaba erkeklere alışkın olan bu dünyevi dişiler savaşın bıraktığı yaralarla başa çıkamıyorsa, narin küçük bir insanın bunu yapabileceğine dair çok az umut vardı.

Kadın tekrar kıpırdandı, vücutlarını ayırmaya çalıştı ama atın hareketi onu zarif bir işkenceyle adama doğru salladı. Dikkatini dağıtmak için yanlarındaki kırık çitli tarlayı işaret etti.

"Burada ne saklıyorsun?"

"Ailem sığır yetiştirirdi - ya da en azından gizemli bir şekilde hastalanmaya ya da kaybolmaya başlayana kadar öyleydi." Boş tarlaya bakarken küçük bedeni gerildi. "Ve tabii o zaman Matthew teklifi kabul etmem için baskıyı artırdı."

"Arazinizi neden istedi?"

"Kim bilir? Bu parayla hiçbir şey yapmadı, bu yüzden servetini artırmaktan ziyade kendisini daha önemli göstermeye çalıştığından şüpheleniyorum."

"Ailen kalıp savaşmak istemedi mi?"

"Ben olmasaydım belki de yaparlardı. Port Cantor'da daha fazla fırsatım olacağını düşündüler." Omuz silkti. "Belki de haklıydılar. Çiftliği çok özlemiştim ama derslerimi seviyordum. Ama sonra onlar öldü ve eğitimime devam edecek param kalmadı ve... İşler iyi gitmedi."

Kollarının kısa süreliğine sıkışmasına izin vererek rahatlık sundu ve kadın biraz gevşedi.

"Ailem ben küçükken öldü," derken buldu kendini. "Şehirdeki akrabalarımın yanına gittim. O da pek iyi gitmedi."

Teyzesi ve amcası onu arzudan ziyade mecburiyetten yanlarına almışlardı ve bunu asla unutmamasına izin vermemişlerdi. Uyumsuz arkadaşlarından oluşan bir çeteye katılması şaşırtıcı mıydı? Başlarda ufak tefek yaramazlıklardan başka bir şey yapmıyorlardı ama bu durum değişmeye başlamıştı, maceraları giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Onların planlarından birini uygularken yakalandığında, hapishane yerine askerlik hizmetine mahkum edilmiş ve daha tatmin edici bir yaşam biçimi keşfetmişti - sadece huzursuz enerjisi için bir çıkış noktası değil, aynı zamanda daha yararlı bir amaca sahip eski çetesinin yoldaşlığını da içeren bir yaşam. Ya da en azından öyle düşünmüştü, ta ki sonu gelmeyen, anlamsız bir savaşın içinde kalana kadar...

Anılarına o kadar dalmıştı ki, kadının kolunu şefkatle sıvazladığını fark etmesi bir anını aldı. "Özür dilerim. Her şey değiştiğinde zor oluyor, değil mi?"

"I..." Akli başına geldiğinde hâlâ kolundaki o küçük, yumuşak parmaklara bakıyordu.

"Uyum sağladım," dedi huysuzca. "Planların nedir?"

Konunun aniden değişmesi üzerine omzunun üzerinden ona hızlı ve ürkek bir bakış attı ve neredeyse özür dileyecekti ama sonra omuz silkti.

"Henüz emin değilim. Bu ilk yıl için hedefim mümkün olduğunca kendi kendime yetebilmek. Bay Armstrong bana bir inek ve buzağı, bir düzine tavuk ve büyük bir bahçe için malzeme getirecek. Eğer başarabilirsem, bir tahıl ve bir mısır tarlası da ekeceğim. Böylece hem kendi geçimimi sağlayabilirim hem de uzun vadede neyin karlı olacağını bulmak için zaman kazanmış olurum."

Mantıklı bir plandı ama...

"Senin için çok fazla iş var."

Ona karşı gevşemişti ama bu söz üzerine hemen sertleşti. "Hayır, öyle değil.

İdare edebilirim."

Yardım teklif etmek dilinin ucundaydı ama kadın onun sorumluluğunda değildi ve yardımını kabul edeceğine dair herhangi bir işaret de vermemişti. Ayrıca Temel'e projesine yardımcı olmak için söz vermişti, zamanını nankör küçük bir kadınla geçirmek için değil.

Adam hiç istifini bozmadan homurdandı, sonra da vadinin tarihini sordu. Konuşurken tekrar rahatladı, vücudu onunkine karşı yumuşak ve sıcaktı, batan güneş kahverengi saçlarında altın kıvılcımları yakalıyordu ve sikinin zonklayan ağrısına rağmen, çok uzun zamandır olmadığı kadar memnundu. O kadar memnundu ki, ana ev görüldüğünde kaşlarını çattı ve yarı yarıya geri dönüp yolculuğa devam etmek istedi. Ama Temel onun gelmesini istemişti ve Meryem de arkadaşını görmek istiyordu.

Temel ön kapıyı açtığında, büyük beyaz ev altın sarısı bir ışıltıyla karşılandı, ışık verandaya süzüldü. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama Borgaz onu Meryem'e attığı değerlendirci bakışı ve ona dönerken bakışlarındaki soruyu görece kadar iyi tanıyordu.

"Arkadaşınızla birlikte geri dönebilmenize sevindim."

Attan indi, sonra Mary'ye yardım etmek için döndü. Mary çoktan peşinden gelmişti ve onu yakaladığında vücudu kısa bir süreliğine onunkine değdi. Adamın ereksiyonu Mary'nin karnına sürtünürken Mary'nin irkilerek aldığı nefesi duydu ve hızla kenara çekildi.

"Bu Mary," dedi hışımla. "Harkan'ın eşinin ailesinin çiftliğine dönmesine izin vermeyi teklif ettiğini iddia ediyor."

"Bu bir iddia değil - bu bir gerçek," diye tersledi, yanaklarındaki güzel pembelik ona sinirli bir bakış atarken soldu. "Eğer görmek istersen mektubu cebimde."

Son söz Temel'e yönelikti ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Buna gerek yok. Tekliften zaten haberdardım, ancak size yazmasının üzerinden uzun bir süre geçtiği için bundan faydalanmak istemeyebileceğinizi düşündü."

"Gördün mü?" diye mırıldandı ona, sonra özür dileyen bir gülümsemeyle Temel'e döndü. "Korkarım son birkaç yıldır çok fazla taşındım. Mektubunun beni bulması biraz zaman aldı."

Temel kibarca eğildi, eğitimli geçmişi ortaya çıktı. "Öyle olduğuna sevindim. Eğer onlara katılmak isterseniz arkadaşınız ve eşi zaten içeride."

"Elbette. Yani..." Okunamayan bir ifadeyle ona baktı, sonra aniden başını salladı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Arkasına bile bakmadan verandanın merdivenlerine yöneldi, dar pantolonunun içinde tatlı poposu kıskırtıcı bir şekilde sallanıyordu. Onun ardından yarım adım attı, sonra komutanına döndü, diğer erkeğin Mary yerine onu izlediğini görünce rahatladı.

Temel kuru bir sesle, "Araştırmanızın çok fazla ilerlemediğine dair içimde ani bir şüphe var," dedi.

"Hayır. Aptal kadın, uygun olmadığı açık olan bir evde ikamet etmeyi planlıyor. En azından nispeten güvenli olduğundan emin olmak için bazı küçük onarımlar yaptım, ancak yine de uygun olduğunu düşünmüyorum. Belki de kalmalı -" Kızın onlarla kalabileceğini söylemeye başladı ama diğer üç erkekle aynı ortamda bulunma fikrinden hoşlanmadığı için tekrar düşündü. "Belki de Rosie'yle kalmalı."

"Eminim buna kendisi karar verebilecek durumdadır."

Temel'in yumuşak tonuna rağmen bakışları rahatsız edici derecede seçiciydi ve Borgaz, teninin duygularını kadınıninki gibi ele vermemesinden memnundu.

"Bundan şüpheliyim ama bu beni ilgilendirmez." Atın dizginlerini tuttu, onun yerine Mary'yi takip etme dürtüsüyle savaştı. "Atı ahıra koyacağım ve sonra size katılacağım."

"Acele etmenize gerek yok. Harkan'ın arkadaşı ve Kalpar bir et yemeğinin doğru hazırlanışını en ince ayrıntısına kadar tartışıyorlar."

Temel'in gülümsemesine karşılık verdi. Kalpar yemek hazırlama konusuna da taktiksel bir plana yaklaştığı kadar yoğun yaklaşıyordu - uzun bir tartışma olacağına şüphe yoktu.

"Uyarınız için teşekkür ederim. Acele etmeyeceğim."

Atı evin arka tarafındaki ahıra götürdü, Mary'nin yanına dönmek için acele etme dürtüsüyle savaşırken görevine odaklanmak için elinden geleni yaptı. Aygır beslenip sulandıktan ve ahıra yerleştirildikten sonra evin arka tarafına gitti ve mutfağın dışındaki verandada durup sessiz araziye baktı. Ana evin ışıkları karanlığa altın rengi ışık havuzları saçıyor, ek binalar gece çökerken gökyüzünün son soluk parıltısına karşı ağır gölgeler oluşturuyordu. Tek ses, esintinin yumuşak fısıltısı ve gece yaşayan bir böceğin belli belirsiz cıvıltısıydı. Huzurlu atmosfer onu rahatlatmalıydı ama bunun yerine huzursuzluk onu çekiştiriyordu.

Arkasından kahkaha sesleri geldi ve pencereden baktığında Mary'nin güldüğünü gördü, yüzü hareketliydi ve Harkan'ın arkadaşıyla konuşurken elleri sallanıyordu. Mutlu görünüyordu... bütün gün olduğundan daha mutlu. O buraya aitti, tıpkı Harkan'ın savaşçı arkadaşlarına ait olduğu gibi. Çiftliğinin güvende olduğundan emin olduktan sonra yoluna devam edecekti.

Bir kez daha görevinden vazgeçmeyi düşünürken eli parmaklıklara gitti. Temel'in işleri kendi başına halletmesine izin vermek gerçekten çok mu kötü olurdu? İşini eksiksiz yapacağına şüphe yoktu ama belki de -

"Hoş bir kadına benziyor."

Temel sessizce yanına gelmiş, o da mutfaktakileri incelerken başını sallamıştı. "Keyifli" onu tanımlamak için kullanacağı kelime değildi. Merak uyandırıcı, inatçı, çileden çıkarıcı - "Ona yaralarından bahsettin mi?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Ve bende hiç yok. Yaralarımın hepsi iyileşti."

Temel ona da aynı delici bakışı attı ama Borgaz gözlerini kaçırsa da itiraz etmedi. Ona kâbuslarından bir kez bahsetmişti ama bu uzun zaman önceydi ve bir daha hiç bahsetmemişti. Komutanının hatırlayacağını bilmeliydi.

"Öyle diyorsun," dedi Temel sakince. "Ama eğer ona kur yapmaya niyetliysen -"

"Bilmiyorum." Bakışlarını Mary'nin parlayan yüzünden ayırdı ve kendini pencereden uzaklaşmaya zorladı. "Ben kimse için uygun bir eş değilim."

Uzun bir süre birbirlerine bakmışlar, sonra Temel başını sallamış. "Kendine yeterince değer vermiyorsun."

"O daha iyisini hak ediyor." Her ne kadar başka bir erkeğin ona kur yaptığı düşüncesi en sahiplenici içgüdülerini harekete geçirmiş olsa da.

"Belki de sadece mutlu olmayı hak ediyordur," diye düzeltti Temel onu, gözleri sempatikti. "Ve belki sen de öyle. Diğerlerine katılalım mı?" diye ekledi Borgaz'ın cevap vermesine fırsat vermeden.

Temel aydınlık mutfığa doğru yürüdü, Borgaz da onu takip etti.

Her iki kadın da hâlâ hararetli bir şekilde konuşuyordu ve Harkan sert yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlıkla onu dinliyordu. Borgaz onu suçlamıyordu. Daha önce ayrılmadan önce Rosie'yle sadece birkaç cümle konuşmuştu ama Rosie de en az Meryem kadar sert ve inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Her iki kadın da odaya girdiklerinde ayrıldılar. Temel onlara başıyla selam verdikten sonra Naffon'u kontrol etmeye gitti, Rosie ise Borgaz'a bakıyordu.

"Bugün Mary'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Mary ona bakarken yüzü kızararak, "Ben de sormadım," diye mırıldandı ve Rosie güldü.

"Şehirde çok uzun zamandır bulunuyorsun. Burada hepimizin birbirimize yardım ettiğimizi biliyorsun."

"Takdire şayan bir düşünce," dedi Kalpar sobanın yanındaki pozisyonundan kuru bir sesle. "Yardım etmeyi teklif edenler gerçekten ne yaptıklarını bildikleri sürece."

"Fasulyeleri benim yaptığım gibi kesmenin yanlış bir tarafı yok."

"Bu şekilde daha iyi olacaklar."

Harlan, Kalpar'ın küçümseyici ses tonuna kaşlarını çattı ama Rosie yine gülmekle

yetindi. "Merak etme. Yemek yapmana izin vermeye tamamen hazırım."

İfadesine rağmen, hamile bedenini sandalyesinden kaldırıp Harkan'ın ne yaptığını incelemek için arkasına geçti. Hamileliği daha önce Borgaz için pek bir şey ifade etmemişti ama şimdi Meryem'i çocukla olgunlaşmış bir halde hayal ediyordu ve içinde beklenmedik bir özlem parıltısı belirdi. Hayır. Bırakın uygun bir ebeveyn olmayı, bir dişi için bile uygun bir eş değildi. Ama bakışlarını ayırıp Mary'ye baktığında, belki de o özlemin bir kısmı bakışlarında kalmıştı. Aralarında bir şey parladı ve kendine gelmeden önce yarım adım daha yaklaştı.

"Rapor vermem gerekiyor," diye mırıldandı ve kaçtı.

C H A P T E R 7

I Mary, Borgaz'ın uzaklaşan figürünün ardından bakarken, *olası bir erkek*, diye düşündü, ama yine de... Onda kendisine çekici gelen bir şey vardı, o büyük, kaslı vücuttan daha fazla bir şey. Belki de bir bağ duygusu.

Ki bu çok saçma. O sinir bozucu bir uzaylı savaşçı ve ben de bir çiftçiyim. Her zamanki gibi, bu olasılık onu korku ve heyecan karışımı bir duyguyla dolduruyordu. Yapacağı işin miktarı hakkında hiçbir hayali yoktu ama en azından kimseye bağımlı olmayacaktı. Bir daha asla evinden ayrılmak zorunda kalmayacaktı.

Rosie, Harkan'ı ocağın başında Kalpar'la kısık sesle sohbet ederken bırakarak onun yanına döndü. Alaycı savaşçı ilk bakışta gözünü korkutmuştu, görünüşünden dolayı değil - uzun boylu ve zayıftı, soluk lavanta rengi bir teni vardı - ama parlayan gümüş gözleri ve hızlı ve hafif küçümseyici değerlendirmeleri onu rahatsız etmişti. Tencerelerinin üzerine eğildiğinde daha az korkutucu hale geldi ve kuru bir mizah anlayışı olmasına rağmen kötü niyetli değildi ve yavaş yavaş rahatladı.

"O rüya gibi bakışı biliyorum," diye alay etti Rosie.

"Hayır bilmiyorsun - tabii Borgaz'a haddini bildirmenin yollarını hayal ettiğim için değilse."

"Unh-huh." Arkadaşı açıkça ikna olmamıştı, eşine bakarken kendi bakışları da hülyalı bir hal almıştı. "Ona bir şans vermelisin. Onlar insan erkekleri gibi değiller."

"Gerçekten mutlu musun?" diye fısıldadı, Rosie'nin parlayan ifadesi pek şüphe bırakmasa da.

Harkan da iri yarı ve korkutucuydu; nane yeşili bir teni ve yine yeşile çalan koyu renk saçları vardı. Rosie'yi çok sevdiği belliydi ama tüm erkeklerde olan o tehlikeli hava onda da vardı. Erkeklerin en sert ve çekingeni olan Temel'de bile bu hava vardı ve geleceği konusunda böyle birine güvenme düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Mutluluğum konusunda kimseye güvenmek niyetinde değilim, diye hatırlattı kendine.

Rosie kararlı bir şekilde, "Hayal ettiğimden daha mutlu," dedi ve Mary arkadaşı adına mutlu olsa da hafif bir kıskançlık duygusuna engel olamadı.

Daha önce vadide yaşarken Rosie sessiz biriydi, komşularına ya da kasabadaki erkeklere ilgi göstermeyecek kadar utangaçtı. Mary, Rosie'nin babasının bu durumdan kısmen de olsa sorumlu olduğundan şüpheleniyordu - babası her zaman kaba bir adam olmuştu, övmekten çok eleştirirdi. O zamanlar Rosie flört etmekten ve ahırın arkasında gizli öpüşmelerden, hatta öpüşmeden daha fazlasını yapmaktan mutluydu.

Şimdi arkadaşı mutlu, dışa dönük, yeni uzaylı kocasıyla ilişkisinden açıkça keyif alan biriydi, Meryem ise kendini soğuk ve yalnız hissediyordu. Tamamen soğuk değil, diye düzeltti Borgaz geri döndüğünde, gözleri hemen ona kaydı ve tüm iyi niyetine rağmen vücudu ateşle kızardı. Yolculuk sırasında adamın iri vücudunun Meryem'inkinin arkasında bıraktığı his hâlâ aklındaydı, attan inerken sürtüldüğü inanılmaz büyüklükteki ereksiyondan bahsetmeye bile gerek yoktu - bu ereksiyondan kendisi sorumluydu.

Hatırladıkça meme uçları karıncalanıyordu ama başını salladı ve gülümsemeye zorladı.

"Mutlu olmana sevindim ama bir ilişki aramıyorum," diye fısıldadı Borgaz'a eşlik eden iki erkeğe bakmadan önce.

Temel yeni bir uzaylıyla birlikte geri dönmüştü; uzun boylu, altın tenli ve belli belirsiz kediye benzeyen yüz hatları olan bu uzaylı, altın rengi saçlarından oluşan vahşi yelesiyle benzerliğini daha da artırıyordu. Parlak mavi gözler hemen onun yüzüne odaklandı.

"Ah. Duyduğuma göre büyüleyici yeni bir ziyaretçimiz varmış. Umarım bu yaşlı huysuz bizim hakkımızdaki düşüncelerini mahvetmemiştir."

Konuşurken Borgaz'a dirsek attı. Borgaz içini çekti ve yeni erkekle Meryem'in arasına girerek onun başını hafifçe kelepçeledi. "Kapa çeneni, Naffon."

Naffon'un yüz ifadesi karardı ve Borgaz onun parmaklarının esnemesini, parmak uçlarında parıldayan pençelerin belirmesini dehşetle izledi. Naffon pençeli ellerinden birini Borgaz'ın arkasına doğru kaldırdı ve Borgaz aniden Naffon'un darbeye karşılık vermeyi planladığına dair korkunç bir hisse kapıldı. Bir uyarı sesi çıkarmaya başlamıştı ki Temel, Naffon'un omzunu kavradı.

"Yemek yiyelim mi? Kalpar'ı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Yapmaz mıydım? Bana bütün gün bok küreklettikten sonra mı?" Küskün sözlerine rağmen Naffon rahatlamıştı, ona sırtırken gözlerindeki vahşi ışık sönüyordu. "Bu çiftçilik işi midesi zayıf olanlara göre değil."

"Hayır değil," diye kabul etti, gülümsemesine karşılık vererek. Onda tuhaf bir şekilde çocuksu bir şeyler vardı, az önce tanık olduğu vahşilikle garip bir tezat oluşturunuyordu.

Naffon masada ona katılmak için geldi ama Borgaz bir kez daha onun önünü kesti ve Rosie'nin yanına oturdu. Naffon ona eğlenen bir bakış attıktan sonra göz kırıp yoluna devam ederken Rosie kahkahasını gizleyerek masaya doğru eğildi.

"İlk başta ben de onlardan biraz korkmuştum," diye mırıldandı, "ama onlar sadece büyük yavru

köpekler, gerçekten." "Dişleri olan yavru köpekler," diye mırıldandı Mary nefesinin altında, ama arkadaşı güldü.

Akşam yemeği beklediğinden daha keyifli geçti. Herkes büyük ahşap masanın etrafına toplandı ve erkekler Kalpar'ın hazırladığı kavrulmuş et ve sebze yahnisini hevesle mideye indirdi.

"Bu çok lezzetli," dedi içtenlikle.

"Kabul edilebilir." Kalpar kaşlarını çatarak tabağına baktı. "İlave baharatlar ayarlamalıyım."

"Sanki bunu tahmin etmemiştim," diye derin bir ses araya girdi ve vagon ustası S'kal mutfağa girerken başını kaldırıp ona baktı. Mutfağın sınırları içinde daha da iri görünüyordu ama gülümsemesi her zamanki gibi dostçaydı.

"Küçük Mary. Seni bu kadar çabuk tekrar gördüğüme sevindim. Gelip seni kontrol etmek ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedim." Yanından garip bir homurtu sesi geldi ve Borgaz'a bakmak için döndüğünde tüm erkekler gerildi.

"Az önce hırladın mı?"

"Hayır." İnkârına rağmen sert bir hırıltıyla havladı, gözleri yeni gelen iri adama sabitlenmişti. "Mary'nin senin yardımına ihtiyacı yok."

Borgaz'ın ses tonu karşısında S'kal'ın elleri yumruk oldu ama o sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Bu senin kararın mı?"

Borgaz'ın vücudu o kadar gergindi ki neredeyse titreşiyordu, göğsü gümbürdüyordu ve kadın parmağıyla onu dürttü. Ahh. Bir kayayı dürtmek gibiydi.

"Kes şunu," diye mırıldandı S'kal'a dönmeden önce. "Hayır, bu onun kararı değil. Ama teklifini takdir etsem de yardıma ihtiyacım yok. Kimsenin yardımına."

Temel ona bir tabak alıp onlara katılmasını söylemeden önce S'kal başını onaylarcasına eğmiş. Masanın en ucuna oturdu, sonra yemeğine dalmadan önce ona tekrar gülümsedi.

"Onu nereden tanıyorsun?" Borgaz hâlâ homurdanarak sordu.

"Seni ilgilendirmez ama birlikte seyahat ettiğim kervanın arabacısıydı. Ve bana karşı çok nazikti, bu yüzden mızızlanmayı bırak."

"O iyi bir erkek değil." "Peki

ya sen?"

Başını sallamadan önce yüzünde üzüntüye benzeyen bir ifade belirdi. "Hayır." Onu tekrar dürttü, bu

sefer daha temkinli bir şekilde.

"O kadar da kötü değilsin. Sadece huysuzsun. Ve otoriter. Ve -"

Adam nazik bir parmağını dudaklarına götürdüğünde gördüğü üzüntünün yerini eğlence aldı.

"Orada duralım."

Dilini o büyük parmağın üzerinde gezdirmek, onu tatmak için tuhaf bir istek duydu ama sadece sessizce başını salladı ve adam alt dudağına hafifçe vurarak parmağını çekti. Lanet olsun. Meme uçları yeniden karıncalanmaya başlamıştı ve masanın diğer tarafına baktığında Rosie ona bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. Onu görmezden gelerek, toplayabildiği tüm vakarla yemeğine döndü.

Yemekten sonra Temel kümedeki çiftliklerle ilgili planlarını gözden geçirdi. Haritayı gözden geçirdiklerinde, Rosie'ninki gibi kendi çiftliğinin de açıkça işaretlenmiş olduğunu görünce rahatladı. Diğer çiftliklerden hiçbiri talep edilmemişti çünkü Temel ve adamları şimdilik ana çiftliğe odaklanacaklardı. Gerekçeleri bilgi edinmekti ama Rosie birlikte daha rahat olduklarından şüpheleniyordu.

"Bize katılmak istediğine emin misin, S'kal? Bir sürü oda var."

"Hayır." Başını sallarken uzun siyah örgüsü sallanıyordu. "Tek bir yerde kalamayacak kadar huzursuzum. Ve H'zim Cantor Limanı'na hapsediği sürece buradan ayrılmayacağım."

Temel'in yüzüne hüznün dokunmuş.

"Seni görüyor mu? Ziyaret etmeme izin vermedi."

S'kal da aynı derecede acımasız görünüyordu.

"Ona başka bir seçenek bırakmadım, ancak bu benimle gerçekten konuştuğu anlamına gelmiyor. Ben konuşuyorum ve o hiçbir şey söylemiyor."

Bütün erkekler tedirgin görünüyordu ve Rosie'ye şaşkın bir bakış fırlattı. Arkadaşı sadece başını salladı, belli ki onun kadar kafası karışmıştı.

"Pekala. Ama fikrinizi değiştirirseniz ya da başka olası adaylarla karşılaşırsanız bana haber verin. Bu arada biz de orijinal planımıza devam edeceğiz," diye sözlerini tamamladı Temel haritayı yuvarlayarak. "Yine de o araştırmanın tamamlanmasını istiyorum."

"Emredersiniz komutanım." Borgaz yine kaşlarını çatmıştı. "Bir daha dikkatimin dağılmasına izin vermeyeceğim." "Dikkatin mi dağıldı?" diye fısıldadı öfkeyle. "Kalmak için ısrar eden sendin."

"Yardıma ihtiyacın vardı. Bu gece geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye devam etti. "Elbette döneceğim."

"O zaman şimdi gitmeliyiz."

"Yürüyebilecek durumdayım," diyerek ona güvence verdi. Taşranın sessizliğine duyduğu özleme rağmen, etraflarını saran zifiri karanlıktan azıcık da olsa tedirgin olacak kadar uzun süredir şehirde yaşadığını itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

"Atı eyerleyeceğim," dedi, mutfaktan kaybolmadan önce her zamanki gibi onu görmezden gelerek. Rosie masaya gelip onun yerini alırken içini çekti.

"Yardıma geri çevirmek için bu kadar aceleci olmayın. Hepimizin

bazen buna ihtiyacı olur." "İhtiyaç duymak istemiyorum. Kendi

başına ayakta durmak istiyorum."

Rosie'nin gözleri sempattikti.

"Biliyorum ama teklif edildiğinde yardımı kabul etmek, bunu kendi başınıza yapamayacağınız anlamına gelmez. Ben kendi başıma idare ettim ama Harkan'ın yanımda olması her şeyi daha iyi hale getirdi."

"Ama o senin kocan. Ben koca aramıyorum." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tabii ki hayır," dedi arkadaşı ciddiyetle, gözleri parıldasa da. "Ama bana bir kadınla bir erkek arasında olabilecek eğlenceli şeylerden ilk bahseden sendin. Ve uzaylı erkekler bu konuda çok kutsanmış görünüyor."

"Seni ilgilendirmesi gereken tek bir erkek var, eşim."

Harkan yanlarına gelirken Rosie'ye kaşlarını çatmış gibi yaptı ve Rosie ona gülümsedi. "Ben de tam senin ne kadar harika olduğunu paylaşıyordum. Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Bana olan inancınızı yerine getirmek istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede."

Rosie güldü ve ilerlemiş hamileliğine rağmen onu kolayca kollarına aldığı anda kızardı.

"Yürüeyebilirim."

"Ama daha hızlı yürüeyebiliyorum."

Harkan Rosie'yi hızla götürüp Borgaz'ın yanından geçmeden önce Meryem'in veda etmeye bile vakti olmamıştı.

"Hayvan hazır."

Eve karanlıkta yürümeyi gerçekten istemediği için kaçınılmaz olana boyun eğdi, Kalpar'a yemek için teşekkür etmek ve diğerlerine veda etmek için döndü.

"Seni tekrar görmek bir zevkti, küçük Mary." S'kal başını kibarca eğdi. "Cantor Limanı'ndan bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber vermeniz yeterli."

Borgaz tekrar homurdandı ve S'kal'a teşekkür edemeden onu kapıdan dışarı süpürdü.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Kemiği olan bir köpek gibisin."

Kızın sözlerini düşünüp kafasında açıkça tercüme ederken sinirli ifadesi kayboldu. "Seninle ziyafet çekmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

Aklına hemen o boynuzlu kafanın bacaklarının arasına sıkışmış görüntüsü geldi ve midesinde bir sıcaklık birikti. Bu gerçekten o kadar kötü olabilir miydi? Erkeklerle ilgi duymayalı uzun zaman olmuştu ama vücudunun Borgaz'a tepki verdiği şüphe yoktu.

Adam yaklaştıkça gözlerindeki kehribar rengi parıltı derinleşti ve kadın nefessiz bir şekilde bekledi. Adamın elleri belini çevreledi, büyük ve güçlüydü, yumuşak etine doğru esnediler, o kadar yakındı ki adamın lezzetli ve baharatlı kokusu kafasını doldurdu. Başını eğdi ama dudaklarını onun ağzına değdirmek yerine, boynunda atan çılgın nabzına usulca dokundurdu. İçini acıtan bir his kapladı ve ona karşı titreyerek küçük bir iç çekti.

Adam zevkle gürlledi ve okşamayı tekrarladı, boğazına bir fısıltı gibi geldi ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak ona doğru eğildi. Büyük, güçlü ve rahatlatıcı. Sonra ağzını açtı ve yumuşak bir diş fırçası kızın hassas teninde gezindi. Kadın ürperdi ve adam aniden çekilmeden önce tatmin olmuş bir ses çıkardı.

"Gitmeliyiz."

Bir cevap beklemeden onu kaldırıp atın üzerine oturttu, sonra da arkasına yerleşti. Bu sefer kadın bedenlerini ayrı tutmaya çalışmadı. Kendini ona yasladı ve o sıcak baharatı içine çekti. Adamın eli onu daha sıkı tutmak için kalçasının etrafında kıvrılırken göğsündeki gümbürtünün bir mırıltı olduğunu neredeyse hayal edebiliyordu.

Eve uzun ve zevkli bir yolculuk oldu.

C H A P T E R 8

B Orgaz gecenin içinde sessizce ilerlerken karanlığa minnettardı - kararsızlığının yüzünden açıkça okunabileceğinden şüpheleniyordu. Dişleriyle boynunun baştan çıkarıcı nabzını yoklamak şöyle dursun, kollarının arasındaki dişiye ağzını dayayacak hali bile yoktu. Eğer bir gün çiftleşecekse, çiftleşme ısırığını koyacağı yer orasıydı. *Ama değilim*, diye hatırlattı kendine. *Ben uygun bir eş değilim.*

Ağzının altında ne kadar tatlı ve baştan çıkarıcı olursa olsun.

Artık yolculuk sırasında olduğu gibi kıpırdanmıyor, vücutlarını ayırmaya çalışmıyordu, ama yemyeşil kıcının ereksiyonuna sıkıca yerleşmesi de aynı derecede baştan çıkarıcıydı. Aklını sikinden uzaklaştırıp pratik konulara yöneltti.

"Yoruldu mu?" diye sordu, sesini atın toynaklarının yumuşak şakırtısından daha iyi duyabilmek için hafifçe yükselterek.

"Hayır." İnkârını hemen bir esneme takip etti ve güldü. "Şey, belki biraz. Zaten muhtemelen güneş doğmadan kalkmış olacağım. Yeniden erken sabahlara alışmam gerekecek."

"Hatırlıyorum. Ordudaki hayat da farklı değildi. Sadece siviller geç saatlere kadar uyur ve günü boşa geçirir."

"Bilemiyorum. Bazen tembel olmak ve yatakta kalmak güzeldir."

Kışkırtıcı olmaya mı çalışıyordu? Onunla yatakta uzun bir sabah geçirme düşüncesinin onu ne hale getirdiğinin farkında mıydı? Belki de bir sabah bile yeterli olmayacaktı. Belki de o tatlı vücudu keşfetmek, onun tadı, kokusu ve lezzetli yumuşaklığıyla doymak çok daha uzun sürecekti...

Düşüncelere öylesine dalmıştı ki, kızın kendisine bir soru sorduğunu fark etmesi bir anını aldı. "Bana ne sordun?"

"S'kal ile aranızda neler geçtiğini bilmek istiyorum. İlk seferinde bana hiç cevap vermedin." Kadının etinin tadı bu soruyu aklından çıkarmıştı ama hatırlatması kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bu... karmaşık bir durum. Kendisi ekibimizin bir üyesi, dolayısıyla hayatımı ona emanet etmekte hiç tereddüt etmem ve geçmişte de ettim."

"Ama..."

"S'kal'ın tehlikeli olabilen bir kardeşi var ama S'kal'ın sadakati her şeyden önce ona. Bu geçmişte aramızda bir çatışma kaynağı oldu."

"Bu, bu gece neden bu kadar tuhaf davrandığımı açıklamıyor. Neden ona güvenmiyorsun?"

Güven. Ailesinin ölümünden beri bu onun için zor olmuştu ve ekibine güvenmeyi öğrenmiş olsa da artık o hayat yoktu. Ve savaşçı arkadaşları arasında onun sevgisine rakip olabilecek tek kişi S'kal'dı. Temel projesine çok odaklanmıştı, Naffon çok aceleciydi ve Kalpar hiçbir zaman bir kadına ilgi göstermemişti. Ama S'kal kadınlardan, kadınlar da ondan hoşlanıyordu. Meryem'e verdiği tanıdık selam bu inancını pekiştirmişti - ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Güven kazanılmalı," dedi kısaca, evi görüldüğünde ve atını isteksizce dizginlediğinde. "Biraz dinlenmelisin."

Attan indi, sonra uzanıp onu yere kaldırdı ama hemen bırakmadı. Kız ona baktı, ay ışığında gözleri griydi. Kızın kokusu burnuna geldi, tatlı ve neredeyse dayanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı.

"Sanırım bugünkü yardımınız için size teşekkür etmeliyim."

Kelimeler isteksiz çıkmıştı ama sesi yumuşak ve hafif solukluydu.

"Teşekkürünüzü istemiyorum," dedi hoyratça.

"Ne istiyorsun Borgaz?"

O ne istiyordu? Yıllarca savaş ve savaşçı arkadaşlarına karşı görevleri ona bir amaç vermişti. Savaşın sona ermesiyle birlikte, bu amaç ondan alınmıştı. Belki de sahip olamayacağı bir şey dışında, onun yerini alacak bir şey keşfedememişti henüz.

"Konutunuza girme vaktiniz geldi."

Adamın sesindeki ani sertlik kadının geri çekilmesine neden oldu ve adam onu serbest bırakırken nefesinin altından hafifçe küfretti. O bir asker değildi ve onunla bu kadar kaba konuşmaya hakkı yoktu. Onu onarılmış verandaya kadar takip ederken özür dilemek için doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Rüzgâr ağaçlarda hışırdadı ve uzaktan bir şey cııldadı. Titreyerek geceye doğru baktı.

"Buranın geceleri nasıl olduğunu unutmuşum."

"Eğer korkuyorsanız, ana eve dönebilirsiniz."

Bunu söyler söylemez, bunun bir hata olduğunu anladı. Kız ona öfkeli bir bakış atarken sırtı dikleşti.

"Korkmuyorum."

"Tabii ki hayır, fojii."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu kızgınlıkla.

"Kendi dünyamdan küçük bir hayvan. Öfkelendiğinde kürkü kıllanır."

Karşı koyamayarak elini saçlarının yumuşak ipeğinde gezdirdi ve örgüsünü parmaklarının arasından geçirdi. Çok hafifçe çekti, böylece tatlı kokusu derinleşirken yüzünü ona doğru kaldırdı. Tahrik olmuş muydu? Adam elini biraz daha sıktı ve kızın dudakları ay ışığında usulca parlayarak ayrıldı.

"Bu kulağa pek de gurur verici gelmiyor," diye fısıldadı.

"Tam tersine. Küçük ama çok çekici." Kalın örgüyü elinin etrafına doladı ve ona doğru eğilirken onu yerinde tuttu. "Tehlikeli yırtıcıları cezbedecek kadar çekici."

Sesi artık daha çok bir hırıltıya dönüşmüştü ve kızın yanıtındaki belirsizliği duydu.

"Borgaz..."

Adam boştaki eliyle yanağını kavrarken kadının nefesi adamın ağzında gezindi, kadının teni nasırlı parmaklarına karşı ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve adam daha fazla direnemedi. Ağzını onunkine dayadı, o yumuşak dolgun dudaklar onunkinin altında uysaldı.

Bunun sadece hafif bir öpücük olmasını amaçlamıştı - sadece hızlı bir tat - ama sonra yumuşak dudakları şaşkın bir nefesle ayrıldı ve dili onunkini aramak için öne doğru fırladı. Aleti zonklıyor ve boynuzları ağrıyordu, vücudu onun tatlılığına karşılık veriyordu. Adamın dili onunkini okşarken yumuşak bir ses çıkardı ve adam kadının titrediğini fark etti.

Korku mu yoksa arzu mu? diye merak etti ve isteksizce dudaklarını bırakıp ona baktı. Kız şaşkın görünüyordu, yanakları pembe pembe kızarmıştı ve adam o yumuşak gri gözlerde korku görmeyi bekliyordu ama şaşkınlık ve sevinç içinde sadece arzu gördü.

"Lütfen." Sadece bir fısıltıydı ama yeterliydi. Dudaklarını tekrar yakaladı, kolları sıkılaştırdı ve onun tadının tadını çıkardı ve onu vücuduna bastırma dürtüsüne teslim oldu.

Ona mükemmel bir şekilde oturdu ve kuyruğu onu daha da yakınlaştırmak için etrafına dolandı. *Benimkini.*

Yakındaki bir ağaçtan gelen yüksek sesli bir çığlık onu ürküttü ve tehditle yüzleşmek için döndü, otomatik olarak onu arkasına itti. Bir gece yarattığı olduğunu bir saniye geç fark etti ama tepkisi sadece korkularını pekiştirdi. O hâlâ bir savaşçıydı, hasarlı bir savaşçı, bir eş değil.

Döndüğünde onu kendisine bakarken buldu, gözleri okuyamadığı bir ifadeyle irileşmiş, dudakları pembe ve şişmişti. Korkmuş görünmüyordu ama korkmalıydı.

Heybeye uzanarak, ona söz verdiği yastıkların bulunduğu bir çuval çıkardı ve çuvalı ondan alırken yumuşak, baştan çıkarıcı tenine dokunmamaya özen göstererek ona doğru itti.

"Seni takip etmemem için tüm nedenleri unutmadan önce içeri girmelisin." Tıpkı

bir föjii'nin yapacağı gibi başını merakla eğdi.

"Hangi nedenlerle?" diye sordu, sonra da kızardı. "İçeri gelmeni istediğimden

değil." "Ben uygun bir eş değilim." Kelimelerin tadı ağzında acıydı.

Yüzünde yine o okunamayan ifade vardı ama sonra başını salladı. "Ve

ben bir eş aradığımı söylemedim. İyi geceler, Borgaz."

Dönüp evin içinde gözden kaybolmadan önce parmakları onunkilere değdi. "İyi

geceler, föjii," dedi sessizce boş verandaya, sonra atına döndü.

Eyeri kavradı, sonra eve ve etrafındaki karanlığa baktı. Bunu yapamazdı. Onu burada tek başına bırakamazdı. İçini çekerek atı harap ahıra götürdü ve geceyi geçirmeye hazırlandı.

CHAPTE R 9

Mary kapıyı arkasından kapattı ve parmaklarını şişmiş dudaklarına bastırarak kapıya yaslandı. Bu müthiş bir öpücüktü. Tüm vücudu elektriklenmiş, heyecanla canlanmış, meme uçları gerilmiş ve sızlamış, bacaklarının arasında düşük ve sabit bir nabız zonkluyordu. Huysuz, otoriter ve sinir bozucu biri olabilirdi ama onun yanındayken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

onu o büyük, güçlü vücuda karşı tutuyordu.

Onu öpüyor, ağzı sıcak, lezzetli ve emredici.

Onu durduramazdım, diye fark etti ve yemin etti. İhtiyacı olan son şey başka bir adamla ilişkiye girmekti. En azından sadece bir öpücüktü. Rosie'yi ziyarete gitmediği sürece muhtemelen onu bir daha görmeyecekti bile. Bu düşüncenin yarattığı hayal kırıklığını görmezden gelerek yeni yatak odasına doğru yürüdü.

Perdenin önünden bir gölge geçti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Sessizce pencereye doğru yürüdü, perdenin arkasından dışarı bakarken Borgaz ve atının harap ahırda kaybolduğunu gördü. Gitmiyor muydu?

Kalbi küt küt atarak bekledi ama adam bir daha ortaya çıkmadı ve sonunda onun geceyi ahırda geçirdiğini fark etti. Belki de onu içeri davet etmeliyim. Ya da belki bu, tilkiyi kümese davet edip çok istekli bir tavukla tanıştırmak gibi bir şey olurdu.

Onun yerine, nefis temiz saman ve hafif Borgaz kokan yeni yatağına yerleşti. Dışarıdan bir çığlık daha geldi ve Borgaz'ın nasıl dönerek aşıktan savaşçıya dönüştüğünü hatırladı. Belki de bu onu korkutmalıydı; bunun yerine kendini güvende hissetmesini sağladı. Yastığa daha sıkı sarılarak mutlu bir şekilde uykuya daldı.

Tahmin ettiği gibi, gökyüzü aydınlanmaya başlar başlamaz uyandı. Sabah ışığı odaya hiç de iyi gelmiyordu. Tavanda çatının akmış olabileceği belli belirsiz bir leke ve pencerenin yanında çerçevenin yamulduğu yerde bir ışık şeridi görebiliyordu. İçini çekti ve görevleri sürekli büyüyen listesine eklemek için zihnine bir not düştü.

Ayağa kalkıp gerindi ve perdeyi kenara iterek ahıra baktı. Borgaz'ın hâlâ orada olup olmadığını anlayamıyordu. Onu kontrol etmeli miydi?

Neyse ki ılık suyu kullanmak için banyoya hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra giyinip dışarı çıktı. Bahar havası hâlâ kış soğuğunun izlerini taşıyordu ve ahıra doğru ilerlerken titredi.

Kapıları çekince gıcırdadı ve dikkatle içeriye baktı. Bomboştu. Kendi kendine hayal kırıklığına uğramadığını söyleyerek eve döndü ve yapması gereken her şeyin ve hala satın alması gereken her şeyin bir listesini yapmaya başladı. Her iki liste de iç karartıcı derecede uzundu ama cesaretini kaybetmeyi reddetti. Sonunda kimsenin ondan alamayacağı kendi evine sahip olmak buna değecekti.

İşini bitirdikten sonra ahırını incelemeye gitti. Çarpık kapılar dışında nispeten iyi durumdaydı, bu yüzden inek ve buzağı için iki ahırını temizledi. Tıpkı evde olduğu gibi, Matthew babasının aletlerinden hiçbirini alma zahmetine bile katlanmamıştı. En azından onları değiştirmesi gerekmeyecekti. Hızlı bir envanter çıkardı ve Bay Anderson gelmeden önce bir şeyler atıştırmak için eve döndü.

Wainwright'tan getirdiği yumurtaları çırpıyordu ki bir at kişnemesi ve ahır kapılarının kendine özgü gıcırtısını duydu. Kalp atışları hızlandı ama çırpılmış yumurtaları tavadan alıp bir kâseye koyarken bunu duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. Arka verandada ağır bir adım ve ardından Borgaz görüldü, iri gövdesi mutfak kapısını dolduruyordu. O çatık kaşlı surat karşısında kalbi kesinlikle teklemedi.

"Dönmüşsün," dedi sakince.

Homurdandı ve onun kâsesine bakmak için yanına geldi.

"Tüm yediğin bu mu?"

"Benim için fazlasıyla yeterli. Eğer istersen birkaç yumurtam daha var. Ve biraz da ekmek. Fazla değil ama..."

"Elinizdeki az miktardaki yiyeceği almayacağım. Umarım başka erzak bekliyorsunuzdur?"

"Elbette. Size Bay Anderson'ın getireceğini söylemiştim -" Sözüünü kesti ve ona şüpheli bir bakış attı. "Bu yüzden mi buradasın?" Utanmış görünme nezaketini bile göstermedi.

"Evet. Yabancı bir erkeğin sizi ziyaret etmesine izin

veriyorsunuz." Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters

baktı.

"Öncelikle, o yabancı bir erkek değil. Onu hayatımın çoğunda tanıdım. İkincisi, kimin beni görmeye geldiği seni ilgilendirmez. Ya da neden geldikleri," diye ekledi meydan okurcasına. "Döndüğüm duyulur duyulmaz bir sürü ziyaretçim olabilir."

Gözleri kısıldı ve bir adım daha yaklaşarak onu tezgâha sıkıştırdı. "Ne tür

ziyaretçiler, fojii? Kur yapmaya mı niyetlisin?"

Dilini endişeyle dudaklarında gezdirdi ve parıldayan kehribar rengi bakışları bu hareketi takip etti.

"Belki de. Bu seni ilgilendirmez."

"Evet öyle," diye homurdandı, daha da yaklaşarak büyük, sert vücudunu onunkine bastırdı.

Göğüs uçları o geniş göğse sürtünerek sert tepelere dönüştü ve gözlerindeki parıltı arttı. "Neden?" diye

sordu nefes nefese. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. Kendi kendine hayal kırıklığına uğramadığını söyleyerek göğsünü itti - kesinlikle hiçbir etkisi olmadı.

"Beni sıkıştırmayı bırak."

Tekrar hırladı, sonra başını eğdi ve onu öptü.

Sadece ağzına karşı sert, şiddetli bir baskı, ama tüm vücudunun sıcaklıkla alevlenmesine neden oldu. Adamın ağzı kadınının üzerinde açılırken, göğsünü itmekte olan elleri onun yerine boynuna dolandı.

Adamın elleri kadının belini sararak onu tezgâhın üzerine kaldırdı ve kadın içgüdüsel olarak bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adamın sert karın kasları bacaklarının arasındaki hararetle sızıya lezzetli bir şekilde bastırırken nefesi kesildi. Diğer eliyle kızın boynunu okşarken örgüsünü tekrar elinin etrafına sardı, sonra aşağı kayarak göğsünü avuçladı. Adamın dokunuşu narindi, tüy kadar hafifti, ağzının sıcak talebiyle şok edici bir tezat oluşturunuyordu ve kadın huzursuzca kıpırdanarak yaklaşmaya çalıştı.

Ağzına karşı alçak sesle, tatmin olmuş bir kıkırdama çıkardı ve başparmağını ağrıyan bir meme ucunda gezdirirken onu kolayca yerinde tuttu. "Sabırsız küçük fojii."

Ağzı dudaklarından boynuna doğru ilerledi ve önceki gece yaptığı gibi zonklayan nabızla alay etti. Dişlerinin hassas ete hafifçe sürtünmesi, vücudunda küçük heyecan ürpertileri yarattı ve onu daha yakına çekmeye çalışırken daha iyi erişmesine izin vermek için başını eğdi. Adamın başparmağı ve parmağı meme ucunun etrafına dolandı, sıkı kavrayışı heyecanını daha da artırdı.

Elleri başının üzerinde kıvrıldı, boynuzlarını çekiştirdi ve adam tekrar hırladı, kız ona karşı sallanırken ağzı boynunu daha sert emdi. Tüm vücudu titredi, kasları gerildi ve...

Hırladı, sert ve hırçın bir sesle ve geri çekildi, onu şok içinde ona bakarken bıraktı, nefesi hala hızlı pantolonlarla geliyordu. Bakışlarına karşılık verirken yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü.

"Bunu yapmayacağım."

Şok, önce utanca sonra da öfkeye dönüştü. "Senden

beni öpmeni istemedim, lanet olsun."

"Durmadın -" Sözüünü kesti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Hayır, bu senin hatan değil. Disiplinden yoksun olan benim."

Disiplin mi?

Yaralı gururunu bir pelerin gibi etrafına toplayarak tezgâhtan aşağı atladı. "Sadece bir

öpücüktü," dedi olabildiğince hafifçe. "Aşırı tepki vermeye gerek yok." "Aşırı tepki mi?"

Tanidik kaşları çatılmaya başlamıştı ama o bir şey söyleyemeden at arabasının takırtısını duydu. Teslimat arabası tarafından kurtarıldı.

"Bu Bay Anderson'a benziyor. Onunla kendi başıma başa çıkmama izin vereceğinizi sanmıyorum."

Bay Anderson'ın çiftliğinde kocaman, öfkeli, kırmızı bir uzaylının varlığından bahsetmemesini hayal bile edemiyordu ve bunun sonucunda çıkacak dedikoduları düşününce irkildi.

Borgaz'ın kaşları daha da çatıldı ama Borgaz onu şaşırtarak

başını salladı. "Ben nöbet tutacağım."

Bay Anderson ön kapıyı çaldığı sırada mutfak kapısından çıktı.

Kapıyı açmak için acele ederken "Günaydın," diye seslendi, ama dükkân sahibi yerine kızıl saçlı bir adam orada durmuş, ona utangaç bir gülümseme veriyordu.

"Merhaba, Mary. Beni hatırladığını sanmıyorum?"

Bir kez daha baktı, sonra onu tanıyınca gülümsedi. Ferdie onun ilk erkek arkadaşıydı, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu. Daha uzun boylu ve biraz daha genişti ama saçları ve gülümsemesi aynıydı.

"Ferdie? Bu gerçekten sen misin?"

"Evet, hanımefendi." Sırtışı genişledi. "Artık Bay Anderson için

çalışıyorum." "Yani Wainwright'tan ayrılmamaya mı karar verdin?"

Ferdie onu tanıdığında büyük planlarla doluydu, bunların çoğu imkânsızdı ama ikisi de kasabanın dışındaki hayat hakkında spekülasyon yapmayı severdi.

"Hayır. Artık evliyim. Nelly evlenip Komutan Artek ile çiftliğe taşındığından beri, Bay Anderson birkaç yıl içinde beni ortağı yapacak."

Nelly'nin evlendiği uzaylıdan öylesine bahsetmesi, Borgaz'ın hediyesi karşısında onun da tahmin ettiği kadar dehşete düşüp düşmeyeceğini merak etmesine neden olmuştu. Yine de Ferdie'ye gülümserken onun gözden kaybolmasına sevinmişti.

"Tebrikler - her iki açıdan da. Karınızı tanıyor muyum?"

"Adı Agnes. Eskiden Sam Perdy ile evliydi ama adam bir bahar ortadan kayboldu. Çocuklarını evlat edindim ve bir çocuğumuz daha yolda."

İkisinden de birkaç yaş büyük, tatlı bir gülümsemesi olan sade bir kadın olan Agnes'i hayal meyal hatırlıyordu ama Ferdie gururlu ve mutlu görünüyordu.

"İkiniz adına da çok mutluyum. Buraya bir çeki düzen verdiğimde, onu ziyarete getirmek zorunda kalacaksınız."

Soyulan boyalara ve eğri büğrü sundurma direğine baktı. Bir şey söylemedi ama şüpheleri kolayca okunabiliyordu ve kadın güldü.

"Biliyorum. Ziyaretçi kabul etmeye hazır olmam için uzun bir süre geçmesi gerekebilir ama seninle tekrar konuşmayı çok isterim." Evin yan tarafından alçak bir homurtu duyuldu ve Ferdie kaşlarını çatı.

"Bunu duydun mu?"

Borgaz'ın sözünü tutacağını umarak masum bir ifade takındı.

"Önemli bir şey olmadığına eminim. Malzemeleri indirelim mi?"

"Bana sadece onları nerede istediğini söyle," dedi onu arabaya doğru götürürken kararlı bir şekilde.

Yeni ineği ve buzağısı arkasına bağlanmıştı ve adam diğerlerini indirmeye başlarken o da onları ahıra götürdü. Ahırda depolanacak yem ve tahıl çuvalları, bahçesi için çeşitli tohumlar ve genç bitkiler ve birkaç kutu yiyecek ve malzeme. Tavukların bulunduğu kasayı kümeslerine taşıdı, sonra başını salladı.

"Çitlerde delikler var. Onları serbest bırakmadan önce bunu düzeltseniz iyi olur. Benim halletmemi ister misin?"

Arkasında, Borgaz'ın evin kenarında dikilip ters ters baktığını görebiliyordu ve ona gizlice el sallamaya çalışırken başını hızla salladı.

"Sorun değil, teşekkürler. Ben halledebilirim."

"Eğer eminseniz, geri dönsem iyi olacak."

Kadın ona arabaya kadar eşlik etti ve adam ona gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel, Mary. Şehirde işlerin yolunda gitmemesine üzuldüm."

Keşke bilseydi... Ona teşekkür ederken gülümsemesi bu kez biraz daha zoraki gibiydi. Gelecekteki davetini tekrarladı, sonra adam yolda uzaklaşırken el salladı.

Ahıra geri dönmek için döndü ve neredeyse arkasında duran, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış Borgaz'a çarpıyordu. "İnsan erkek senden hoşlanıyor."

"Sadece birlikte büyüdüğümüz için." Onun aynı zamanda kendisini öpen ilk erkek olduğu gerçeğini paylaşacak değildi. Aslında onu öpmüştü ama her iki durumda da Borgaz'ın bilmesine gerek yoktu. "Ayrıca o artık evli."

Kaşlarını çatmaya devam etti.

"Bu evliliğinize güvenmiyorum. İnsanlar bu yeminleri çok kolay bir şekilde bir

kenara atıyor." "Ve sanırım senin halkın da öyle?"

"Oh hayır." Daha yakına eğildi. "Bir Erythran bir eş aldığı anda, aralarındaki bağ ömür boyu sürer."

Adamın gözleri kızın ağzına kaydı ve kalbi çarpmaya başladı ama sonra adam aniden arkasını döndü.

"Hayvan barınağını tamir edeceğim."

Ona cevap verme şansı tanımadan kümese doğru yürüdü ve yırtık tel örgüleri incelemeye başladı. Kadın onun ardından baktı ve başını salladı. İmkânsız erkek. Kısa bir süre ona yardıma ihtiyacı olmadığını söylemeyi düşündü, sonra nefesini boşa harcamamaya karar verdi ve artık soğuk olan yumurtalarını yemeye ve mutfak malzemelerini kaldırmaya başladı.

Belli ki aralarında her ne oluyorsa devam etmemeye karar vermişti ve bu onun için gayet iyiydi. Daha fazla ateşli, kafa karıştırıcı öpücöklere ihtiyacı yoktu. Ve kesinlikle onun eşi olmak istemiyordu. Düşüncesi ne kadar ilgi çekici olursa olsun.

C H A P T E R 10

B Orgaz muhafazadaki hasarı incelemeyi bitirip onarmak için gerekli aletleri bulmaya giderken nefesinin altından küfretti. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, çiftleşme ateşinin pençesindeki bir Erythran'ın tüm belirtilerini gösteriyordu.

Geri dönmemeliydim.

Önceki gece çok az uyumuştı, duyuları savaş sırasında nöbet tutarken olduğu kadar uyanıktı. Ama şafak sökmek üzereyken daha derin bir uykuya dalmıştı ki geçmişin dehşeti onu bekliyordu. Soğuk terler dökerek uyanmış, dudaklarından boğuk bir çığlık yükselmiş ve eli artık taşımadığı tabancasına uzanmıştı. En azından hâlâ ahırdıydı - bazen kâbusları onu gece boyunca bilmeden dolaşmaya sevk ediyordu.

Uyanışı, eksikliklerinin sert bir hatırlatıcısı olmuştu ve ilk ışık ufukta süzülür süzülmez kendini gitmeye zorlamıştı. Temel'in araştırması üzerinde çalışmaya başlamadan önce harap ama huzurlu çiftlik evine kısa bir bakış atmasına izin vermişti.

Ancak güneş tepe noktasına yaklaşırken, onun bir insan erkeğini, yalnız ve korumasız bir şekilde kabul ettiği düşüncesi aklından çıkmadı ve sonunda geri dönmeye karar verdi. Sadece gözcülük yapmak için, diye kendini temin etmişti. Ama iyi niyeti onun evine girmesine engel olmamıştı. Onu öpmesine de engel olmamıştı.

Onun tatlılığının, öpücüğüne boyun eğen ağzının, avucunun içindeki yumuşak ve dolgun göğsünün, boynuzlarını okşarken vücudunun onunkine doğru hareket edişinin anısıyla siki zonkladı... Akıllı başına geldiğinde kadının giysilerini çıkarıp kendini onun içine gömmek üzereydi. Onu sahiplenemezdi, sahiplenmeyecekti.

Bu bilgiye rağmen, onun insan erkekle konuşmasını ve kolayca gülümsemesini izlemekten nefret ediyordu. Sadece ona katılmak yerine gözcülük yapacağını söylemiş olması onu uzak tutuyordu. Bu ve erkeğin ona dokunmadığı gerçeği. Eğer dokunsaydı...

Göğsünden bir hırıltı yükselirken yemin etti. Ona sahip olmak, onu korumak için duyduğu bu imkânsız ihtiyacın kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu. Kızın böylesine içler acısı koşullarda yaşıyor olması hiç de yardımcı olmuyordu. Belki de onun güvende olduğuna, evinin ve çiftliğinin iyi durumda olduğuna kendini ikna edebilirse, aralarına biraz mesafe koyabilirdi.

Aklında bu hedefle işe koyuldu. Tavuk barınağı onarıldıktan sonra ahıra geçerek kapıların sorunsuz ve kolay bir şekilde çalıştığından emin olduktan sonra gevşeyen tahtaları yeniden sabitledi. Kadın onu bulmaya geldiğinde son tahtayı da yerine çakıyordu.

Günün sıcaklığı ve çabalarının harareti nedeniyle gömleğini çıkarmıştı ve kızın gözlerinin takdirle göğsünde gezinmesini kaçırmadı. Onaylayan bakışları, kollarını kavuşturup kaşlarını çatmasına engel olmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" "Gevşek

tahtaları onarıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Yani bunu neden yapıyorsun? Sana yardıma ihtiyacım

olmadığını söyledim." Kızın öfkeli ifadesi karşısında gülümsemekten kendini

alamadı.

"Biliyorum, fojii. Ama bu şekilde erzaklarınız güvende ve kuru kalacak."

Doğruldu ve tembelce gerinmesine izin verdi. Onu izlerken dili güzel dudaklarına değdi ve şaftı sertleşmeye başladı. *Hayır. Buraya sadece çalışmak için geldim.*

"Tavuklar için barınağı tamir ettim," dedi aniden, cazip manzaradan uzaklaşarak. "Ancak bakımları için neyin gerekli olduğunu bilmediğim için onları serbest bırakmadım."

İçini çekip teşekkür etmeden önce kızın öfkeyle ofladığını duydu.

"Şimdi tek yapmam gereken yuva kutularını kontrol etmek ve bir kat saman sermek." "Saman balyasını getireceğim."

Kız itiraz edemeden, kuyruğunu arkasından sallayarak uzaklaştı.

Tavuklar yerleştikten sonra ona, "Sundurma üzerinde çalışmaya devam etmeyi planlıyordum," dedi. İleride onlarla ilgilenmesi gerekirse diye süreci dikkatlice not etmişti - çok uzun süre buralarda olmayı planladığından değil. "Tabii yapmamı istediğiniz başka bir şey yoksa?"

"Hiçbir şey yapmanı istemiyorum," diye mırıldandı. Kadın iç çekene kadar sessizce bekledi.

"En yakın tarlayı sürmeye başlayacağım. Toprak işlenebilir durumda ve mümkün olan en kısa sürede tahıl ekimi yapmak istiyorum. Sonra da bahçe üzerinde çalışacağım. Ev şimdilik yeterince iyi."

Bunu uygun bulmadı ama itiraz da etmedi.

"Ne tür ekipmanlarınız var? Alet kulübesinde bir saban gördüğümü hatırlamıyorum." "Diğer ahırda."

Onu küçük binaya kadar takip etti, sonra da gösterdiği küçük çapa makinesine dehşet içinde baktı. "Bütün tarlayı bununla mı sürmeyi düşünüyorsun?"

Meydan okuyan bakışlar geri döndü. "Kesinlikle anlıyorum. Biraz zaman alacağını biliyorum - bu yüzden başlamak istiyorum." "Ailen toprağı böyle mi işliyordu?"

"Şey, hayır. Daha büyük bir saban var ve babamın onu çekmek için bir öküz takımı vardı, ama Matthew'un aldığı tek şey tüm hayvanlardı. Ama bunu bahçede kullandığım için işe yarayacağını biliyorum."

"Bana sabanı göster," diye emretti.

"Neden? Kolunda bir çift öküz yok ki."

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadının dudakları aralandı, boynundaki baştan çıkarıcı nabız çırpınmaya başladı.

"Neden her zaman benimle tartışıyorsun?" diye homurdandı, elini kalın, ipeksi saç ipinden aşağı kaydırmaya karşı koyamadı. "Neden bu kadar otoriter olmak zorundasın?"

Çünkü sen benimsin. Ona cevap veremediği için hayal kırıklığına uğrayan adam eğildi ve o cazibeli ağzı kendi ağzıyla kapattı.

Bu sefer yavaşça aldı, onun tadının ve örgüsündeki tutuşunu sıkılaştırdığında çıkardığı küçük nefessiz sesin tadını çıkardı. Kadının ellerinden biri çıplak göğsüne yaslandı ve adam onu aşağıya, ağrıyan sikine doğru itme dürtüsüyle savaştı. O yumuşak küçük parmakları şişmiş etinde hissetmek için...

Nefesinin altında küfretti ve sarsılarak uzaklaştı. Kontrolü elinde tutma çabası buraya kadarmış. "Bana sabanı göster."

"Yapmayacağım."

Yanakları kızarmış ve dudakları şişmiş olmasına rağmen sesi onunki kadar inatçıydı. Öpücüğüne çok lezzetli bir şekilde teslim oldu, ama başını kaldırır kaldırmaz inatçılığı geri döndü. Belki de onu daha uzun süre öpmesi gerekiyordu...

Kendini bu hoş ihtimali görmezden gelmeye zorlayarak başını salladı ve ahırın derinliklerine doğru ilerledi. Eğer kadın ona söylemezse, kendisi bulacaktı. Ahırın ikinci bölümünde mekanik aletler ya da yük hayvanları tarafından çekilmek üzere tasarlanmış çeşitli ekipmanlar bulunuyordu. Çocukken gördüklerinin aynısı değillerdi ama yeterince yakındılar.

"Gördün mü?" Mary onu takip etmişti ve şimdi muzaffer bir gülümseme takınmıştı. "Bir takım olmadan hepsi işe yaramaz."

Hmm. Sabanın dilini aldı ve deneysel olarak çekti. Ağırdı ama idare edilemez değildi. Onu izlerken gözleri genişledi.

"Bunu kendi başına yapmaya niyetli olamazsın!"

Neredeyse ona bunu yapabilecek kapasitede olduğunu gösterecekti ama gururunu bir kenara bırakıp başını salladı. "Hayır, ama unuttuysanız diye söylüyorum, bir atım var."

"Bir binek atı."

Omuz silkti. "Göreceğiz bakalım. Eğer olmazsa, o zaman senin yük hayvanın olurum."

Kadın nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama adam onu duymazdan geldi ve atını almaya gitti. Teçhizatın biraz uyarlanması gerekti, ama atı o ayarlarken sabırla durdu ve sabanı çekmeye istekli olduğunu kanıtladı.

"Bilmeliydim," diye iç geçirdi adam memnun bir gülümsemeye karşı

koyamayınca. "Evet, öyle yapmalıydın, küçük fojii. Şimdi sahaya çıkıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi isteksizce. "O zaman ben de bahçeden başlayayım."

İtiraz etmek, ona beklemesini ve kendisinin yapmasına izin vermesini söylemek istedi ama bu kaybedeceğinden emin olduğu bir tartışmaydı. Kendini başını sallamaya ve tarlaya gitmeye zorladı. Zor ama keyifli bir işti, tenindeki güneşin sıcaklığı hafif bir esintiyle hafifliyor ve burnuna yeni dönmüş toprağın zengin kokusu geliyordu. Tarlanın bir tarafını kaplayan ağaçlarda kuşlar ötüyordu ve eve doğru dönmek için her dönüşünde Mary'nin mutfak bahçesinde çalıştığını görebiliyordu.

Küçük boyuna rağmen, gülünç derecede küçük çapa makinesinin arkasında bahçede ileri geri hareket ederek istikrarlı bir şekilde çalıştı. Saçları örgüsünden çözülmeye başlamıştı, saç telleri esintiyle başının etrafında süzülürken ışığı yakalıyordu. Yüzü kızarmıştı ama gülümsüyordu ve göğsünü tuhaf bir sızı doldurdu. Çocukken geleceğini bu şekilde hayal etmişti. Bitmek bilmeyen korkunç bir savaşa dahil olmak şöyle dursun, çiftlikten ayrılmayı bile hiç düşünmemişti.

Bu anı keyfini kaçırdı ve kendini işine konsantre olmaya zorladı. Bu onun geleceği değildi; bu sadece dönüştüğü şeyden geçici bir kopuştu. Düzgün toprak sıralarına odaklandı ve sonunda bahçeye doğru dönüp baktığında kadın gitmişti. Çok da iyi olmuştu.

Durmaya karar verdiğinde batmakta olan güneşin alçak ışınları tarlaya doğru eğilmişti ve esinti soğumuştur. Tarlanın yarısından fazlası sürülmüştü ve atı alışık olmadığı işlerle yormak istemedi. Sabanı ayırdı ve atı ahıra geri götürdü, onu fırçaladı, sonra ona yiyecek ve su verdi.

"Bugün harika iş çıkardın, Arros," dedi, ipekli böğrünü okşarken bu ismi söylemesi kendisini şaşırtmıştı. Arros, çocukken bindiği zebardın adıydı. Aptalca bir düşünceydi ama tekrarlarken gülümsedi.

Açık ahır kapılarından mutfak penceresinde parlayan bir ışık görebiliyordu ve kendisiyle kısa bir tartışmadan sonra Mary'yi bulmaya gitti. Ocağın başında duruyordu ama içeri girdiğinde omzunun üzerinden ona hızlıca bir bakış fırlattı. Onu biraz şaşırtan bir şekilde, hemen gitmesini emretmedi ama sadece başını salladı.

"Sebze yahnisi ve mısır ekmeği yaptım. Yemeden önce git ve temizlen." "Benim

için yemek mi yaptın?"

"Kendim için pişirdim ama sana da yetecek kadar yaptım." Sırıtmadan önce gözleri adamın vücudunda gezindi. "En azından öyle olduğunu umuyorum."

"Yemeğinizi almak istemiyorum," dedi sert bir sesle.

"Ve bana yardım etmeni istemedim, ama işte buradayız." Meydan okuyan bir kaşını kaldırdı ama adam cevap vermeyince koridoru işaret etti. "Temizlen. Hazırladığın sıcak sudan faydalan. Sonra da yemek ye. Çok zor değil, değil mi?"

Kalmamalıydı, lezzetli kokular yayan sıcak mutfakta ve daha da lezzetli olan kadında. Bu rahat, köhne evde bile. Ama yine de kendini kadının gösterdiği yöne doğru yürürken buldu. Basit bir yemekten zarar gelmezdi, değil mi?

Ama mutfaka döndüğünde masanın kurulduğunu, büyük güveç kaselerinin hafifçe tüttüğünü, masanın ortasında altın rengi bir mısır ekmeği tepeciği olduğunu ve Mary'nin ona gülümsediğini görünce, göğsündeki derin özlem neredeyse savaş sırasında aldığı yaralar kadar acı vericiydi. Adam tereddüt etti, hâlâ kaçma dürtüsünü tartışıyordu ama Mary yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Şimdi otur. Ye."

"Sanırım şimdi patronluk taslayan sensin," diye mırıldandı adam itaat ederken ve kadın güldü.

"Güzel. İşlerin tersine dönmesinin zamanı gelmişti."

Güveçten büyük bir kaşık aldı ve neredeyse zevkten inleyecekti. "Bu çok lezzetli."

Ona gülümserken yanakları pembeleşti.

"Teşekkür ederim. Yemek yapmayı severim. Hatta bir keresinde Port Cantor'da bir restoranda çalışmayı bile denemiştım." Memnun ifadesi soldu.

"Ne oldu?"

"Her zamanki gibi. Bir başka piç patron. Yemeklerimi sevdiği için bana karşı o kadar da kötü değildi ama orada çalışan birkaç genç Satian kız vardı ve onlara köle gibi davranıyordu. Sonunda onu azarladım ve o da beni kovdu." Kadın omuz silkti ama adam sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Ağzımı kapalı tutma ve her şeye boyun eğme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

Ona bu kadar kötü davranan erkeğe duyduğu öfkeye rağmen gülmekten kendini alamadı.

"Hayır, küçük fojii, öyle olduğunu sanmıyorum." Kadın sırttı, acısı azaldı ve adamın merakı daha da arttı. "Başka ne iş arıyordun?"

Yemeklerini yerlerken ona denediği pek çok işi anlattı. Sesini hafif tutmasına ve hikâyeleri eğlenceli hale getirmesine rağmen, onun zor zamanlar geçirdiğini anlayacak kadar satır aralarını okuyabiliyordu. Keşke onunla o zaman karşılaşmış olsaydı, belki de ona yardım edebilirdi. Ya da belki de onun diğer erkeklerden kaçındığı gibi o da ondan kaçınırdı. Her ne kadar ağzından çok az şey kaçırılmış olsa da, bir ilişki kurma girişimlerinin de en az iş bulma girişimleri kadar hayal kırıklığı yarattığını anladı.

Yemekten sonra masada oturup çay içtiler ve adam şaşkınlıkla ona bazı işlerini anlatırken buldu kendini. Bu işler daha azdı ve daha uzun sürmüşlerdi ama aynı derecede tatmin edici değillerdi.

"Temel her zaman bizim için daha iyi fırsatlar arıyordu ama hiçbirimiz sivil topluma iyi uyum sağlayamadık. Belki S'kal hariç," diye isteksizce itiraf etti.

"Karavanlara liderlik etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Belki de. Ya da belki de düşünmeye zaman ayırmak yerine sürekli hareket halinde olmayı tercih ediyordur. Hiçbirimiz savaştan yara almadan çıkamadık," diye ekledi, masanın öbür ucundaki kızla göz göze gelerek.

Kız başını sallayıp ayağa kalkmadan önce yüzündeki anlayışı gördü.

"Sadece bulaşıkları yıkayacağım -" Geniş bir esneme sözlerini böldü ve sırttı. "Sonra da yatmaya gidiyorum."

"Bulaşıkları yıkayacağım," dedi kararlı bir şekilde ayağa kalkarken. "Dinlenmen gerek."

Tartışmak yerine başını eğdi ve düşünceli bir şekilde onu süzdü. "Geceyi

yine ahırda mı geçirmeyi planlıyorsun?"

Bunu biliyor muydu? İnkâr etmeye ve ona kalmayacağını söylemeye başladı ama zaten gitmeyeceğini biliyordu. "Evet."

"Bu çok aptalca, özellikle de bugün bu kadar çok çalıştıktan sonra." Adam itiraz etmeye başlayınca elini kaldırdı. "Sadece benimle kal. Yani evde," diye hızla ekledi, yanakları pembeleşmişti. "Annemlerin odasında ya da kırık pencerenin üzerine bir şey koyarsan üst kattaki eski yatak odamda kalabilirsin."

Bu iyi bir fikir değil, dedi kendi kendine ama yine de başını salladı.

"Güzel, o zaman anlaştık." Tekrar tereddüt etti, sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ağzını nazıkçe onunkine değdirdi. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

Onu daha yakına çekip daha fazlasını talep etmesini engellemek için yumruklarını sıktı. Kızın kapıya doğru yürümesini izlerken kuyruğu mutsuzca sallanıyordu. Ona sırtacak kadar uzun süre arkasına baktı.

"Yardıma ihtiyacım olduğundan değil elbette."

Sonra da onu eğlenmiş, tahrik olmuş ve burada kaldığı için fazlasıyla mutlu bir halde bırakarak gitti.

C H A P T E R 1 1

A Bir hafta sonra Mary ağrıyan sırtını esnetmek ve rahatlatmak için ayağa kalktı. Sabahı eski sulama sistemi üzerinde çalışarak geçirmişti ve sıcaktan bunalmış, sinirli ve ağrıyordu. Gün genellikle sıcaktı ve borular pas ve bakımsızlıktan tıkanmıştı.

Borgaz'ı beklemeliydim.

Bu sinsi düşünce aklına geldi ama hemen reddetti. Hayır. Hâlâ ona bağımlı olmamaya kararlıydı. Geçen hafta... kafa karıştırıcıydı.

Onu geceyi çiftlik evinde geçirmesi için davet ettikten sonraki sabah uyandığında gitmiş olduğunu görünce şaşırmamıştı. Belli ki kalmak konusunda şüpheleri vardı. Ama öğleden biraz sonra atına atlayıp geri dönmüş ve tarlayı sürmeye başlamıştı. O gece akşam yemeğine kaldı ve bir kez daha çiftlik evinde kaldı ve bu onların günlerinin düzeni haline geldi.

Onun yardımını sayesinde umduğundan çok daha hızlı ilerleme kaydetmişti, ancak onun kendisine yardım etmesini engellemeye çalışmayı bırakmış olsa da, buna güvenmek istemiyordu. Çiftliği işletmesine yardım etmekten daha fazlasını yapmaya niyetli olduğuna dair hiçbir belirti vermemişti. Her geceyi diğer yatak odasında geçirmesine rağmen, her sabah ayrılırken varlığına dair hiçbir iz bırakmıyordu.

Uzun gece sohbetleri sırasında biraz daha açılmıştı ama sadece biraz. Ona çocukluğundan daha çok bahsetmiş -kendisinininkine çok benzeyen bir çocukluk- ama anne babasının ölümünden sonraki sıkıntılı dönem hakkında daha az şey anlatmıştı. Savaşçı arkadaşlarından bahsetmiş ama savaştan hiç bahsetmemiş, kız konuyu açmaya çalıştığında da tamamen susmuştu.

Ama ayrı yatak odalarına ve açıkça aralarında tutmaya çalıştığı mesafeye rağmen, aralarında sürekli ve giderek sinir bozucu hale gelen bir cinsel gerilim vardı. Ona baktığında gözlerindeki açlığı görebiliyordu ve onun güçlü vücudundan ya da o nadir, hınzır gülümsemesinden habersiz değildi. Bir de öpücükler vardı - tam olarak üç tane.

İlki, sürülmüş tarlayı incelerken gizli bir köke takılıp düştüğünde meydana gelmişti. Adam onu yakalamış, iri kollarıyla onu vücuduna doğru çekmişti. Kadının meme uçları anında sertleşerek ağrıyan noktalara dönüşmüştü ve adam bunu fark etmişti, kehribar rengi gözleri parlıyordu ve inleyerek onu öpmüştü. Dili ağzına girer girmez dünya alevler içinde kaldı ve onu kollarına aldığı anda, bacakları otomatik olarak beline dolandı ve onu devasa, mükemmel bir ereksiyonun üzerine yerleştirdi. Kız ona karşı umutsuzca sallanıyordu ve adam aniden hırlayıp başını kaldırdığında onun hareket etmesine yardım ediyordu.

"Temel geliyor," dedi, bakışları uzakta bir şeye sabitlenmişti, sonra tekrar ona baktı. "Belki de böylesi daha iyi."

"Senin için söylemesi kolay," diye tersledi adam onu tekrar ayağa kaldırırken, eşit derecede tahrik olmuş

ve utanmış bir halde. "Hayır, fojii, hiç de kolay değil."

Elini kısa bir süreliğine kendi uyarılmışlığının bariz kanıtına bastırdı. Kadının parmakları otomatik olarak kasıldı, daha fazlasını kavramaya çalıştı ve Temel'i selamlamak için arkasını dönmeden önce tekrar hırladı.

Komutanın Borgaz'ın kendisiyle bu kadar çok vakit geçirmesinden hoşnut olmamasını bekliyordu ama onun yerine... memnun görünüyordu. Bundan da hoşlandığından emin değildi ama ona çay servisi yaparken kibarca sohbet etti ve o da ona ana çiftlikteki ilerlemeleri hakkında daha fazla şey anlattı.

O gittikten sonra Borgaz'ın onu tekrar öpeceğini ummuştu ama Borgaz bunun yerine huysuzca mazeret bildirip dışarı çıkmıştı.

inek ahırında. *Beni öpmektense inek bokuyla uğraşmayı tercih etmesi umurumda değil*, diye düşündü kendi işlerine devam ederken meydan okurcasına.

Diğer öpüşmelerin ikisi de benzerdi -hızla ve çılgınca kontrolden çıkan kazara dokunuşlar- ve her biri yarıda kesilmişti. Bir kez daha ziyaretçiler, Rosie ve Harkan tarafından ve arkadaşını görmekten ne kadar hoşlansa da hayal kırıklığından ağlayabilirdi.

İkinci sefer daha rahatsız edici olmuştu. Aslında bu sefer tişörtünü kenara itecek kadar ileri gitmişti, kız boynuzlarına sarılırken ağzı harika bir ıslak emme sıcaklığıyla meme ucunun üzerine kapanmıştı. Sonra tepeden alçak bir gümbürtü geldi ve kız yere yığıldı, Borgaz üzerine çömelmişti, gözleri gökyüzündeydi, yumruğu belinde sıkılmıştı, belli ki orada olmayan bir şeye uzanıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, gömleğini geri çekerken kalbi çarpıyordu. "Düşman gemisi.

Kıpırdamadan durun."

Düşman mı? Artek'in yılda iki kez ziyaret etmek üzere ayarladığı güdük kanatlı nakliye aracını görmek için omzunun üzerinden bakmayı başardı. Hava taşımacılığının maliyeti normalde çok yüksekti ama çiftlik limanla iki yılda bir yapılan ziyaretlere degecek bir ticari ilişki kurmuştu.

"Bu sadece bir nakliye gemisi."

Onu duymuyor gibiydi, yüzü sertti ve gözleri kaybolan gemiye sabitlenmişti.

"Borgaz," dedi nazikçe, çılgınca çırpınan kuyruğunu tutup hafifçe okşayarak. "O gemi için endişelenmene gerek yok."

Dönüp ona hırladı, dişleri parlıyordu ve neredeyse korkacaktı ama kuyruğunu bırakmayı reddederek tekrar okşadı. "Güvendesin."

Kadının sözleri sonunda adamın içine işlemişti ama adam rahatlamak yerine dehşete düşmüş görünüyordu. Bir özür mırıldandı ve gitti, o geceye kadar da dönmedi. Olayı tartışmayı ve onunla yemek yemeyi reddetti. Hatta o gece ahırda uyumuştı ve kadın gecenin yarısını uyanık ve endişeli geçirmişti.

Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve ilk kez onunla yüzleşmemeyi tercih etti, o gece her zamanki gibi mutfakta ona katıldığında mutlu oldu.

"Kesinlikle kafa karıştırıcı bir hafta," diye mırıldandı kendi kendine iç geçirip sulama sistemine dönerken. Kafa karıştırıcı ve sinir bozucu. Basıncı kendi kendine hafifletmeyi deneyecek kadar çaresizdi ama kendi eli gerçekten istediği şeyin yerini tutmuyordu.

Bu hayal kırıklığı özellikle güçlü bir çekişe neden oldu ve boru beklenmedik bir şekilde yerinden çıktı. Geriye doğru tökezledi, sonra ayağı gizli bir kayaya takıldı ve yere yuvarlandı, bileğine keskin bir acı saplandı.

Çok acıyordu. İçgüdüsel olarak ayak bileğine uzandı ve temas eder etmez irkildi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağına ağırlık verir vermez bacağından bir ağrı geçti ve tekrar yere yığıldı. Acı ve hüsrana gözyaşları tehdit ediyordu ama onlara teslim olmayı reddederek ağırlığını taşımasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey için etrafına bakındı.

Onun yerine kocaman kırmızı bir figürün kendisine doğru yürüdüğünü

gördü. Tanrı'ya şükür. "Oh, fojii, kendine ne yaptın böyle?"

Yüzünde o tanıdık çatık kaşlarla huysuzca konuştu ama hızla şişen ayak bileğini incelerken büyük, sıcak elleri nazikti.

"Ben... Ben yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Deneme bile," diye emretti ve onu kollarının arasına alarak bir bebek gibi taşıdı.

Adamın gücünün farkındaydı ve onu eve kadar rahatça taşımasına şaşırmadı ve başını adamın boynuna yaslayıp sıcak, tanıdık kokusunu içine çekti. Bileğindeki zonklamaya rağmen, öpüşmelerinin anısı onu tahrik etmişti ve kokusu kadar tadının da lezzetli olup olmadığını görmek için dilini uzatarak hızlıca yalamaya karşı koyamadı.

Hırladı, adımları bir an için tekledi.

"Dikkatimi dağıtma."

"Özür dilerim."

Hiç de üzgün değildi. Hatta ağzını tekrar adamın boynuna dayadı ve her zaman ona yaptığı gibi zonklayan nabızı nazikçe emdi.

Kızın saç örgüsünü uyarırcasına çekiştirdi ama bu sadece heyecanını artırdı. Bacaklarının arasındaki ağrı, ayak bileğindeki ağrıyla eşitlenmeye başlamıştı, özellikle de göğsü ona karşı titreştiğinde ve kuyruğu beline dolanmak için yukarı çıktığında. Boynunu tekrar, bu sefer daha sert öperken onu kavradı ve adam tısladı.

"Seni bir daha uyarmayacağım, fojii."

Kulağının hemen altındaki hassas noktayı aramak ve dişlerini oraya sürtmek için daha yukarılara doğru hareket ederken onaylar gibi bir şeyler mırıldandı. Adamın hızı arttı, onu hızla evin içine ve küçük, gayri resmi oturma alanına taşıdı. Onu hızlı ama nazik bir şekilde aşırı doldurulmuş kanepeye yerleştirdi ve bir adım geri çekilip ona kaşlarını çatmadan önce kollarını boynundan çözdü.

Bunu görmezden geldi, onun yerine çok açık olan ereksiyonuna gülümsedi. Güzel. Şimdi ikisi de

hüsrana uğramıştı. "Oyun oynamak için kötü bir zaman seçtin, küçük fojii."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun bakışlarına karşılık verdi.

"Oyun mu oynuyorum? Beni sürekli öpüp heyecanlandıran ve sonra da bırakan sensin."

Yüz ifadesi değişti, o kadar vahşileşti ki, bacaklarının arasında cevap veren bir sıcaklık hissederken kalbi durdu. Hızlı ve kesik kesik bir nefes aldı, adamın kendisine doğru ilerleyişini izlerken elleri kenetlendi. Gözleri daha önce hiç görmediği kadar parlak bir altın renginde parlıyordu, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılmıştı.

Beklerken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu, ama sonra adam ayak bileğine dokundu ve çığlık atmaktan kendini alamadı. Adamın ifadesi hemen suçluluk duygusuna dönüştü.

"Bileğinize bakacağım."

Lanet olsun. Adam ayakkabısını nazikçe çıkarıp bileğini tekrar yokladıktan sonra ona hızlı ve güven verici bir gülümseme

verirken dudağını ısırdı. "Kırık değil, burkulmuş. Senin için bağlayacağım."

Kısa bir süreliğine ayrıldı ve elinde bir rulo bandaj ve keskin kokulu bir merhem

kavanozuyla geri döndü. "Nereden geldi bu?" diye sordu şüpheyle.

"Her zaman bir sağlık çantası taşıyım."

Oh. Dudaklarını ısırdı ve adam merhemi dikkatlice ayak bileğine sürerken yorum yapmaktan kaçındı. Yatıştırıcı bir sıcaklık hemen nüfuz etmeye başladı ve bandajı şişmiş etin etrafına sıkıca sardığında arttı.

Memnun bir şekilde başını salladı, sonra ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Onu terk mi ediyordu? Onunla dalga geçmemeliydim, diye düşündü boş odaya bakarken. Bağımsız olma konusundaki tüm ısrarlarına rağmen, şu anda yalnız kalmak istemiyordu. Sabahki işinin yorgunluğu, yarasının acısı ve tatmin edilmemiş uyarılmasının yarattığı hayal kırıklığının birleşimi çok fazlaydı. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü, ardından bir tane daha, sonra bir tane daha.

Adam elinde bir tepsikle döndüğünde Mary hıçkıra

hıçkıra ağlıyordu. "Mary, sorun ne? Ağrın daha mı kötü?"

"Beni terk ettin," diye feryat etti.

Adamın yüzündeki duygular kızın okuyamayacağı kadar hızlı aktı ama sonra yumuşadı. Kanepeye döndü, onu kucağına aldı ve tekrar kucağına oturttu. Sırtını nazikçe okşarken kuyruğunu beline doladı.

"Seni terk etmedim. Sana bir fincan çay yapmaya gittim."

"Bana söylemedin."

Sesinin gülünç derecede somurtkan çıktığını biliyordu ama

umursamadı. "Sana söylemedim çünkü tartışacağını

düşünmüştüm."

"Hayır, yapmazdım." Adam ona inanmayan bir bakış attı ve kadın gülümsemekten kendini alamadı, hala yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sabırsızlıkla sildi. "Şey, belki biraz."

Güldü ve sonra onu öptü. Oh Tanrım. O sıcak, sert dil ağzını yavaşça, derinlemesine keşfedip onu özlemle tutuştururken acısı ve hayal kırıklığı eriyip gitti. Adamın eli aşağı kayarak göğüs ucuyla oynadı ve kadın nefesini tutarak öpücükten geri çekilip ona baktı.

"Eğer bu sefer de beni asılı bırakırsan, yemin ederim seni uykunda öldürürüm."

"Sana göz kulak olacağım," diye söz verdi ve kız daha fazla tehdit düşünemedi onu tekrar öptü.

Onu öperken gömleğinin düğmelerini ustalıkla açtı, sonra elini kaşkorsesinin altından yukarı kaydırды. Onun elleri de sıcak, sert ve harikaydı. Onu nazıkçe minderlere doğru itti, sonra bileklerini büyük bir eliyle kavradı, ağzı önce boynuna giderken başının üzerine kaldırdı, dişleri nabzını kazırken onu hevesle kıvrandırdı.

Sonra daha aşağı inerek meme ucunu ağzına aldı ve hatırladığı kadar sıcak, ıslak ve lezzetliydi. Neredeyse sadece bununla bile boşalabilirdi ama daha fazlasını istiyordu. Ona doğru eğilmeye, muhtaç klitorisini o büyük sert vücuda sürtmeye çalıştı ama hareket bileğini sarstı ve irkildi. Adam hemen başını kaldırdı.

"Kıpırdama ve seninle ilgilenmeme izin ver,"

diye emretti. "Otoriter."

Kızın mırıldanarak itiraz etmesine sırtıttı ama sonra daha aşağılara indi, bataklık eli çıplak karnında gezindi ve kızın heyecandan titremesine neden oldu. Kot pantolonuna ulaştığında tereddüt etti ama kız onu daha fazla zorlayamadan nazıkçe çözdü. Bir şekilde bileğini incitmeden külotuyla birlikte onları da çıkarmayı başardı ve onu çıplak bırakıp o ateşli kehribar bakışlara maruz bıraktı.

"Güzel," diye homurdandı ve sonra onu diliyle ayırıyordu, uzun sert turlar, rahatlama ve ihtiyaçla hıçkırırken kalçalarının yükselmeye çalışmasına neden oldu. Kalçalarını kavradı, onları birbirinden daha da ayırırken sıkıca yerinde tuttu ve kısıtlama sadece heyecanını artırdı.

"Benim lezzetli küçük fojii'm."

Ellerinin pozisyonunu ayarlarken, sesi onun hassas bedenine karşı gürledi, dilinin ve ağzının hissine katkıda bulundu. Klitorisini emmeye başladığında kalın bir parmak aniden kadının derinliklerine bastırdı.

Donup kalırken nefesi kesildi, tüm vücudu beklentiyle gerildi. Sonra sertçe emdi, dişleri narin etini sıyırdı ve doruğa ulaştığında parmağı onun içine girip çıktı. Lezzetli salıverme onu ürpertti, hareket etmeye çalışıp edemedikçe elleri umutsuzca boynuzlarını kavradı ve bir şekilde bu sadece doruk noktasını uzattı, zevk dalgaları hareket edemeyecek kadar gevşeyene kadar devam etti. Sonunda başını kaldırdı, gözleri altın gibi parlıyordu ve dudaklarında o hınzır gülümseme vardı.

"Şimdi tatmin oldunuz mu?"

Konuşamayacak kadar bitkin bir halde elini salladı. Adam parmağını kurtardı ve kadın neredeyse inleyecekti. Adam parlayan parmağı ağzına alıp mırıldanırken, kadının tükenmiş bedeninden bir heyecan dalgası daha geçti. Hareket etmeye çalıştı ve yanlışlıkla ayak bileğini büktü. Kız yüzünü buruşturduğunda adam hemen kaşlarını çatı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. "Bileğim artık gerçekten acımıyor bile."

Kuyruğuyla bacağına nazıkçe okşarken bile inanmayan bir ses çıkardı. "Daha

dikkatli olmalıydın ya da sana yardım etmemi beklemeliydin."

Ani bir yorgunluk dalgası üzerine çöktü ve gözleri kapanmaya başlarken esnedi.

"Sana güvenemem," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu, sonra gözlerini zorla açtı. "Beni şimdi bırakma."

"Yapmayacağım."

Kulağa bir yemin gibi geliyordu ve uykunun onu alıp götürmesine izin verirken gülümsedi.

CHAPTE R 1 2

B Orgaz sulama sisteminde bir ayar daha yaptıktan sonra su borulardan akmaya başlayınca memnuniyetle başını salladı. Birçoğunun hâlâ değiştirilmesi gerekiyordu ama tahıl tarlasını ve bahçeyi sulamaya yetecek kadar boru sağlam kalmıştı. Mısır ekildikten sonra boruları uzatması gerekecekti.

Kalktığında alacakaranlık çökmeye başlamıştı ama sözünü tutmuştu. Mary uyurken yanında kalmış, o uyanana kadar ona göz kulak olmaktan şaşırtıcı derecede memnun olmuştu. Onu gördüğüne neredeyse şaşırmış gibi görünmesi onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etti ve hemen harekete geçmeye çalıştı.

"Tek başına iyi olacak mısın? Sadece kısa bir süre için," diye hızla ekledi. "Ama hava kararmadan önce şu borulara bir göz atmak istiyorum."

Neredeyse itiraz edeceğini umuyordu ama bir saniye sonra başını salladı.

"Elbette. Şimdi iyiyim. Yapman gereken başka bir şey varsa geri gelmene bile gerek yok." "Geri döneceğim," diye söz verdi.

Ona taze bir demlik çay yaptıktan ve bir kitapla battaniyeyi yerleştirdikten sonra tarlaya doğru yola koyuldu, kadının baştan çıkarıcı varlığı dikkatini dağıtmadan düşüncelerini inceleme fırsatı bulduğu için minnettardı. Aleti hâlâ hüsrana uğramış bir arzuyla ağrıyor olsa da, ona zevk vermek hayatının en tatmin edici cinsel deneyimi olmuştu. Dudaklarını yaladı, onun son bir tadına bakmak istiyordu. Ya da belki de son değil. Onu tekrar tatmin etmesine izin verecek miydi?

Zavallı siki bu düşünceyle sarsıldı ama kendi tatminini onunkiyle seve seve takas edebilirdi, özellikle de işleri daha fazla ileriye götüremeyeceğini bildiği için. Eğer onun içine girerse ya da Tanrı korusun, ona çiftleşme ısırtığı verirse, onu asla terk edemezdi. Ve o çok daha iyisini hak ediyor.

Çiftlik evine dönerken iç çekti. Aralarındaki mesafeyi koruma çabaları başarısız olmuştu ama yine de olanlardan pişmanlık duymuyordu. Tekrar denemek zorunda kalacaktı - kibar ama mesafeli olmak ikimiz için de en iyisi, dedi kendi kendine, bu düşünceyle göğsünde hissettiği sızıyı görmezden gelerek.

Mutfağa adımını attığı anda iyi niyeti yok oldu ve onu yerde topallayarak yürürken buldu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükreyerek onu yerden kaldırdı.

Mutfak masası en yakın düz yüzeydi ve ona ders verirken dikkatlice üzerine yerleştirdi. "Ayak bileğine kalıcı hasar vermek mi istiyorsun? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Oh, pooh. Çok az acıyor ve ben açtım. Eminim sen de açsındır."

"Bekleseydin yemeği ben pişirirdim. Çok sabırsızsın, fojii." "Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu, azarlamayı duymazdan gelerek.

"Şey, hayır. Ama sandviçleri ızgara yapabilirim ve kalan yemekleri ısıtabilirim." "Sen asla yemek artığı bırakmazsın."

Lamba ışığında mavi gözleri parlıyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki, adamın nefesi boğazında düğümlendi. Kıyafetlerini

değiştirmişti,

güzel omuzlarını çıplak bırakan ince askılı uzun beyaz bir giysi giydiğini fark etti. Malzeme o kadar inceydi ki, kumaşın altında areolalarının gölgesini görebiliyordu. Ona baktıkça meme uçları sıkılaşıyor, kumaşın üzerine yapışıyordu.

"Kıyafetlerini değiştirmişsin."

Sesi boğuk çıkmıştı ve kadın ona yavaşça baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi, göğüslerini daha da belirginleştirmek için biraz geriye yaslandı.

"Pantolonumu bileğime kadar çekmeye çalışmak istemedim ve eğer yatakta kalmak zorunda kalacaksam rahat edebilirdim."

Omuz silkti, bu da göğüslerine muhteşem şeyler yaptı ve adam bakmaktan kendini alamadı, kanı sikine o kadar hızlı hücum etti ki başı döndü.

"Geceliğimi beğendin mi?" diye sordu, bir parmağını düşük yakanın kenarındaki dantel boyunca

gezdirecek. Adamın boğazından yumuşak bir hırıltı yükselirken gözleri parmağının hareketini

takip etti.

"Evet," diye hırladı, o alaycı parmağı yakalamak için ilerledi. Lanet olsun. Elleri o kadar küçük ve teni o kadar yumuşaktı ki.

"Geceliğini beğendim. Senin üzerinde olmasını daha da çok isterim."

Küçük bir cesaretlendirme sesi çıkardı ama adam uzaklaştı, kendini kontrol altına almaya çalışırken lavaboya ağır bir şekilde yaslanmak için döndü. Daha önce olanlardan sonra ona dokunma riskini göze alamazdı. Kontrolünü kaybetmeden olmazdı.

"Bunu yapmamalıyız." "Neden

yapmayalım?"

Çok iyi tanıdığı o inatçı ses tonu geri dönmüştü ve arkasını döndüğünde onu kaşlarını çatmış bir halde

buldu. "Seni incitmek istemiyorum ya da -"

"Bileğim iyi. Dikkatli olacağıma söz veriyorum ve eğer bana inanmazsan, hareket etmemi engelleyebilirsin. Bunu sevdim."

Sesi boğuklaşmıştı ve ağrıyan ihtiyaç geri dönmüştü, kalbinin patlayabileceğini düşündüğü kadar güçlü bir şekilde içinden geçiyordu. Karşı koyamayarak yaklaştı.

"Kastettiğim bu değildi. Sana ihtiyacın olan şeyi sunamam. Hak ettiğin şeyi." Onu

incelerken gözleri karardı.

"Bana ihtiyacım olanı daha önce

vermiştin." "İhtiyacın olan tek şey bu

mu?"

Kız çenesini meydan okurcasına kaldırmadan önce bir tereddüt titreşimi gördü.

"Evet. Sana kimseye bağımlı olmak istemediğimi söylemiştim. Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi?"

Kabul etme isteği onu neredeyse bastırıyordu ama bunun o kadar basit olduğunu düşünmüyordu. İkisi için de. O güzel elbiseyi çıkarıp onu tekrar masaya yatırabileceğine, ikisi de doyana kadar onunla ziyafet çekebileceğine ve ona ne kadar kötü bir şekilde zarar gördüğünü göstermeden önce çekip gidebileceğine inanmaktan başka bir şey istemezdi. Ve onun iddiasına rağmen, bundan mutlu olacağına da inanmıyordu.

"Ben... Sanırım akşam yemeği yemeliyiz," dedi korkakça bir cevap vermekten kaçınarak. "O zaman dinlenmelisin."

Kaşlarını çattı, ama şaşırarak onunla tartışmadı, sadece yemek pişirirken onu kanepeye geri götürmesine izin vermedi. Onun yerine, pişirdiği ekmeklerin arasına kalın peynir dilimleri yerleştirmesini ve ardından tereyağında kızartmasını izledi. Bir ısırik aldığı anda takdirle inledi, sonra da açgözlülükle mideye indirdi.

"Krallara layık bir ziyafet."

"Çocukken annem bunları benim için yapardı." "Nasıl biriydi?"

Hatırladıkça dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tatlı, nazik, güzel."

"Tartışmacı ya da inatçı değil misiniz?"

Onunla alay mı ediyordu yoksa güvence mi arıyordu?

"Hayır, ama babam da çok yumuşak huyluydu. Onlar ölmeseydi ve ben çiftlikte kalsaydım ben de öyle olabilirdim."

"Sen mi?" Başını sallamadan önce gözleri, kanını ısıtan takdirkâr bir sıcaklıkla onun üzerinde gezindi. "Senin yumuşak huylu bir çiftçi olman gerektiğinden emin değilim."

"Böyle bir erkek senin için daha uygun olurdu," diye işaret etti ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Eğer istediğim buysa Ferdie'yle kalabilirdim. Ya da bana teklif ettiğinde John Garcia'yla evlenebilirdim."

Birden sinirlenerek homurdandı.

"Seni isteyen diğer erkekleri duymak istemiyorum."

"Ama ben onları istemedim. Belki de boynuzları, kuyruğu ve çok kötü bir dili olan büyük, otoriter bir erkek bekliyordum."

Kadının sözleri üzerine siki kabardı ve bir iniltiyi bastırdı. Onun sözlerinin doğru olduğuna inanmayı çok istiyordu ama...

"Bunun akıllıca olduğuna inanmıyorum."

"Olmayabilir. Ama ne kadar uzun sürerse sürsün, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Kız ona alaycı bir gülümseme verdi ama adamın karşı koyamadığı şey gözlerindeki kırılganlıktı. Onu kucağına aldı ve öptü.

Adam onun ağzını yağmalarken elleri aralarında sıkışmıştı ve adam öpücüğü derinleştirip tatlılığının tadını çıkarırken kadın yumuşak, istekli sesler çıkarıyordu. Öpücüğün içinde o kadar kaybolmuştu ki, kızın elinin gömleğinin altına girdiğini ve küçük parmaklarının karnını okşadığını fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Elini yakaladı ve uzaklaştırırken öpücüğü de kesmiş oldu.

"Fojii -"

"Senin bana dokunup benim sana dokunamamam hiç adil değil," diye karşı çıkınca adam gözlerini kapattı, kontrolü elden

kaçmıştı. "Gömleğimi çıkaracağım. Sadece gömleğimi."

Elini bıraktı ve tişörtünü başının üzerinden çekti. Yumuşak küçük elleri hemen göğsüne döndü ve keşfederken teninde ateşten izler bıraktı.

"Çok pürüzsüz ve sıcaksın," diye mırıldandı, nefesi meme uçlarında geziniyor ve onu ürpertiyordu. Ama sonra

kaburgalarındaki yırtık izlerini buldu ve adam gerildi.

"Hâlâ güzel," dedi sertçe, ama onu rahatlatmak için devam etti, pantolonunun kenarı boyunca bir çizgiyi kızdırmak için karnı boyunca aşağı doğru sürüklendi. Aleti o kadar sertleşmişti ki başı parmaklarından sadece milimetre uzaktaydı.

"Bunları da çıkarabiliriz. Ne de olsa beni kıyafetsiz gördünüz."

Daha fazlasını hiç istememişti ama başını iki yana salladı. Eğer onları çıkarırsa saniyeler içinde onun küçük tatlı bedenine gömüleceğinden emindi.

"Ve seni tekrar onlarsız görmek istiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi ama geceliğini çıkarmasına izin vermek için ellerini başının

üzerine kaldırdı. "Kahretsin, çok güzelsin."

Kız utangaç bir gülümsemeyle ona bakarken yanaklarında pembelikler belirdi ve adam daha fazla dayanamadı. Bulaşıkları masanın üzerinden süpürdü ve tıpkı daha önce hayal ettiği gibi onu sırt üstü masaya yatırdı. Solgun vücudu koyu renkli ahşapta parlıyordu, göğüsleri de pembe renkteydi ve sadece birkaç ton daha koyu olan mükemmel küçük meme uçlarıyla doluydu. Yumuşak kahverengi buklelerin altındaki narin kıvrımlar da pembeydi ve heyecandan parlıyordu.

"Benim," diye homurdandı, kelimeler o engelleyemeden ağzından kaçtı.

"Evet," diye onayladı, başını göğsüne eğdiğinde ve kalbi bir kez daha çarptı.

Şimdilik, diye hatırlattı kendine. Sadece şimdilik.

Teninin tadı onu sarhoş etti ve dilini baştan çıkarıcı bir tomurcuğun etrafına sarıp hafifçe çekiştirdikten sonra diğerine geçerken başı döndü. Parmaklarının arasında ihmal edilmiş meme ucunu hafifçe sıkıştırdığında, düşük bir inilti ile ona doğru eğildi ve göğsüne karşı gülümsedi, uyarılmasının kokusu derinleştikçe kavramasını sıkılaştırdı. Altında kıvranmaya başlayana kadar onunla alay etti ve sonra daha aşağıya kayd.

Dilini sıcak pembe etin üzerinde gezdirir gezdirmez haykırdı, elleri boynuzlarının hassas tabanını kavradı. Onu yerinde tutarken inledi, altında titrerken açlıkla ziyafet çekti.

"Benim için gelecek misin, fojii?"

"Tanrım, evet!"

Bir parmağını onun sıcak, ipeksi kanalının derinliklerine kaydır, neredeyse inanılmaz derecede dardı, ama daha fazlasını alması gerekecekti ve yavaşça ikinci bir parmağını içine soktu. Her iki parmağını da yukarı doğru kıvrı ve kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, uzun, sağıcı darbelerle onu kavradı ve ağrıyan sıkinden tohumlar sızmaya başladı. Serbest kalan eli, kendini durmaya ve öfkeli zonklamayı görmezden gelmeye zorlamadan önce pantolonunun bağını kavramıştı.

Onun yerine tatlı amcığının parmaklarını sıkıca kavrayışına, uyarılmışlığının nefis kokusuna ve ona baktığında gözlerinin nasıl parladığına odaklandı. Benim, diye düşündü ama bu sefer bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar kontrolünü elinde tutuyordu.

İsteksizce çekip kollarına almadan önce onu bir kez daha titremenin doruğuna çıkardı. Adam onu yatak odasına götürüp nazikçe şiltenin üzerine yatırırken, yüzü kızarmış ve rahatlamış bir halde ona sokuldu. Adam ayağa kalkmaya başladığında, kadın ona doğru uzandı.

"Benimle kal."

Bunun bir hata olduğunu biliyordu ama yine de başını salladı ve onun yanına yattı. Kadın hemen memnun bir iç çekişle ona sarıldı ve çabucak uykuya daldı. O uyumadı, karanlığa bakarak birlikte geçirdikleri zamanın her anını, onun görünüşünü, tadını ve kokusunu, gözlerinin öfkeyle parlamışını ya da arzuyla kararışını hatırlamaya çalıştı. Önündeki uzun ve yalnız yıllar boyunca onu ayakta tutacak anılar.

C H A P T E R 13

Mary yalnız uyandığında pek de şaşırmamıştı. Borgaz'ın aralarına dikmeye çok kararlı olduğu bariyerlerin tekrar yerine oturduğuna şüphe yoktu.

Ve bu sadece geçici, diye hatırlattı kendine, bu düşünceyle göğsünde hissettiği sızıyı görmezden gelerek. En azından ilişkilerindeki bu son adım, kendisini çok daha az hayal kırıklığına uğramış hissettiği anlamına geliyordu. Tembelce gerindi, bacaklarının arasındaki hafif ağrının ve şişmiş meme uçlarının çarşafa sürtünürken karıncalanmasının tadını çıkardı.

Onun kendisini tatmin etmesiyle bittiği için pişmanlık duyuyordu ama en azından onu buraya kadar getirmeyi başarmıştı. Eğer ereksiyonunun büyüklüğü bir şey ifade ediyorsa, onu en az onun kadar istiyordu. Elbette onu biraz daha zorlamak çok zor olmazdı. - ya da çok az değil - biraz daha ileri.

Bir ayağını geçici olarak yere koyduğunda bileğini çok daha iyi hissettiğini görünce çok sevindi. Hâlâ hassastı ama çok fazla acı çekmeden yürüyebiliyordu ve topallayarak banyoya doğru ilerledi. Kuvete daha yeni yerleşmişti ki kapı pat diye açıldı ve Borgaz kaşlarını çatarak göründü.

"Burada ne yapıyorsun? Neden sana yardım edebileceğim zamana kadar beklemedin?"

"Çünkü yürüyebilecek durumdayım," dedi sakince ve çoğunlukla doğru bir şekilde. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen banyo yapmama yardım edebilirsin."

Gözleri kadının ıslak göğüslerine ve çoktan dikleşmiş meme uçlarına kayd ve sertçe yutkundu. Ereksiyonu pantolonunu deldi ama başını salladı.

"Yardıma ihtiyacın olmadığı sürece hayır."

"Gerçekten temiz olduğumdan emin olmak istemiyor musun?"

Kadın göğsünü avuçlayarak ona uzattı ama adamın gözlerinde kehribar rengi bir ışık yanmasına rağmen adam başını salladı, anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ve girdiği gibi hızla banyodan çıktı. Kadın içini çekti ama adamın bu kadar çabuk pes etmesini beklemiyordu. Hâlâ onun da kendisini en az kendisi kadar istediğine inanıyordu ve bu sadece bir zaman meselesiydi.

ÜÇ GÜN SONRA BU KONUDA ÇOK DAHA AZI Y I M S E R D İ . RUTINLERİ DEĞİŞMEMİŞTİ.

Her gece onunla birlikte yatağa girdiği ve onu tatmin etmenin daha da zevkli yollarını keşfettiği için. Ama kız uyuduktan sonra hiç kalmamıştı ve bariz arzusuna rağmen hâlâ kızın kendisine dokunmasına izin vermemişti.

Tahıl eken Borgaz'ın uzaktaki görüntüsüne kaşlarını çatarak bakarken, yaklaşan at arabasının sesiyle dikkati dağıldı. Başka bir şey sipariş etmediği için gerilmişti ama Borgaz'ın yakınlarda olduğunu bilmek, at arabası içindekileri tanıyabileceği kadar yaklaşıp kadar sakince beklemesi için ona güven vermişti. Rosie ve Harkan.

Gülümsedi ve Harkan Rosie'yi dikkatle arabadan indirirken onları karşılamaya gitti.

"Rosalie seni görmek istedi ama çok çabuk yoruluyor. Kendini zorlamasına izin verme," diye emretti ve Rosie gözlerini devirdi. "Ben böyle iyiyim. Şimdi ben Mary ile konuşurken sen de git Borgaz'la konuş."

"Seninle kalmayı tercih ederim."

"Ve Mary ile yalnız konuşmayı tercih ederim. Şimdi kışt."

Adam hoşnutsuzca başını sallayıp tarlaya doğru yürürken Mary gülümsemekten kendini alamadı, Borgaz'ı da aynı şekilde kovaladığını hatırlıyordu ama sonra arkadaşına meraklı bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ben de sana bunu sormaya geldim. İlgilenmediğini söylemiş olsan da Borgaz'ın burada kaldığını biliyorum, o yüzden seni bir kontrol edeyim dedim." Rosie kızarıırken onun yüzünü inceledi. "Anladığım kadarıyla onu burada istiyorsun?"

"Elbette istiyorum. Ben kalmasaydım o da kalmazdı. Kalabilir de," diye ekledi eve dönüş yolunu gösterirken. "Eğer yardıma ihtiyacım olduğunu düşünürse. Ama beni zorlamıyor ya da öyle bir şey yapmıyor."

Ne yazık ki.

"Sen de mi onu istiyorsun?" Rosie'nin gözleri parıldadı, onun hoşnutsuz ses tonunu anladığı

belliydi. "Bu biraz karışık."

"Her zaman öyledir." Arkadaşı mutfak sandalyesine yığılırken rahat bir nefes aldı. "Yemin ederim bu bebek en az 15 kilo olacak. Her geçen gün daha da ağırlaşıyor."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Drakkar - çiftlikteki ilk uzaylılardan biri ve doktorum - babası bir dev olsa bile onun tamamen normal insan boyutlarında olduğunu garanti ediyor. Bunun türlerin karışması için bir çeşit adaptasyon olduğunu söyledi."

"Hamile kalmakta hiç sorun yaşamadın mı?"

Rosie güldü. "Hayır. Bebek istediğimi söyledim ve Harkan da hemen kabul etti. Sanırım ertesi gün hamile kalmıştım."

Hüzünlü bir iç çekişe engel olamadı. En azından birileri çocuk sahibi oluyordu.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu arkadaş. "Seksin eğlenceli olduğuna beni ikna etmesi gereken sendin. Gerçi Harkan'la tanışana kadar öyle değildi. Şehirde fikrini mi değiştirdin?"

"Benim deneyimlerim o kadar da olumlu değildi," diye itiraf etti. "Ama bu durumda isteksiz olan o."

"Borgaz mı? Gerçekten mi? O gece sana nasıl baktığını gördüm - sanki seni yiyip yutacakmış gibi."

"Oh, eğer izin verirsem bunu bütün gece yapar. Sadece başka bir şey yapmaz."

"Hmm." Rosie düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Hepsi için aynı olduğundan emin değilim ama Harkan'la olanın sadece seks olmadığını, bir bağ, bir sahiplenme olduğunu biliyorum. Senin istediğin de bu mu?"

Evet. Bu ani tepki onu olması gerektiği kadar şaşırtmamıştı. İri yarı, otoriter erkek her nasılsa kalbinin derinliklerine kadar işlemişti. Ama kendini rahatça omuz silkmeye zorladı.

"Bunun geçici olduğu konusunda anlaştık. O sadece kendi başıma idare edebileceğimden emin olmak istiyor - ki tabii ki edebilirim."

"Geçici mi?" Arkadaşının gözleri fazlasıyla bilgili bakıyordu. "Bunun doğru olduğundan şüpheliyim - her ikiniz için de - ama sanırım bunu kendiniz çözmeniz gerekecek."

Yüzünün kızardığını biliyordu ama neyse ki Rosie cevap beklemeden konuyu değiştirdi. Erkekler geri döndüğünde Naffon'un herhangi bir koşum takımı olmadan ahırın çatısına nasıl tırmandığını anlatıyordu.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu dehşetle.

"Çünkü o aptal bir erkek," dedi Borgaz kaşlarını çatarak ama küçümsemekten çok endişeli görünüyordu. "Belki de..." Ona

baktı, sonra başını salladı. "Onun savaşması gereken kendi savaşı var ve bununla tek başına yüzleşmek zorunda."

Harkan hemen Rosie'nin yanına gitti ve Rosie onun omzuna kolayca dolanan sahiplenici koluna karşı duyduğu kıskançlık duygusunu bastırmak için elinden geleni yaptı.

"Yorgun musun, dostum?"

"Sadece çok az. Mary ile konuşmak hoşuma gitti."

"Bir dahaki sefere Borgaz seni bizi ziyarete getirecek," dedi Harkan sertçe. "Böylece eşim kendini yormak zorunda kalmayacak." Uysalca başını sallarken Borgaz'a bakma riskini göze alamadı. "Anlıyorum."

"Güzel. Gitmeye hazır mısın, Rosalie?"

Rosie güldü ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Pekâlâ. Eve dönene kadar endişelenmeyi bırakmayacağını görebiliyorum."

O ve Borgaz kapıya kadar onlara eşlik etti. Onlar çıkarken el salladı, sonra Borgaz'a hızlıca bir bakış attı. Kaşlarını çatıyordu ama bu onun düşünceli kaşlarıydı, sinirli kaşları değil.

"Harkan ile ziyaretiniz iyi geçti mi?"

"Bilgilendiriciydi. Bana düşünecek çok şey verdi."

Onun yüzünü incelerken başını eğdi. "Çiftçilik hakkında mı?"

"Pek çok şey hakkında, benim meraklı küçük fojii'm."

Ona gülümsediğinde kaşları çatıldı, sonra başını eğdi ve onu öptü. Öpücük bir şekilde farklı hissettirdi ve onun karşısında erirken kalbi çarpmaya başladı. Sonunda başını kaldırdı ve tekrar gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Bu gece konuşacağız," diye söz verdi. "Ama bugün mümkün olduğunca çok ekim yapmak istiyorum. Harkan hafta içinde fırtına çıkacağını söyledi."

"Tamam. Çamaşırları kuruması için asmam ve fidelerimi kontrol etmem gerekiyor."

"Bu geceye kadar." Dudaklarını tekrar onunkilere değdirdi ve kuyruğunu sallayarak tarlaya geri döndü.

Erkekler dekadınlar gibi mi konuşuyordu? Harkan onu kendini tutmaması için ikna etmiş miydi? Pek olası görünmüyordu ama işlerine devam ederken umut etmeye izin verdi.

Başka bir at sesi duyduğunda çamaşırları asmayı yeni bitirmişti. Hay Allah. Bir günde iki çift ziyaretçi. Çarşafın etrafına baktı, sonra S'kal attan inip onu karşılamaya giderken gülümsedi.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum. Kervanın Cantor Limanı'na geri döndüğünü sanıyordum."

"Öyle - bugün ayrılıyoruz. Önce uğrayıp seni kontrol etmek istedim, küçük Mary." Adamın gözleri Rosie'ninkiler kadar deliciydi ve Rosie başını sallarken güldü.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Kimsenin benim için endişelenmesine gerek yok."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Ona gülümsedi. "Bu durumda, size Cantor Limanı'ndan temin etmemi istediğiniz bir şey olup olmadığını sormakla yetineceğim."

Annesinin kolyesini kısa bir süre, hüznle düşündü ama başını salladı. "Hayır -

"

"Senden bir şey istemesine gerek yok," diye hırladı Borgaz, aniden önünde belirip kuyruğunu öfkeyle sallayarak. "Onun adına konuşmana ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. Özellikle de bu kadar eski dost olduğumuz için."

Bir anda S'kal'ın kasıtlı olarak kışkırtıcılık yaptığını fark etti. "S'kal da tam gidiyordu," dedi hızla ama iki erkek de onu görmezden geldi. "Buraya geri dönmeyeceksin."

Dudakları dişlerinin arasından sıyrılan Borgaz'ın dişleri açıkça görülüyordu ama S'kal sadece alaycı bir kaş kaldırmakla yetindi. "Tekrar söylüyorum, bu senin kararın değil. Ne de olsa burası onun toprağı ve sen sadece bir ziyaretçisin."

Bir ziyaretçi mi? O bundan çok daha fazlasıydı ama aralarındaki ilişkiyi nasıl ifade edeceğine karar veremedi. Borgaz sinsice S'kal'a yaklaştı. İki erkek eşit boy ve yapıdaydı ve S'kal'ın kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı.

"Müdahale etmenize izin vermeyeceğim."

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Ne kadar komik."

İki erkek birbirlerinin etrafında dönmeye başladığında havadaki tehdit onu ürpertti.

"Durun! İkinize de ne oldu böyle? Sanırım gitme vaktin geldi, S'kal."

Zarifçe eğildi. "Elbette, küçük Mary. Nasıl istersen. Ama herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa müsait olduğumu unutma."

"Senin yardımına ihtiyacı yok," diye hırladı Borgaz ve onun boğazına sarıldı.

"Borgaz, hayır!"

Ama çok geç kalmıştı. İki erkek vahşice dövüştü, boğuşurken dişleri parlıyordu. Borgaz S'kal'ı yere düşürmeyi başardı ama S'kal onu da yere serdi. S'kal ileri atıldı ama çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorlardı, birbirlerine o kadar karışmışlardı ki aralarına giremedi. Darbelerinin çıkardığı sert sesler onu ürpertti ama itirazlarını bastırarak eve doğru koştu ve çılgınca kavgayı durdurmak için kullanabileceği bir şey, herhangi bir şey aradı.

Yolun yarısında, fidelerini sulamak için kullandığı hortuma rastladı ve aklına bir fikir geldi. Hortumu aldı ve kavga eden iki erkeğe doğru sürükleyebildiği kadar yaklaştırdı, ardından tüm gücüyle açtı. Kuyudan gelen su hâlâ buz gibiydi ve iki erkeğin birbirlerinden ayrılırken çıkardıkları iki aynı öfkeli çığlığa acımasız bir memnuniyetle gülümsedi.

Borgaz ona ters ters baktı ama S'kal gülmeye başladı.

"Her zamanki gibi bir zevk, küçük Mary." Borgaz hırlayınca ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Ben gidiyorum. Gördüğüm kadarıyla dostun meselelere hakim."

Borgaz, S'kal'ın atına binişini, elini kaldırışını ve yolda tırıs tırıs ilerleyişini izlerken kuyruğunu sallamaya devam etti. Diğer erkek gözden kaybolana kadar izlemeye devam etti, sonra döndü ve ona doğru yürüdü. Islak giysileri iri ve güçlü bedenine yapışmış, kasları gerilmiş ve yüzü sert çizgilerle kazanmıştı. Kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı ama bu seferki korku değildi.

"Benim," diye hırladı ve saldırdı.

B Orgaz'ın kanı damarlarında kükrüyor, savaşın sıcaklığıyla hâlâ gümbürdüyordu. Başka bir erkek, eşi için ona meydan okumaya cüret mi etmişti?

Küçük, mantıklı bir ses ona S'kal'ın kendisine meydan okumadığını hatırlatmaya çalıştı ama dişisine sahip olmak için duyduğu ezici ihtiyacın altında kayboldu. Adam yaklaşırken S'kal'ın dudakları aralandı ve bir şeyler söylemiş olabilirdi ama adam ona doğru uzanırken kükremesinin altında kayboldu. Kollarından yakaladı ve onu kendisine doğru sürükledi, bir eliyle kıcını kavrarken onu azgın horozuna doğru çekti. Diğer eli kızın saç örgüsüne dolanarak onu yerinde tutarken başını eğdi ve talepkâr bir öpücükle kızın ağzını yakaladı.

Kızın uyarılmasının tatlı kokusu kafasına doldu, ağzına karşı inlerken onu teşvik etti ve aralarındaki her türlü engeli kaldırmaya kararlı bir şekilde giysilerini yırttı. Kızın elleri de aynı çılgınlıkla, çıplak göğüsleri adamın çıplak göğsüyle buluşana ve ikisi de inleyene kadar adamın gömleğini yırttı.

"Sana ihtiyacım var, fojii," diye homurdandı, çıplak, güzel etini ortaya çıkarmak için eteğini yırtarken.

Kadın adamın pantolonunu karıştırdı ve adam sabırsız bir hırıltıyla onu kollarına alırken bile ereksiyonunu serbest bıraktı. Onu evin duvarına yaslarken, amının kaygan kıvrımları sikini çevreledi.

"Evet, lütfen, şimdi," diye soludu, ona karşı sallandı ve zaten doruğun eşiğinde olan horozu sarsıldı.

Dişlerini sıktı, kuyruğu yukarı çıkıp kıcının dikişine sürtünürken ve oradaki küçük açıklığın üzerinde hafifçe dolanırken dayanmaya kararlıydı. Nefes aldı, sonra ürperdi ve sadece bu hafif temas yüzünden vücudunun kasıldığını hissedebiliyordu.

Başını onun boynuna gömdü, hassas kıvrımı yaladı ve emdi. Onu sahiplenme ihtiyacıyla dişleri ağrıyordu ama ezici ihtiyacın altında küçük bir kontrol parçası kalmıştı. Eli vücutlarının arasına uzanıp klitorisinin şişmiş tomurcuğunu bulduğunda onu ısırmamayı başardı, üzerinde okşarken parmaklarına karşı zonkladı ve tekrar boşalırken sırtı kemerli.

"Geldiğinde çok güzel oluyorsun, küçük fojii. Daha fazla

bekleyemem." "Beklemeni istemiyorum," diye nefes nefese

kaldı, hâlâ titriyordu.

Onu sırt üstü duvara yasladı, iki eliyle bacaklarını olabildiğince açarak onu sikinin üzerine yerleştirdi, sonra da tek bir sert hamleyle taşaklarına kadar içine girdi. Kadın haykırdı, inanılmaz derecede dar kanal onun etrafında çılgınca çırpınıyordu ve adam dondu kaldı.

"Çok mu fazla?" Sesi sert bir hırıltıya dönüşmüştü ama onun cevabını beklerken hareket etmemeyi başardı.

"Daha fazla," diye inledi, ona doğru eğilmeye çalıştı ve o da buna mecbur kaldı, neredeyse tamamen dışarı çekildi, sonra tekrar tekrar

içeri girdi. "Eşim," diye homurdandı.

"Senin," diye nefes aldı ve adamın içinden bir şehvet dalgası daha geçti.

Gözleri zevkten sersemlemiş, yanakları pembeleşmiş, iç kasları her darbeye onun etrafında kenetleniyordu. Doruk noktasının omurgasının tabanında toplandığını hissedebiliyordu ve elleri onun kıcında sıkılırken daha sert itti.

"Peki sen kime aitsin?" diye sordu.

Kollarında titrerken bile gözleri mavi ateşle parlıyordu. "Hiç

kimse."

Sonuna kadar inatçı. Bir elini tekrar kızın saç örgüsüne doladığında yüzünde öfkeli ve keyifli bir sırıtış belirdi.

"O zaman bu lezzetli küçük amcık kime ait?"

"Sen. Sadece sen," diye inledi kadın onun etrafında kasılırken ve sonunda kendini bıraktı, son bir derin vuruşla içine daldı, titredi ve sonsuz ağrıyan nabızlarla doruğa ulaştı, boşalırken ve boşalırken boynunu şiddetle emdi.

Sonunda başını kaldırdığında onu kendisine bakarken buldu, gözleri parlıyordu. Eli hâlâ kızın saç örgüsüne dolanmıştı ama onu dikkatlice sikinden kaldırıp ayaklarını yere koyarken eli yumuşadı. Kuyruğunu kızın beline dolamış, kız ona doğru sallanırken onu destekliyordu.

"Sonunda," dedi, bacakları titrerken bile ona sırtarak. "Çok mu sert davrandım?" diye sordu, vicdan azabından sesi kısılmıştı. "Hiç de değil.

Yine de tekrar yürüyebilmem biraz zaman alabilir."

Kadının sözleri karşısında içini gurur ve pişmanlığın garip bir karışımı doldurdu ve onu tekrar kollarının arasına alarak göğsüne yasladı.

"O zaman seni gitmek istediğin yere götüreceğim."

"Neden yatak odasından başlamıyoruz? Ya da belki banyoya," diye ekledi kalçalarındaki tohum izlerine bakarak ve duyguların birleşimi yoğunlaştı.

"Henüz değil," diye homurdandı.

Başını eğip onu düşündü, sonra başını salladı. Adam onu yatak odasına götürdü, nazikçe yatağa yatırdı, sonra yanına gitti ve kollarına aldı.

Elini göğsünde boş boş gezdirdi, ikisi de sessizdi. Pişmanlık hissetmeli miydi? Geleceğinden şüphelenmesine rağmen bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Sanırım bunu daha önce sormalıyım, ama beni hamile bırakabilir misin?" diye sordu aniden.

Daha önce boşalmış olan siki bu ihtimal karşısında yeniden dolma tehdidi geçirdi ama başını

salladı.

"Savaştan sonra bu olasılığı ortadan

kaldırdım." "Kalıcı olarak mı?"

Sesi dikkatle nötrdü ama adam ona bakmak için başını kaldırdı. O... hayal kırıklığına mı uğramıştı? Yoksa kendi isteklerini mi yansıtıyordu?

Elini bacaklarının arasına daldırdı ve bacakları hemen onun için ayrıldı. Tohumunu kadının tenine sürdü ve geçici bir süre için de olsa onu kokusuyla işaretledi.

"Tersine dönebilir," diye itiraf etti sonunda ve kadının titrediğini hissetti ama doğrudan yanıt

vermedi. "Neden şimdi? Kavga yüzünden mi?"

Bu kesinlikle bir etkendi ama aslında Harkan'la yaptığı konuşma yeniden düşünmesine neden olmuştu. "Rosie'nin eşin

olduğunu ne zaman anladın?" diye sormuştu diğer erkeğe.

"Onu görür görmez." Harkan sırttı. "O sırada sayıklıyor olsam da. Geldiğimde hastaydım - beni yavaş yavaş öldüren o lanetli savaşın kalıcı bir etkisi."

"Ama yine de onunla çiftleştin?"

"Nasıl yapmayayım? Sahip olduğumuz tek şey birkaç kısa mutluluk anı olsa bile, neden onları değerlendirmeyelim?"

Konuşma başka konulara kaymıştı ama bu sözler aklından çıkmamıştı. Belki de sonsuza kadar Mary ile kalamazdı,

ama şimdi yapabildiklerini neden paylaşmasınlar?

"Peki biz çiftleştik mi?" Yine o nötr ses vardı ve ona bakmıyordu. "Rosie bazı insanlar için böyle olduğunu söyledi."

"Bir Erythran için değil. Bağlantıyı mühürlemek için sana bir çiftleşme ısıırığı vermedim," dedi sessizce ve kızın gözleri griyle gölgelenmiş gözleriyle buluşmak için uçu.

"Neden olmasın?"

"Sana daha önce uygun bir eş olmadığımı söylemiştim. Seni kendime

bağlamayacağım." "Ya da kendini bağlamazsın?"

Ona daha fazla istediği bir şey olmadığını söyleyebilmeyi diledi ama bunu itiraf etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Adam sessiz kaldı ve kadın da soruyu tekrarlamadı.

Karnının guruldadığını fark edene kadar sessizlik içinde yattılar.

"Açsın," dedi aniden, yatağın kenarına yuvarlandı ve onu kollarına aldı. Kendine uygun bir eş

bulamamıştı ama ona bakabilirdi.

"Sanırım öyleyim," diye kabul etti, ona gülümseyerek. "Ama beni her yere taşımak zorunda

değilsin." "Bundan zevk alıyorum."

Gözlerini devirdi ama hâlâ gülümsüyordu. "Bu

durumda, şimdi banyo yapmaya ne dersin?"

İtiraz etmek, kokusunu silmemesi için onu zorlamak istedi ama kendini başını sallamaya zorladı.

Suyu başlatırken onu tezgâhın üzerine oturttu, sonra da duşa taşıdı. Küçük bedeni adamınkine tam oturuyordu, kıvrımları adamın sert düzlemlerine mükemmel bir uyum sağlıyordu. Onu dikkatle yıkadı, ama kızın coşkulu tepkisi dikkatini dağıttı ve elinin üzerine boşalmasını sağladığında, kızın aldığı zevkin görüntüsü neredeyse onu tekrar uçurumun kenarına itti.

"Şimdi yemek?" diye sordu adam, havluyu yavaşça vücuduna sürerken, ama kadın başını salladı.

"Şu anda ızgara peynir yiyecek havada değilim."

"Başka bir şey yapabilirim."

Küçük parmakları adamın sikini okşadı ve adam

inledi. "Şimdi olmaz," dedi sertçe. "Beni yatağa geri

götür." "Kızgın değil misin?"

"Hayır. Yatağa. Şimdi."

Güldü ve onu yatağa geri taşıdı, sonra zamanını onu keşfetmekle geçirdi. Neredeyse diliyle onu boşaltacaktı ama açgözlüydü ve o son lezzetli küçük ürperti için onun içinde olmak istiyordu. Bu sefer daha yavaş, daha nazikti ve onun sıcaklığına gömülürken aleti ağrıyordu, altında titremeye başladığında gözleri yüzündeydi.

"Bana kuyruğunu ver," diye fısıldadı.

Adamın kuyruğu aralarına girip ucu narin halkayı okşarken, azıcık içeri itmeden önce kayganlığını toplarken tekrar titredi.

"Daha ister misin?"

Başını salladı, ona bakarken dudağını ısırды ve adam daha derine kaydı. Artan dolgunluk onu sikinin etrafında daha da sıkı hale getirdi ve dişlerini sıktı, deneysel olarak hareket ederken dayanmaya çalıştı.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu, sesi kendini tutmanın zorluğuyla pürüzlüydü.

"Hayır... dolu hissediyorum. Güzel."

Şimdi nefes nefeseydi, ona karşı sallanırken yanakları pembeydi ve adam itmeye başladı. Kalçalarını kaldırdı ve onu dokunuşuna daha fazla açtı ve kadın şaşkın bir nefes verdi, sonra boşalmaya başladı, çaresizce etrafında dalgalandı, sıkı kavrama, horozu patlarken kendi doruk noktasını getirdi, onu işe yaramaz tohumuyla doldurdu.

Gevşek uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yatağa yığıldılar ve adam kızın saçlarını nemli yüzünden

geriye doğru okşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Uykum var."

"Aç değil misin?"

"Şimdi olmaz. Uyandığımda sorarsın."

Kadın uykuya daldı ve adam bir kez daha gün geceye dönerken kendini onu izlerken buldu. Ne kadar uzun kalırsa ayrılmanın o kadar zor olacağını biliyordu ama yine de kaldı.

O Mary bir kez daha yalnız uyandı ve içini çekti. Bir önceki öğleden sonra uykusundan uyandığında hava kararmıştı ama akşam yemeği pişirmesine izin vermesi için onu ikna etmişti. Tavuklarının ilk yumurtaları ve Ferdie'nin ona getirdiği sebzelerle basit bir frittata yapmıştı. Yemek yerken konuştular ve bu hem onlarınkine benziyor hem de benzemiyordu. önceki yemekler.

Zor bir konu açmadı ve yeterince kolay konuştular, ancak konuşmalarının altında kaynayan bir farkındalık vardı. Hâlâ kendini tutuyor olması göğsünü ağrıtyordu ama bunun kendi başına tırmanması gereken bir dağ olduğundan şüpheleniyordu.

Sonunda onu yatağına geri götürdü ve onunla o kadar yavaş ve tatlı bir şekilde sevişti ki kadın yine de umutlandı - ama yine de yalnız uyandı.

İçini çekti ve giyindi, sonra dışarı çıkmadan önce yalnız bir kahvaltı yaptı. Bugün serayla uğraşacaktı. Plastik panellerin çoğu hâlâ sağlamdı ama içi darmadağındı ve onu temizlemeye kararlıydı. Borgaz eksik camları değiştireceğine söz vermişti ve kendini camlara bakarken, o uzun boylu, kırmızı figürü ararken buldu.

Lanet olsun. Ona güvenmemeye o kadar kararlıydı ki şimdi onu o kadar çok özliyordu ki bu fiziksel bir ağrı gibiydi. Saçmalama. Onun sabahları ilgilenmesi gereken başka şeyler olduğunu biliyordu. Yine de benimle kalabilirdi, en azından bu seferlik, diye düşündü iğrenç bir şekilde, duvara sarılmış inatçı ölü bir sarmaşığı çekiştirerek. Sarmaşık sonunda kurtuldu ama bir rafı da beraberinde aşağı çekti ve ona doğru geldi. Kadın irkilerek geri çekildi ve sonra Borgaz oradaydı, ağır raf sırtına düşerken onu altına çekti.

Adam yüzünü buruşturdu ama onu ayağa kaldırırken kaşlarını rafa değil ona doğru çattı.

"Aptal küçük fojii. Neden beni beklemedin?"

"Çünkü burada değildin," diye bağırdı, korku ve hayal kırıklığı onu yönlendiriyordu. "Benim için bu kadar endişeleniyorsan, beni terk etmeyi bırak." Şaşırılmış gibi bakmaya cüret etti.

"Temel'e yardım edeceğime söz verdiğimi biliyorsun."

"Sorun değil," diye tersledi. "Ama ne yaptığım konusunda bana ders verme. Senin yardımın olsun ya da olmasın, işletmem gereken bir çiftliğim var. Ve zaten senin yardımına ihtiyacım yok."

"Bana kızgınsın." "Şaka

yapmıyorum."

Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Aramızda olanlar yüzünden mi?"

O kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki, kızgınlığının bir kısmı azaldı.

"Tabii ki hayır. Yani, bir bakıma. Yalnız uyanmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de biz... yakınlaştıktan

sonra." Gözle görülür bir şekilde irkildi, raf ona çarptığında olduğundan daha fazla.

"Seninle kalmak benim için iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

"Ben... huzursuz bir uykucuyum."

Açıklama ona zayıf gelmişti ama adamın bu fikirden rahatsız olduğu belliydi. İcini çekti, son öfkesi de kaybolmuştu. "En azından deneyemez miyiz?"

Tereddüt etti, sonra yavaşça başını eğdi.

"Bunu düşüneneceğim."

Bu bile ondan kopmuş gibi görünüyordu, bu yüzden bırakmaya

karar verdi. "Yine mi gidiyorsun?"

"Hayır, tamamen seninim."

Keşke bu doğru olsaydı. Kalbi acıdı ama gülümsemeye zorladı.

"Bu durumda, serayı hazır hale getirmek için ne yapabileceğimize bir bakalım. Fideler neredeyse nakil için hazır."

Başıyla onayladı ve çalışmaya başladılar. Genellikle ayrı projelerle uğraşıyorlardı ama kısa sürede kolay bir ritim yakaladılar. Onunla çalışmak... güzeldi, diye karar verdi, ama aynı zamanda onu daha önce ne kadar özlediğinin de farkına varmasına neden oldu. Eğer aralarında bir gelecek umudu varsa, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

Normalde içgüdüğü onunla yüzleşmek ve cevaplar talep etmek olurdu ama bu kez daha yavaş bir yaklaşım benimsemeye istekliydi. Yapmak istediğı son şey ona acı çektirmektir. Bu düşünceyle konuşmayı hafif tuttu ve görevlerine odaklandı. Öğleden sonra geç saatlerde sera hazırıldı ve geriye kalan tek iş eksik camların değiştirilmesiydi. Kadın akşam yemeğini hazırlamak için içeri girerken o da bu işe başladı.

Lahana dolmasında karar kıldı ve adam ona katıldığında tam da fırından çıkarıyordu. "Mükemmel

zamanlama," dedi neşeyle. "Sen duş alırken bunlar dinlenebilir."

Beklenmedik bir inilti çıkardı ve onu kollarına çekti. Adam çalışmaktan hâlâ nemliydi, toprak kokusu kendi baharatlı kokusuna karışıyordu ama kadın kendi isteğıyle gitti.

"Bunu ne kadar istediğimi biliyor musun?" diye sordu, sesi sertti. "Ortak iş ve ortak zevk. Gerçek bir yuva." "Ben de bunu istiyorum," diye itiraf etti, sonunda gerçekten yüzleşmişti. "Seninle birlikte."

Onu öptü, ağzı da aynı derecede talepkârı, sonra isteksizce gitmesine izin

verdi. "Duş almalıyım."

"Pekâlâ." Onun gidişini izledi, sonra gülümsedi.

Yemeğı sıcak kalması için fırına geri koyduktan sonra sessizce banyoya girdi. Adam hâlâ duştaydı ve kadın kıyafetlerini çıkarıp onun yanına gitti. Adam önce şaşırmış, sonra memnun olmuş, sonra da önünde diz çöktüğünde şok olmuş görünüyordu.

"Fojii," diye inledi ama eli çoktan örgüsünün etrafına dolanmıştı ve onu ellerinin arasına alırken bir gülümsemeyi sakladı. Kasıtlı olarak kısıtlı bırakmıştı.

"Sus," diye fısıldadı, nefesinin adamın nemli sikinin üzerinde gezinmesine izin verdi ve adam ürperdi.

İlk kez onu gerçekten inceliyordu ve kalın şaftını okşayarak zaman geçirdi. Bir insan erkeğinki gibi tek bir pürüzsüz sütun değil, geniş dalgalı bir uzunluktu. Ucu yuvarlaktan ziyade hafif sivriydi ve bunun içine girmesine yardımcı olduğundan, onu takip eden kalınlık için açtığından şüpheleniyordu. Deneysel olarak ucunu yaladı ve adam tekrar inledi, eli saçlarında sıkılaştı.

Kısıtlanmışlık hissi meme uçlarının sertleşmesine neden oldu ve daha fazla ağzına alırken bacaklarına sürtünerek yaklaştı. Tuzlu, baharatlı tadı dilinin üzerinde yıkandı ve inleme sırası ona geldi, hevesle emdi. Adam

ilk birkaç santimden fazlasını alamayacak kadar büyüktü, ama elinden geleni yaptı, adam vuruşlarını yönlendirirken ellerini ağzıyla buluşmak için kullandı.

Daha fazla sıcak, lezzetli sıvı ağzına doldu ve taşaklarının ağırlığını kavramak için aşağı uzandı. Boğuk bir çığlık attı ve sonra daha fazlasını almak için elinden geleni yaparken ağzına daha sert, daha hızlı itiyordu. Taşakları sıkılaştı ve adam bir uyarı verdi ama kadın sadece kavramasını sıkılaştırdı ve adam ağzında patlayana kadar daha sert emdi. Yutabildiği kadarını yuttu, ama o kadar çoktu ki, sonunda titreyerek durmadan önce bir kısmı göğüslerine damladı.

Son bir nazik yalamayla geri çekildi ve ona gülümsedi. Adamın parmağı göğüslerinin üzerinde tohumunun izini sürdü ve sonra yüz ifadesi vahşileşti. İki saniye sonra adam arkadan, sert, mükemmel ve ona ait bir şekilde içine girerken kadın duş bankının üzerine eğilmişti.

Ne de olsa akşam yemeği soğuktu ama ikisinin de umurunda değildi. Onu kucağına çekti ve kendisine sokulurken ona yemek ısıkları yedirdi.

Yemeklerini bitirdiklerinde, "Deneyeceğim," diye açıkladı.

"Neyi deneyeyim?" diye mırıldandı. Yemekten ve seksten doymuştu, çoktan yarı

uykuya dalmıştı. "Seninle kalmayı."

Bunun üzerine başını kaldırdı ve endişeyle adamın yüzüne

baktı. "Emin misin?"

"Denemek istediğime emin misin? Evet. Başarılı olacağımdan

emin misiniz? Hayır." "Denediğin için teşekkürler," dedi

sessizce.

Başını salladı ve mutfağı temizlerken onu yatağına gönderdi. Kısa bir süre sonra ona katıldığında artık uykulu değildi ama hâlâ uyanıktı.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı adam onu yanına yatırırken. "Çok istiyorum. Ben sadece... Umarım."

Başını salladı ve yaralarından dikkatlice kaçınarak göğsünü okşadı. İkisi de gergindi ve uyuyakalması uzun zaman alacak gibi görünüyordu ama uyumuş olmalıydı çünkü sert bir çığlıkla uyandı. Başını kaldırdı ve adamın yüzünün buruştuğunu, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturduğunu gördü. Başını yastığın üzerinde ileri geri savururken dudaklarından iniltiler dökülüyor, çarşafı yırtılma tehlikesi yaratacak kadar sıkıca kavriyordu.

Koluna hafifçe dokundu, sesini yumuşak ve yatıştırıcı tuttu.

"Borgaz, kâbus görüyorsun... uyan."

Cevap vermedi. Vücudu daha da gerildi ve kızın tanımadığı bir dilde anlaşılabilir kelimeler havlamaya başladı. Ama kelimeleri anlamasa da, aciliyet ve çaresizlik çok açıktı.

Onu hafifçe sallamayı denedi, biraz daha yüksek sesle ama aynı güven verici tonu kullanarak

konuştu. "Borgaz! Burada benimlesin, güvendesin."

Birdenbire gözleri açıldı ama adamın onu görmediğini, sadece bilinmeyen bir tehlikeyi gördüğünü anlayabiliyordu. Nefes alış veriş düzenisizdi ve alnında boncuk boncuk ter vardı, sonra hırladı ve üzerine atladı. Dişleri ortaya çıkmış, yüzü acı ve korku çizgileriyle kazınmıştı. Kız onun elinden kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı, hâlâ alçak ve yatıştırıcı bir sesle onunla konuşuyordu.

"Benimlesin, güvendesin."

Kadının sözleri sonunda ona ulaşmış gibi görünüyordu ve gözleri açıldıkça tutuşu yavaş yavaş gevşedi, ama sonra onu yatağa sabitlediğini fark etti ve haşlanmış gibi sarsılarak yatağın uzak tarafına doğru koştu.

Takip etmeye çalışmadı, sakın bir şekilde konuşurken ona alan bıraktı.

"Rüya görüyordun. Savaşı düşünüyorum. Şimdi benimlesin, güvendesin. Her ne olduysa, artık bitti." "Anlamıyor musun?"

Hiçbir zaman bitmedi. Bunun bir hata olduğunu biliyordum."

Sesi acı dolu bir çığlıktı ve sonra gitti, kız arkasından bakarken odadan kaçtı. Demek bu yüzden yatağını paylaşmak istemiyordu. Tereddüt etti, düşünmesi için ona zaman verip vermemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. Canı cehenneme.

Geceliğini ve bornozunu giydi ve sessizce evin içinden geçerek ahıra doğru yürüdü. Eğer hâlâ oradaysa, kalıp ona göz kulak olacak kadar önemsiyorsa, hâlâ umut olduğunu düşündü. Eğer o da ahırdan kaçtıysa... Eğer böyle bir şey olduysa bununla yüzleşecekti.

Artık sessiz olan kapılardan geçerken kalbi hızla çarptı, sonra rahatlayarak iç çekti. Adam hâlâ oradaydı, uzak duvarın dibine çömelmiş, yüzü asılmıştı.

"Lütfen gidin," dedi kabaca, başını kaldırmadan.

"Hayır."

İfadesi bir anlığına değişti, kısa bir yumuşamadan sonra tekrar sertleşti. "İnatçı küçük
fojii."

"Çok haklısın. Unuttuysan söyleyeyim, burası benim ahırım. Gerçi buranın bizim ahırımız olmasını umuyordum," diye usulca ekledi ve adam ürperdi.

"Ve şimdi neden olamayacağını biliyorsun."

"Neden? Kabus gördüğün için mi?" Gülüşünde
mizah yoktu.

"Kabus mu? Bundan çok daha kötü. Sana zarar verebilirdim."

"Ama vermedin."

Sözleri pek nüfuz etmemiş gibiydi. Sadece başını salladı. "Bu
riski göze almayı reddediyorum."

"Peki sana bu kararı verme hakkını kim veriyor?" diye tersledi. "Bu beni de ilgilendiriyor."

Bir an için ona ulaşmış olabileceğini düşündü ama sonra tekrar başını salladı ve kadın içini çekti. Bu onları hiçbir yere götürmüyordu. Gidip onun yanına oturdu. Adam yerinden sıçradı ve kadın onun gidebileceğini düşündü ama adam onun yanında kaldı.

"Bir debana sor," dedi sessizce.

Uzun bir süre sessiz kaldı ama kadın sabırla bekledi ve sonunda konuşmaya başladı.

"Orduya katılmak gibi bir seçeneğim yoktu ama hoşuma gitti. Bir birliğin parçası olmak ya da faydalı olmak, bedenimi ve zihnimi eğitmek hoşuma gitti."

Bir uzun duraklama daha.

"Ve sonra Vizal'e gönderildik. O bile ilk başta fena değildi, gerçek bir çatışmadan çok savaş oyunlarına benziyordu. Ama sonra insanlar ölmeye başladı ve her şey çok gerçek oldu. Bir şeyler gördüm... Bir şeyler yaptım..."

Ürperdi.

"Bu böyle devam etti ve ben tanımadığım birine dönüşene kadar sürdü. Savaş bittikten sonra aylarca aynada kendime baktığımda bir yabancı görüyordum. Temel olmasaydı ne kadar dayanabilirdim emin değilim. Benden ya da herhangi birimizden vazgeçmeyi reddetti - bu yüzden buraya geldik. O daha iyi bilmeliydi. Benim için artık çok geç."

O ana kadar sessiz kalmıştı ama bunun peşini bırakamazdı. "Aptal
olma."

"Aptal mı?"

Dönüp ona baktı, yüzü şok olmuştu. En azından şok, o donmuş, üzgün ifadeden daha iyiydi.

"Evet, aptal. Değişmek için çok geç olduğunu düşünseydim, hâlâ Cantor Limanı'nda sıkışıp kalmış olurdum. Oysa burada, seninleyim." "Gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Ve beni savunmasız ve yalnız mı bırakacaksın?"

Adam ona şüpheli bir bakış attığında masumca gözlerini araladı ve adam başını sallarken neredeyse gülümsedi. "Çoğu kadın benim gece terörlerimden korkar."

Parmağıyla onu sertçe dürttü.

"Diğer kadınlar hakkında bir şey duymak istemiyorum. Ve ben onlar gibi değilim." "Kesinlikle değilsin. Benim inatçı küçük fojii'm."

"Soğuk fojii."

Abartılı bir ürperti verdi ve onun kucağına tırmandı. Adam gerildi ve yarı yarıya onu reddetmesini bekledi, ama bunun yerine kolları onu sardı ve kız kollarına yerleşti.

"Güneş doğana kadar burada kalacağım," diye onu uyardı ve adam gülme olabilecek boğuk bir ses çıkardı. "Evde daha rahat edersin."

"Seninle daha rahatım."

Onun gömleğini sıkıca kavradı ve sonra kendini rahatlamaya bıraktı. Aslında biraz uyumuştı, ama adamın uyuduğunu sanmıyordu, ama adam kollarını ona dolamıştı ve güneş doğduğunda hâlâ birlikteydiler.

LO sabah Borgaz atını yavaşça ana eve doğru sürdü. Meryem ahırda onun kollarında uyandıktan sonra birlikte kahvaltı etmeleri için ısrar etmişti. İştahı çok az olmasına rağmen reddedememişti. Bütün gece beyni çalkalanmış ve neredeyse el değmemiş tabağını bir kenara ittiğinde aklına bir fikir gelmişti.

"Bu sabah gidip Temel'i görmem gerekiyor."

"Sorun değil." Esnedi ve ona uykulu bir gülümseme verdi. "Sanırım sakın bir sabahı dikiş dikerek geçireceğim. Perdeleri onarmanın zamanı gelmişti. Yani..." Adamın yüzünü incelerken gülümsemesi kayboldu. "Geri dönüyorsun, değil mi? Hiçbir şey söylemeden beni bırakıp gitmezsın değil mi?"

"Asla," diye söz verdi ve gülümsemesi geri geldi.

Onu öpmüş ve yola koyulmuş ama eve yaklaştıklarında Arros yavaşlamış, onun kararsızlığını açıkça anlamış. Neyse ki Temel'i meyve bahçesine varmadan önce fark etmiş ve aşağı inip Arros'u otlaması için serbest bırakmış. Temel yaklaşırken kafasını kaldırmamış, aldığı notlara odaklanmış.

"Araştırmalarım bu ağaçların daha verimli olması için budanması gerektiğini söylüyor, ancak bunlar sağlıklı ve iyi durumda."

Sağlıklı stok. Hiç sağlıklı olabilecek miydi yoksa kalıcı olarak hasar görmüş müydü? Hasarlı kısımlarını budayamaması utanç vericiydi.

Adam yanıt vermeyince Temel başını kaldırıp bakmış, sonra da sessizce veri defterini

bir kenara bırakmış. "Ne oldu?"

"Meryem'i eşim olarak almak istiyorum," diye patladı ama Temel sadece kaşlarını kaldırdı.

"İkinizi birlikte gördüğüm andan itibaren bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Bir sorun mu var?"

"Uyku problemim olduğunu biliyorsun... değil mi?"

"Söyledim. Ona söyledin mi?"

"Bunu kendisi de yaşadı. Dün gece uyandığımda kendimi onun üstünde buldum, elim boynundaydı. Onun bir düşman olduğunu düşündüm."

Temel'in bakışları onun yüzüne

odaklanmıştı. "Ona zarar verdin mi?"

"Hayır, ama ya yapsaydım?"

Kısa bir tereddütten sonra Temel meyve bahçesinde yürümeye başladı ve Borgaz da onu takip etti.

"Sen uyandığında hastanedeydim," dedi Temel usulca, ağaçları çevreleyen taş duvara ulaşip otlaklara baktıklarında. "Sen de aynı şeyi yaptın, bir hemşirenin üzerine çömelip yaklaşan herkese hırladın."

Başını iki yana sallarken kalbi

sıkıştı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Ama bu seni esir kampından aldıktan hemen sonraydı ve sen hâlâ yarı aç ve hastaydın."

"Hemşireyi incittim mi?" diye sordu, korkudan boğazı düğümlenmişti.

"Hayır. Şüphesiz onu korkuttunuz ama ona hiç zarar vermediniz. Ve bu senin en savunmasız olduğun zamandı. Hiç birine zarar verdin mi?"

O eski zamanları düşündü, sonra başını salladı. Korkmuştu, evet, ama asla yaralanmamıştı. "O

zaman neden eşine zarar vereceğini düşünüyorsun?"

Rasyonel olarak bu sözler mantıklıydı ama duygusal olarak hâlâ

korkuyordu. "Onu korkutmak bile istemiyorum."

"Korkmuş muydu?"

Öyle miydi? Kesinlikle hiçbir korku belirtisi göstermediğini, hatta onu takip ettiğini ve gitmeyi reddettiğini hatırladı. Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum."

"O zaman buna konsantre olun. Hepinizi buraya yeni bir başlangıç yapmanız için getirdim ve bence bunu onunla yapabilirsiniz. Eğer sizi olduğunuz gibi kabul etmeye istekliyse, neden ikinizi de mutsuz etmek yerine bu hediye alıyorsunuz?"

Arkadaşının sözleri, önceki geceki sorusunu hatırlatan rahatsız edici bir hatırlatmaydı - neden onun yerine karar vermeliydi?

"Belki de haklısın. Eğer beni kabul etmeye gerçekten istekliyse..."

Küçük fojii'siyle bir gelecek hayal ederken dudakları tekrar kıvrıldı. "O

zaman gidip ona sormanı öneririm," dedi Temel kararlı bir şekilde.

Başını salladı ve arkasını dönmeye başladı, sonra arkasına baktı.

"Peki ya sen? Bizi buraya yeni bir başlangıç yapmak için getirdiğini söyledin ama kendin için yeni bir başlangıçtan bahsetmedin."

Temel omuz silkti ama Borgaz onun yüzünde bir hüznün parıltısı görmeden

önce değil. "Buna ihtiyacım yok. Savaşçılarım mutlu olduğu sürece ben de

mutlu olacağım."

"Belki senin de biraz mutluluğa ihtiyacın vardır," diye önermiş ama Temel yine omuz silkmekle yetinmiş ve devam etmemeye karar vermiş.

Onun yerine selam verdi ve Arros'u almaya gitti. Gittiğinden çok daha hızlı bir şekilde eve yöneldi ama daha yolu yarılamıştı ki gök gürültüsü savaş alanındaki toplar gibi tepesinde patladı ve gökyüzü karardı. İrkildi, geçmişe geri dönmek için savaştı. Bir yere sığınıp beklemeyi düşündü ama kara bulutlar çoktan ufukta kaynıyor, hızla çiftliklerine yaklaşıyordu.

Lanet olsun. Mary'yi bununla yüzleşmesi için yalnız bırakamazdı. Gök gürültüsü vadide tekrar yankılanırken Arros'u dörtlüye koşturmuştu. Savaş ve yıkımın karanlık görüntüleri gözlerinin önünde dans ediyordu ama arkadaşı geçmişinden daha önemliydi. Yağmur mermi gibi yağıyordu ama o eve dönmeye kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

Eer ne kadar Meryem Borgaz'ı gitmeye teşvik etmiş olsa da, dikiş dikerken kendini hâlâ pencereden dışarı bakarken ve nalseslerini dinlerken buluyordu. Onun hâlâ sıkıntılı olduğunu biliyordu ama en azından şimdi nedenini anlıyordu. Ve belki ona yardım edebilirim. O vazgeçmediği sürece, kendisi de vazgeçmeyecekti.

Sabah alışılmadık bir şekilde sessizleşti, hava nemle yoğunlaştı ve aniden huzursuzlanarak titredi. Dikiş dikmeyi bir kenara bırakarak arka verandaya doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Havada garip bir sarımsı renk vardı ve yaklaşan fırtınanın işaretlerini fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Fırtınalar pek sık olmazdı ama sert ve hızlı vurma eğilimindeydiler ve ufukta karanlığı şimdiden görebiliyordu.

Hay sikeyim. Borgaz'ın atını sürdüğü yöne endişeli bir bakış attıktan sonra işe koyuldu. Tavukları folluklarına yerleştirip kilitlemek umduğundan uzun sürdü ve ineğiyle buzağının otladığı tarlaya doğru koşarken yağmurun ilk damlaları vurdu. Neyse ki onlar çoktan ahırın kapısına varmışlardı ve gerçek yağmur başlamadan önce onları içeri sokabildi.

Tekrar dışarı çıktığında, yağmur çarşaflar halinde yağıyor, saçlarını başına yapıştırıyor ve görmesini zorlaştırıyordu. Rüzgârdan hafif bir çarpma sesi duydu ve seranın kapısının açık olduğunu fark etti. Emeklerini boşa çıkarmamaya kararlı bir şekilde rüzgârla mücadele ederek kapıya doğru ilerledi ve bir şekilde kapıyı kapatıp sabitlemeyi başardı.

Ev hemen ilerideydi ama tam ona doğru koşmaya başladığı sırada yıldırım yakındaki bir ağaca çarptı. Kulakları sağır eden çatırtı havayı ikiye böldü, şok onu çamurun içine doğru uçurdu. Nefes almakta zorlanırken görüşü bulanıklaştı ama sonunda başını kaldırmayı başardı ve yoğun yağmur perdesinin ardından yıkık ağaca göz kırptı. Daha önce yaraladığı bileği yine zonkluyordu ama ayağa kalkıp tekrar eve doğru yönelirken ağırlığını destekliyordu.

Rüzgâr yön değiştirmiş, çamurda eve doğru debelenirken ayaklarını yerden kesmeye çalışıyordu ve o sırada Borgaz oradaydı, iri vücudu rüzgâra karşı eğilmiş, ona ulaşip kollarının güvenliğine çekmişti. Birlikte eve geri dönmek için mücadele ettiler. Rüzgâr kapıyı ellerinden koparmakla tehdit ediyordu ama sonunda kapıyı zorlayarak kapatmayı başardı ve fırtınanın gürültüsü kızın düşündüğünü duyabileceği kadar azaldı.

Kadın ürperdi, titremesine engel olamadı ve adam kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. Gök gürültüsü tekrar patladığında irkildi, ama onu tutuşu hiç gevşemedi. Vücudunun titremesi nihayet durdu ve başını kaldırıp ona gülümsemeyi başardı.

"Hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim."

Yüzü alışılmadık derecede solgun ve çekikti ama gülümsemesine karşılık verdi.

"Evde kalmalıydın ama nedense kalacağını düşünmedim." "Hayvanların güvende olduğundan emin olmalıydım."

"Yardım etmek için burada olamadığım için üzgünüm."

"Önemli olduğunda buradaydın," dedi yumuşak bir sesle. "Sana kendi başıma idare edebileceğimi söyledim - ve ettim de - ama Rosie haklıydı, bunu biriyle paylaşmak daha iyi."

Kehribar rengi gözleri ona bakarken parlıyordu.

"Otoriter, hasarlı bir savaşı bile mi?"

Boğazı kapanma tehlikesi geçirdi ama kararlılıkla başını

salladı. "Özellikle de otoriter, hasarlı bir savaşçı."

Soğuk bir yağmur damlası boynundan aşağı damladı. Kadın tekrar titredi ve adam

kaşlarını çattı. "Git ve şu ıslak giysilerini çıkar," diye emretti. "Ben ateş yakacağım."

"Kesinlikle otoriter," diye alay etti ve başını salladı, sonra onu yatak odasına doğru çevirdi ve kışına hızlı bir şaplak atarak onu yoluna gönderdi.

Bu kez titremesinin nedeni soğuk değildi ama adam haklıydı - kurulanması gerekiyordu. Sıcak bir bornoza sarınıp saçlarını olabildiğince kuruladığında ateş kükrüyordu. Islak gömleğini çıkardı ve ıslanmış kot pantolonunu bol bir uyku pantolonuyla değiştirdi.

Sözsüz bir anlaşmayla ateşin önündeki halının üzerine oturdular ve dışarıda fırtına şiddetlenirken çıtırdayan alevlere baktılar. Adamın kolları kadının omuzlarına dolanmış, kadın da adama yaslanmıştı, yarı uykulu bir haldeydi, kesintiye uğrayan gecenin ve hava koşullarıyla mücadelenin ardından.

"Ciddi miydin?" diye sordu sonunda, sesi alçaktı. "Hayatını benimle paylaşmak konusunda

mi?" Titrek ışıktaki son derece tuhaf ve sevecen görünen yüzüne baktı ve gülümsedi. "Elbette

sevdim. Seni seviyorum Borgaz."

Ürperdi, kaslarından gerginlik sızıyordu. "Ve benim

gece terörlerim seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

"Beni sadece sana acı çektirdikleri için rahatsız ediyorlar. Ne onlardan ne de senden

korkuyorum." Kısa ve şükran dolu bir dua mırıldanırken gözleri kapandı.

"Ben de seni seviyorum fojii'm ve seni eşim olarak kabul etmek istiyorum. Talebimi kabul ediyor musun?"

Ona kelimelerle cevap vermek yerine, saçlarını boynundan uzaklaştırdı ve öpmek için çok zaman harcadığı noktayı ortaya çıkardı. Gözleri parladı, ama onu hemen ısırarak yerine, sadece hızla zonklayan nabzın üzerinde bir parmağını okşadı.

"Önce seni hazırlamalıyım."

"Beni hazırlamak mı?" Kelimeler kulağa oldukça uğursuz geliyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu ne

anlama geliyor?" "Göreceksin." Birden sırtıttı, onu hiç görmediği kadar hafiflemiş görünüyordu. "Merak etme fojii,

bundan zevk alacaksın."

Onu hazırlamak kıyafetlerini çıkarmak ve vücudunun her santimini öpmekten ibaret olduğu için, adam haklıydı, kız bundan zevk alıyordu. O kadar ki, adam inleyip pantolonunu çıkaracak kadar geri çekilmeden önce boynuzlarını sabırsızlıkla çekiştiriyordu. Adamın vücudu ateş ışığında parılıyordu ve kadının ağzı kurudu. Aleti her zamankinden daha büyük görünüyordu, ucunda pırlıl pırlıl bir prekum damlası vardı. Ona uzanmaktan kendini alamadı, elini kalın şafttan aşağı kaydırmadan önce başparmağını ucunda gezdirdi. Bir nefes tısladı, sonra elini yakaladı ve avucunu öperek nazikçe çekti.

"Bu genellikle arkadan yapılır, ama yüzünüzü görmek

istiyorum." "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Onu halının üzerine yatırmasını bekliyordu ama bunun yerine onu kucağına kaldırdı ve sikinin üzerinde asılı tuttu. "Bana

tutun," diye ısrar etti ve kadın onun omuzlarını kavradı.

Bunu yapar yapmaz, içine doğru itti, onu tek bir derin itme ile doldurdu ve zevkin enfes karışımı ve lezzetli bir gerilme yanmasıyla haykırdı.

"Çok mu fazla?" Sesi sert bir hırıltıya dönüşmüştü ama kadın çoktan ona karşı koymaya çalışıyordu.

Elleri kızın kışına indi, onu sıkıca yerinde tutarak içine pompalamaya başladı, her itişte onu üzerine indirdi, horozunun her sert kayması vücuduna zevk şok dalgaları gönderdi.

"Daha fazla," diye talep etti ve o da itaat etti.

Yaptı, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdi, dalgalı horoz ejderhası her itme ile her hassas nokta üzerinde. Lezzetli basınç tekrar arttı ve boynuzlarını kavrayıp tutunurken nefesi boğazına takıldı. Kalçalarının ritmi vahşileşti, kükreyip yüzünü boynuna gömene kadar ona çarptı. Ani ve keskin bir sızıyı, başka bir orgazm onu ürpertirken ve adamın tohumu sıcak, görünüşte sonsuz patlamalar halinde içine fişkirirken, uyuşturucu zevk dalgaları izledi.

Vücudunun titremesi yavaş yavaş dururken tek yapabildiği ona sarılmaktı. Boynunu son bir kez nazikçe yaladı ve ona gülümsemek için başını kaldırdı.

"Dostum."

Bunu öyle bir gurur ve mutlulukla söylemişti ki, kadının gözlerinden beklenmedik yaşlar süzüldü ve adam ona endişeli bir bakış attı. "Bu çok mu fazla oldu?"

"Bana bunu sorup durmana gerek yok," diye mırıldandı. "Bir şeyi beğenmezsem, anlarsın."

Sırtırken yüzü tekrar gevşedi.

"Eminim yaparım. Umarım hoşuna gitmiştir çünkü bunu tekrar yapmak niyetindeyim." Adamın siki içinde şişmeye başladığında nefesi kesildi.

"Şimdiden mi?"

"Evet. Ama bu sefer geleneksel yöntemle."

Onu serbest bıraktı ve sikini girişine sokmadan önce nazikçe ellerinin ve dizlerinin üzerine koydu. Kuyruğu kıcını kızdırmak için yukarı çıktı ve kız mutlu bir şekilde kıpırdandı.

"Hazır mısın?" diye sordu, elini sırtında gezdirerek.

"Elbette hazırım -"

Adam sert ve derin bir şekilde sürerken konuşma yeteneği kayboldu ve kendini zevke bıraktı.

ERTESİ SABAH UYANDIĞINDA ONU KENDISINE SARILMIŞ HALDE BULUNCA MUTLULUKLA GÜLÜMSEDİ. ONUN GECE TERÖRÜ Ama onunla ne kadar sık ve ne kadar coşkuyla seviştiği düşünülürse, belki de sadece çok yorgundu. Fena bir çözüm değil, diye düşündü başka bir gülümsemeyle, onu seksten kâbus göremeyecek kadar bitkin tutmak.

İri bir el beline dolandı, sonra yukarı kalkarak hâlâ şiş olan meme ucunu kopardı.

"Günaydın, dostum."

"Günaydın," diye yineledi, yüzünü ona dönerek. Fırtına geçmişti ve sabah ışığı boynuzlarında ve pırıl pırıl parlayan kırmızı teninde parlıyordu. Yüzünde hınzır bir sırıtış vardı ve o da buna karşılık verdi. "Bu sabah özellikle şeytani görünüyorsun. Neden?"

"Ben sadece mutluyum."

"Ben de."

Kadın ona uzandı ama adam güldü ve kaçtı.

"Bu düşünceni bir an için unutma. Ana evi arayıp fırtınadan zarar görmeden çıktıklarından emin olmak istiyorum." Telsizini eline aldı ve yatağa geri dönerken kaşlarını çatmadan önce kısa, mırıltılı bir konuşma yaptı.

"Bir sorun mu var?"

"Umarım öyle değildir. Küçük bir grup yolcunun bu yöne doğru gittiğine dair raporlar aldık. Temel onlara iyi bakmaya ve iyi olduklarından emin olmaya gitti." Başını salladı, hafifçe gülümsedi. "Onun ilk içgüdüğü her zaman başkalarıyla ilgilenmektir. Kendisiyle de ilgilenmesi gerekiyor."

"Gidip beni kontrol etmek ister misin?" diye sordu isteksizce ama o başını salladı.

"Hayır, olmak istediğim yer burası."

"Güzel, o zaman yatağa geri dön."

"Yapacağım, ama önce." Adam yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kadının kalbi çarpmaya başladı. "Bir Erythran olarak çiftleşme ısırığı seni benim olarak işaretliyor ama ben hepsini istiyorum. Benimle evlenir misin?"

"İnsan evliliğine inanmadığımı sanıyordum," dedi yarım bir hıçkırıkla. "Ben

seninle inanıyorum. Benimle evlenir misin, fojii'm?"

"Tabii ki yapacağım."

Kendini onun kollarına bıraktı, gözyaşları gözlerini kör etmişti ama onun kendisini yakalayacağını, her zaman yakalayacağını biliyordu. Sevgili, otoriter arkadaşı.

E PILOG UE

Ten ay sonra.

"BİR DAHA ASLA," DIYE YEMİN ETTİ BORGAZ, YATAK ODASININ ZEMİNİNDE BİR İLERİ BİR GERİ VOLTA ATARAK. "BİR DAHA ASLA BAŞKA BİR Kışın ortasında bir çocuk. Ya kar Drakkar'ın başaramayacağı kadar ağır olsaydı? Ya burada kapana kısılmış olsaydık?"

"Ama başardı ve biz de kapana kısılmadık," dedi Mary güzel kızlarını emzirirken sakince. İkisinin de annesinin adını Virginia Mae koymuşlardı ve küçük bir tutam siyah saçın altındaki teni mükemmel bir soluk pembeydi. "Ve bir kadın daha yeni doğum yapmışken bir sonraki çocuk hakkında konuşmak muhtemelen en iyi zamanlama değildir."

Tekrar küfretti ve yatağa dönerek kolunu ona doladı. "Özür dilerim,

benim küçük fojii'm. Bu durumu... zor buldum."

"Bunu bir de bu taraftan denemeliydin," dedi kuru bir sesle, sonra da sempatik bir şekilde kolunu dürttü.

Doğum yapmakla aynı şey olmasa da, kontrol edemediği bir durumda olmanın ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Yarı yarıya onun kendisine acı çekmemesini emretmeye başlamasını bekliyordu.

Kızlarının yanağını okşarken iç çekti ve sonunda rahatladı. "Ama o

buna değer, değil mi?"

"Kesinlikle. Prosedürün tersine çevrilmesine sevinmediniz mi?"

Bir çocuk istediğini kabul etmesine rağmen tereddüt etmişti. İlk başta çiftlikte her şey onun tatmin olacağı şekilde yoluna girene kadar beklemek istemişti ama kadın ona her zaman yapılacak işler olduğunu nazikçe hatırlatmıştı.

Onun da gece korkuları konusunda endişelendiğini biliyordu ama tamamen yok olmamış olsalar da çiftleşmelerinden sonra önemli ölçüde hafiflemişlerdi ve evlendikten bir ay sonra hazır olduğuna karar vermişti. Tıpkı Rosie gibi o da ilk denemelerinde hamile kalacağından şüpheleniyordu ama bu, Rosie'nin çabalarını büyük bir hevesle tekrarlamasına engel olmamıştı.

Adam yaklaşıp çiftleşme izine bir öpücük kondurunca gülümsedi. Yorgunluğuna ve bacaklarının arasında devam eden acıya rağmen, ona sahte bir kaş çatmadan önce heyecandan titredi.

"Kes şunu. Drakkar en az bir ay beklememiz gerektiğini söyledi."

"Evet, fojii." Şimdi uyuyan kızlarını nazikçe kaldırırken gözleri göğsüne düştü ve kehribar rengi parladı. "Ama belki de seni memnun etmenin başka yollarını bulabilirim."

"Denemenize izin verebilirim. Bir hafta içinde. Ya da muhtemelen

iki." Güldü ve kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bana haber vermeni bekleyeceğim. Virginia Mae'yi sepetine koyayım mı?"

Esnedi ve uykulu bir şekilde başını salladı.

"Evet, o zaman gel ve bana sarıl."

Bebegi yere bıraktı ama hemen yatağa dönmek yerine yanında durakladı. "Senin için bir şeyim

var."

Garip bir şekilde gergin görünerek boğazını temizledi, sonra uzun, ışıltılı bir saç teli çıkardı. K a d ı n şaşkınlıkla baktı ve tanıdık saç telini tanıdı.

"Bu... bu annemin kolyesi mi?"

"Evet. S'kal'ın şehirde hâlâ bağlantıları varmış ve onu bulmalarını sağlamış."

"S'kal'dan yardım mı istedin?"

İkisi bir ateşkese varmıştı ama asla en iyi arkadaşlar olamayacaklardı. Sadece omuz silkti. "Senin

almanı istedim."

"Ama çok fazla krediye mal olmuş olmalı."

Tekrar omuz silkti.

"Size savaş sırasında maaşımı harcamak için çok az zamanım olduğunu ve sonrasında da bunu yapmak için çok az isteğim olduğunu söylemiştim. Bunu ben istedim. Bunu senin üzerine koyabilir miyim?"

Kadın hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı ve adam soğuk, tanıdık bir ağırlıkla kolyeyi kadının boğazına taktı. Kadın parmaklarıyla kolyenin izini sürdü ve sonra ona sulu bir gülümseme verdi.

"Bir gün bu Virginia Mae'ye ait olacak. Bunu satacak kadar çaresiz kalmaması için dua ediyorum, ama satmak zorunda kalırsa, umarım bu onu senin kadar mükemmel bir eşe götürür."

Onu kendine yaklaştırırken gülümsemesi de biraz titrek

görünüyordu. "Mükemmel, ha? Bunu söylediğini sana

hatırlatmam gerekecek."

"Belki mükemmel değil," diye söze başladı ve adam güldü. "Ama benim için mükemmel. Seni

seviyorum Borgaz." "Ben de seni seviyorum küçük fojii'm ve benim için mükemmel olduğunu

biliyorum."

Ona sarıldı ve gözleri kapanırken kolyeye dokundu, annesinin ona gülümsediğini hayal etti ve mutlu bir şekilde uykuya daldı.

YAZARIN NOTU

Borgaz'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Seven Brides dünyasına yeni bir savaşçı grubuyla geri dönmek çok eğlenceli! Umarım huysuz savaşçımı ve onun azimli kadın kahramanını yazarken benim kadar keyif almışsınızdır!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teşekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sıradaki!

Uzaylılar Nasıl Kazandı
Temel ile devam ediyor!

Temel her zaman kendisinden çok savaşçıları için endişelenmiştir. Uzun zaman önce aşktan ve aileden umudunu kesmiştir. Sonra, sahip olmayı hiç düşünmediği tüm duyguları uyandıran bir kadınla tanışır. Ama Temel'in koruması gereken savaşçıları vardır ve Temel'in de kendi sorumlulukları... Temel, bağlılığından başka sunacak hiçbir şeyi kalmamış bir savaşçıya şans vermesini ondan nasıl isteyebilir?

Temel'i sipariş etmek için buraya tıklayın!

Çiftliğin nasıl kullanılabilir hale geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, ***You Got Alien Trouble!*** - Rosie ve Harlan'ın hikayesi!

[You Got Alien Trouble sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Yeni çıkan ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak [için buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[Artek](#)

[Benjar](#)

[Callum](#)

[Drakkar](#)

[Endark](#)

[Frantor](#)

[Gilmat](#)

[Uzaylı Sorunuz Var!](#)

Uzaylılar Nasıl Kazandı?

[Borgaz](#)

[Temel](#)

Kozmik Peri Masalları

[Jackie ve Dev](#)

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

[Uzaylı Çiftlik Ustası](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Muhteşem Cyborg Kanun](#)

[Kaçığı Cyborg](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam ve Fatih Deb](#)

[ve İblis Ella ve İmparator](#)

[Faith ve Savaşçı Greta ve](#)

[Gargoyle Hanna ve](#)

[Tetikçi Izzie ve Buz](#)

[Canavarı](#)

[Joan ve Juggernaut Kate](#)

[ve Kraken Lily ve Aslan](#)

[Meryem ve Minotor](#)

[Nancy ve Naga Olivia ve](#)

[Ork Pandora ve Mahkum](#)

[Quinn ve Queller Rita ve](#)

[Akıncı](#)

[Sara ve Casusluk Ustası](#)

[Tammy ve Hain](#)

Folsom Planet Blues [Uzaylı](#)

[En Çok Aranalar: Kafesteki](#)

[Canavar Uzaylı En Çok Aranar:](#)

[Hapishane Arkadaşı Uzaylı En](#)

[Çok Aranar: Mastermind Uzaylı](#)

[En Çok Aranalar: Zincirsiz](#)

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

[Sinta - Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu](#)

Kozmik Sinema

[Benim Güzel](#)

[Uzaylı Skruj'um](#)

Boynuzlu Bayramlar

[Krampus ve Kocakarı](#)

[Nicholas için Bir Hediye](#)

[Bir Ayaz Öpücüğü](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım için Kapkekler](#)

[Trolüm için Bela Ejderha](#)

[Patronum için Havai Fişekler](#)

[Bekar Anne ve Ork Minotorum](#)

[için Ökseotu](#)

Monster Between the Sheets

[Extra Virgin Gargoyle Dikışsiz](#)

Uzaylı [Anne ve Uzaylı Savaşçı](#)

Tarafından Değer Verilen

[Uzaylı Savaşçı için Bir Oğul](#)

[Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Aile](#)

[Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Ev Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Hediye](#)

[Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç](#)

[Bebek ve Uzaylı Savaşçı](#)

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[B i r Tavır Buff](#)

[Canavarı Soyunmak](#)

Uzaylı İstilasası Serisi [Uzaylı](#)

[Seçimi Uzaylı Fethi](#)

[U z a y l ı Tutsak](#)

[Uzaylı Damızlık](#)

[Uzaylı İttifakı](#)

[Uzaylı Umut](#)

[Uzaylı Kazazede](#)

[Uzaylı Şef](#)

[Uzaylı](#)

[Hükümdar](#)

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçınılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonuçta her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı geliştirdi. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.